

กล้าแพร่ดิบแถม

โดย นนทิช 2019

“สร้างสรรค์พัฒนาสังคม เสริมบุญบารมี ให้ตนและครอบครัว”
ร่วมสร้าง “กองทุนสัมมาชีพ วัดสวนแก้ว” หรือ
ร่วมสร้างผ่านทาง...ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่
บัญชีเลขที่ 013-1-42109-5 ได้ตามกำลังศรัทธา

ปีที่ ๑๐ ฉบับที่ ๓๔ เดือนธันวาคม (๒๕๖๑)-มกราคม-กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๒

ISSN ๑๙๐๖-๖๓๑๗

เจ้าของ มูลนิธิสวนแก้ว, องค์กรสาธารณประโยชน์

ประธานอำนวยการ

พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

คณะที่ปรึกษา

พระครูศรีปริยัติชยาภรณ์,	พระครูวิจิตรปทุมรัตน์,
พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร,	พระมหาสุชาติ เกตุธมโม
คุณสมบัติ ชำตะรุปะชีวิน,	คุณบุหงา ตั้งประสิทธิ์,
คุณยุพิน เอี่ยมโอภาส,	ด.ต.วินัย ทองศิริ,
คุณปิยวรรณ สายนุ้ย,	คุณสมพงษ์ ประเสริฐศิลป์,
คุณศิริพร ชื่นครุ,	คุณสุทธิพร บุญภักดี

บรรณาธิการ

อติมมยตา

กองบรรณาธิการ

ว.จิณณโสทธิ,	คุณณิชากร โตนาดี,
คุณอนุชา ยอดยรรยง,	คุณฉัตรชัย ราชทวีรกุล,
คุณรณธรณ ต๊ะปัญญา,	คุณกวินศักดิ์ ชนนันทศรี,
คุณสุทธิพงษ์ วงษาชัย,	คุณมานพ เกตุรักษา,
คุณพีรสิทธิ์ อารมณเสรี,	คุณกชธรณ ราษฎร์อุดม

วัตถุประสงค์ของวารสารกัลยาโณ

๑. เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนา
๒. เพื่อส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมรายอันดีงาม
๓. เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณีไทย
๔. เพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมของมูลนิธิสวนแก้วและวัดสวนแก้ว
๕. เพื่อเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของพุทธศาสนิกชน

ออกแบบสิ่งพิมพ์

สำนักงานวารสารกัลยาโณ (ติกัลยาโณ) วัดสวนแก้ว
หมู่ที่ 1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

Computer Graphics : ว.จิณณโสทธิ

Website / E-mail

www.kanlayano.org

E-mail : Kanlayano@yahoo.com
bookkan54@gmail.com

พิมพ์ที่ เอกฉัตร กราฟฟิค 99/1610 พิศาลโครงการ 8
แขวงสามตา เขตบางขุนเทียน กทม. โทร. 0 2496 5267

๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

“วันมาฆบูชา”

ขอความเจริญในธรรมจงมีแก่ทุกท่าน

@ ขอสวัสดิ์ปีใหม่ย้อนหลังอีกครั้ง ปกติท่านทั้งหลายจะได้อ่านวารสารก่อนปีใหม่ทุกครั้ง แต่ในปีี้ หลวงพ่อพยอมท่าน ให้ตีพิมพ์หลังปีใหม่แทน เนื่องจากท่านมีภารกิจที่ต้องทำเยอะ ท่านจึงไม่มีเวลาให้สัมภาษณ์/เขียนบทความธรรมะต่าง ๆ ที่จะนำมาตีพิมพ์ลงในวารสารได้ครบ ดังนั้น หวังว่าท่านทั้งหลายยังคงให้การติดตามรออ่านเช่นเคย

@ สถานการณ์ประเทศไทยเรา ตอนนี้ถือว่าเข้าสู่สภาวะเป็นปกติมากยิ่งขึ้นอีกไม่นานจะมีเหตุการณ์สำคัญ ๆ เกิดขึ้น เช่น วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๖๒ จะมีการเลือกตั้ง สส. เป็นการทั่วไป และวันที่ ๔-๖ พฤษภาคม ๒๕๖๒ “ในหลวง” โปรดเกล้าฯ ให้ตั้งการพระราชพิธีบรมราชาภิเษก โดยสำนักพระราชวัง ประกาศจัดให้มีพระราชพิธีบรมราชาภิเษก สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร รัชกาลที่ ๑๐ แห่งราชวงศ์จักรี นับเป็นข่าวน่าปีติยินดีของพสกนิกรไทยทั่วประเทศ

@ ปีนี้ วันมาฆบูชา (วันแห่งความรักในพระธรรม) ตรงกับวันอังคารที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ศกนี้ ที่วัดสวนแก้วจะมีกิจกรรมทางศาสนา เริ่มตั้งแต่เช้าทำบุญตักบาตร ฟังธรรม (เช้า-บ่าย-เย็น) จากหลวงพ่อยอม ช่วงเย็นจะมีการเวียนเทียนรอบโบสถ์ ธรรมชาติและรับหนังสือ-ซีดีธรรมะจากหลวงพ่อยอดด้วย

@ ส่วนบทความในวารสารกัลยาณโณ ฉบับนี้ ยังคงไว้ซึ่งสาระและธรรมบันเทิงจากหลวงพ่อยอมเช่นเดิม เรื่องแรก ถ้ามมาหลวงพ่อยอมจะตอบเอง, เรื่องที่สอง สุขสมบุญ, เรื่องที่สาม สุขแก่วันแม่ ฯลฯ พร้อมกันนี้ ยังมีบทความดี ๆ ที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับสถานการณ์สังคมปัจจุบันสามารถนำไปปรับใช้กับการดำเนินชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

@ ท้ายที่สุด ขออนุโมทนาบุญกับทุก ๆ ท่าน ที่ได้สนับสนุนกำลังกายและกำลังทรัพย์จนทำให้วารสารฉบับนี้ได้บรรลุวัตถุประสงค์ ขอให้ทั้งหลายเป็นผู้ถึงสุขได้ง่ายถึงทุกข์ได้ยาก โดยทั่วกัน เทอญ ฯ

อตัมมยตา...✍

ผลไม้ ๑๒ เดือน วัดสวนแก้ว

มกราคม เชิญมาชิม มะขามเทศ
ปลอดสารพิษ ทานแล้วติด ชีวิตยาว

เดือนกุมภาพันธ์ ผลตกตา หน้ามะม่วง
ทั้งสุก-ดิบ หยิบดู อู่นึ่งเปป

เดือนมีนาคม บอกได้ว่า หน้า “มะขงชิด”
สวยมะปราง พราวพราง ช่างผ่าดู

เดือนเมษายน กล้วยน้ำหว่า ได้เวลาฉก
ทั้งกล้วยดิน กล้วยสุก ปนกันไป

พฤษภาคม เจ้าก็มา หน้าขนุน
ทั้งขนุน ทั้งทุเรียน เวียนตั่งเรียง

มิถุนายน เดือนต่อมา ว่าไม้ผล
อีกระกำ ทำซื่อ คือทุกซึ้ง

เดือนกรกฎาคม ยังไม่สด หมดพืชผล
ไผ่กิมซุง อีกกระท้อน ปุขขาวดี

เดือนสิงหาคม หลากตา ส้มโหลหวาน
อีกลำไย หวานได้ใจ ไซ้หวานเกิน

เดือนกันยายน มีบรรดา ผลมะเฟือง
มีกล้วยไข่ ได้สีทอง เหลืองของใจ

เดือนตุลาคม อยากรบอกว่า มีสาบสาด
ทั้งกล้วยหอม กล้วยน้ำหว่า กล้วยตานี

พฤศจิกายน ยังตามมา ด้วยละมุด
มะขามป้อม ทานเป็นยา สารพัน

เดือนธันวาคม อยากรบอกว่า สุดท้ายปี
พวกชมพู มะเหมี่ยว ยังไม่วาย

ผลเกษตร ข้าวสาร..สี มะลิขาว

ข้าวสารขาว บำรุงมะขามเทศ ขึ้นเกรตเ

อีกขังพวง มะละกอล หนอไม่เขว

คนชอบเจ เทห์แท้ มาเลดู

ไร้สารพิษ ชมพู่พราว เจ้างามหรุ

แม่ชมพู กูดแดง แสงใจ

มีทั้งดอก หัวปลี สีสดใส

สำเร็จได้ ข้าวต้มมัด จัดวางเรียง

กลิ่นไม่ฉุน มีทุเรียน เปลียนขึ้นเชียง

ไม่มีเสียง เพียงมีกลิ่น น่ากินจัง

มีหลายคน ช่างลิ้มเสาะ เาะเปลือกหนัง

แก้วมังกร สะพรั่ง ยังแดงดี

เจ้าแพงพั้น โผล่ดินมา หนาเขียวปี

ซื่อเขามิ เป็นปุ๋ยฝ้าย ชายไม่เกิน

กองตระการ หวานชาติ ไม่ขาดเงิน

เชิญท่านเดิน เพลินชิม-ซื่อป หอมกลับไป

ผลสุกเหลือง เรืองรอง สีทองใส

มะเฟืองไซ้ ไซ้เป็นยา บอกว่าดี

ที่ตลาด สวนแก้วจรด ฉกเต็มที

ช่างมากมี วัดสวนแก้ว หาซื้อกัน

หวานสุดสุด ละมุดกรอบ เตือนนึ่ง

มะละกอล ว่ากัน ขาระบาย

มีของดี มีผล-ดอก ฉกนำขาย

เป็นพันธุ์สาย ขยายแถว “วัดสวนแก้ว” เฉย ๆ

ประพันธ์โดย
มานพ เกตุรักษา (ครูโรงเรียนวัดสุวรรณาราม)

- 5 **ถามมาหลวงพ่อยอม
จะตอบเอง**
โดย...พระราชธรรมนิเทศ
- 17 **สุขสมบูรณ์**
โดย...พระราชธรรมนิเทศ
- 45 **สุขแท้วันแม่**
โดย...พระราชธรรมนิเทศ
- 65 **สกุ๊ปพิเศษ : ข้อคิดสะกิดธรรม
“ขึ้นทะเบียนบัตรคนจน”**
โดย...พระราชธรรมนิเทศ
- 69 **ทำไมถึง “บวชไม่สึก ?” ตอน ๑๕**
โดย...พระราชธรรมนิเทศ
- 71 **สะกิดข่าว : พระพยอม
อยากบอก “หัวร้อน หัวร้าย”**
โดย...พระราชธรรมนิเทศ
- 73 **“อธิบายภาพหน้าปก-หลังปก”**
โดย...พระราชธรรมนิเทศ
- 75 **สะกิดธรรม จากสวนโมกข์
ถึงสวนแก้ว “ประชาธิปไตย”**
โดย...พุทธทาส
- 83 **ใคร่ครวญในธรรม ปริศนาธรรม
“ชุดสร้างปัญญาบรรเทาทุกข์”**
โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

- 96 **วิตามินใจ “มุมมองของชีวิต”**
โดย...นายมะนาว
- 97 **ชุมนุมคติธรรม
“สติปัญญา”**
โดย...ละอองธรรม
- 101 **สวนแก้วแฟร์
“ผักกูดออร์แกนิก”**
โดย...มูลนิธิสวนแก้ว
- 105 **ภาพ...พัฒนา**
- 113 **ยิ้มเข้าไว้ ใจไม่ทุกข์
“สุขให้เป็น”**
โดย...โยมแอ้ว สังขทาน
- 115 **ประชาสัมพันธ์
“กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว”
และใบปารณาฯ**
- 117 **รายนามผู้บริจาคทรัพย์พิมพ์
วารสารกัลยาณโณ**

ถามมา หลวงพ่อพยอม จะตอบเอง

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

๑ หลวงพ่อคิดอย่างไรบ้างกับปัญหาสังคมไทย
ในขณะนี้ ตลอดถึงสังคมทางศาสนา ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง
ในปีที่ผ่านมา (๒๕๖๑)

สังคมปีนี้รู้สึกเป็นยังไงที่ผ่านหูผ่านตามา

เมื่อต้องติดตามดูข่าวคราวเรื่องราวของสังคมไทย มันมีทั้งวิปริตและวิปลาส
ทั้งสังคมทางศาสนา สังคมราชการ การเมือง ประชาชนอะไรก็ตาม

เอาราชการก่อนที่ผ่านมานี้ไม่เคยมีได้ยิน คำว่า “ข้าราชการ โกงบ้าระห่ำ”
โกงเงินคนไร้ที่พึ่ง โกงเงินคนพิการ โกงจนกระทั่ง ยาฉืดหมาบ้า แล้วในที่สุดก็ถึงขั้นที่
เรียกว่า ถูกตั้งเปรียบเปรยข้าราชการ เมื่อก่อนใครได้รับตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน กำนัน

*“ถามมาหลวงพ่อพยอมจะตอบเอง” บทสัมภาษณ์...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เพื่อตีพิมพ์ลงในวารสารกัลยาโณ ฉบับที่ ๓๔
ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันศุกร์ที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๒

ผู้ว่าฯ นายอำเภอ เขาก็จะได้เคารพนับถือ ไปยันเกษียณแล้ว เกษียณอีก ไม่มีใครที่จะ ตั้งชื่อละลาบละล้ง เลียดสี เปรียบเปรย เช่น

“ข้าราชการเหมือนแมว งบประมาณแผ่นดินเหมือนปลาอย่าง”
แล้วก็เป้นแมวที่ไม่กินเจด้วย มันก็เลย กินงบประมาณ ผลาญงบประมาณกัน อย่างสาหัสสากรรจ์ จนกระทั่งบ้าน เมืองเสียโอกาสในการพัฒนาประเทศ เพราะไปเสียเงินกับเรื่องไม่ควรเสีย และในที่สุด ผลที่สุดของสังคมที่เป็น เรื่องของประชาชนชาวบ้านทั่วไป ก็ วิปริต วิปลาส มีได้ยังไง ?

ที่ลูกฆ่าพ่อแล้วก็ออกจากคุกมา ข่มขืนแม่ แล้วก็ต้องมาหนีหัวซุกหัวซุน ไป ตำรวจก็จับได้ ชีวิตสังคมบัดซบแบบ นี้ มันก็ยิ่งกว่ากลองข้าวน้อยฆ่าแม่ เพราะ ไปไถนาแล้วแม่มาส่งข้าวข้า ก็ตีไปด้วย โมหิหิว

เจ้านี่ไม่รู้มันหิวบ้าหิวบออะไร ความสุขทางเนื้อหนังไม่เลือกคู่ เลือกคนเลย และเรื่องครอบครัวผัวเมียก็เหลือเกินฆ่า ยกครัวเขยโหด สะใภ้เหี้ยมอะไรก็ไม่รู้ เป็น สังคมที่ไม่น่า ไม่นึกว่าจะมีมาถึงขนาดนี้ และ สังคมหัวร้อน ครอบครัวหัวร้อน แค่นี้ มาไปรบกวนบ้านโน้นอีกบ้านหนึ่งไม่ชอบ ไม่พอใจที่กลิ่นมามา มันลอยโชยเข้ามาใน บ้านถึงกับมีการขัดแย้งตีรันฟันแทงทุบกัน ตายบ้านหนึ่ง ตีตาคูกบ้านหนึ่ง

นี่ต้องเรียกว่า **ส่วนที่สังคมฝ่าย มันเสื่อม ศีลธรรมมันเสื่อม**

สังคมศาสนาพระเจ้า พระ สงฆ์ก็วิปริต อยู่ ๆ ก็สะเดาะ เคราะห์ด้วยการปล่อยงูพิษให้ ชาวบ้านเขาเดือดร้อน ทำพิธีกรรม พิธีเกินแทบจะไม่ได้สอนเรื่อง ศาสนาที่เป็นเนื้อหาสาระใน การดับทุกข์

และก็มีเรื่องไม่มีโทษนมัตตัญญูตา ชาวบ้านเขาเลี้ยงอาหารพระเหมือนนาง สุขาตา ประณีตดีทั้งหมดทำให้คำสอนที่ว่า โทษนมัตตัญญูตา หรือพอประมาณใน การบริโภคแล้ว

นี่บางที่ท่านเปรียบเทียบสอนว่า ให้ ตีมน้ำปานะ ประดุจดังหยอดน้ำมันลงที่เพลา เกวียนพอหล่อลื่น ไม่ใช่ราดจนชุ่มโชก บางที ยิ่งกว่านั้นบิดามารดาไปกับลูกกลางทะเลทราย อาหารหมดลูกตาย พ่อกับแม่ก็เอา ประทังชีวิตรอดก็เลยมีการฉีดยาเนื้อมนุษย์ กินประทังชีวิต เพื่อให้รอดขึ้นฝั่งพ้นทะเล ทรายไป

แต่เดี๋ยวนี้โยมสุขาตาจัดอาหาร แพงประณีต ปลูกก็ปลูกต่างประเทศ ดิบ ๆ สุก ๆ เอามาชุบฉันทันมันปากไปเลย แล้ว ก็ชาวบ้านไม่ได้คิดบ้างเลยว่า พระบางองค์นี้ นานาธาตุโยธาตุไม่เหมือนกัน บางองค์ตั้งแต่ เล็กตั้งแต่เกิดมา น้ำพริกผักจิ้มปลาทุยอยู่ มาได้ยันโต มันก็เคยชินต่ออาหารชนิดนี้ เพราะฉะนั้น ท่านก็คงต้องการฉันแบบนั้นละ

แต่ไม่รู้ละเขาก็อ้างว่า เจ้าภาพเอามา แต่บางคนก็วิจารณ์อาจจะเงินทองน้ำ

เลี้ยงของที่วัดมีมาก ก็คงไปเข้าทำนองที่เขาวิจารณ์ว่า “ถ้าอยากจะมีมือบอนาน ๆ เอาชนะรัฐบาล ต้องอาหารดีและดนตรีเพราะ” แต่ส่วนพระดนตรีไม่ต้องเพราะหรอก ขอให้อาหารชั้นเลิศอะไรจิ ๆ อี ๆ อะไรกันก็แล้วแต่

พระไปเลี้ยงดี เอาอาหารเมืองนอกมาเลี้ยงพระ แล้วอาหารเมืองไทยละ เกษตรกรไทยจะขายผักกับใคร ถ้าพระไปฉันของญี่ปุ่นหมด เกษตรกรไทยผลิตผลไม้ ผัก ข้าว ปลาอาหาร พระไปฉันของนอกหมดเศรษฐกิจไทยก็แย่ไปด้วย

นี่มันกลายเป็นเรื่องญาติโยมเอาใจพระเลี้ยงดู ประนเปรอ บำเรอ อย่างนี้ ต้องเรียกถึงชั้นบำเรอแล้ว ไม่รู้ ศรัทธาหรือว่าเอาใจพระ กลัวพระจะเดินไม่ครบ เป้าหมาย ๓ จังหวัด ๔ จังหวัด หรือจำนวนจะลดลงไป ก็เลยทำให้ต้องเกิดข่าว วิพากษ์วิจารณ์ทางเว็บ ทางไลน์อะไรกันไป

ซึ่งสังคมศาสนาสรุ่คำเดียวกันก็คือว่า บำเรอ ประนเปรอเกินไป บำรุงศาสนากลายเป็นบำรุง บำเรอ ประนเปรอไป ถ้าบำรุงศาสนาตามหลักก็ควรจะบำรุงด้วยการปฏิบัติศาสนา ทั้งศึกษาด้วยตนเอง ทั้งสนับสนุนให้พระ-เณรได้ศึกษา ให้งบให้ทุนถวายไป ที่ทำนุบำรุงปฏิบัติศาสนา

ถ้าทำนุบำรุงวัดไหนที่ส่งเสริมการปฏิบัติ เผยแผ่ ปฏิบัติดี ปฏิบัติงามกันจริง ๆ เข้าคอร์สปฏิบัติอย่างนั้นอย่างนี้ เหมือนบางวัดที่จัดเข้าคอร์สเรื่องสมาธิ และทำนุบำรุงศาสนาด้วยศาสนวัตถุที่จำเป็น ๆ พวกที่ไม่จำเป็นและนอกหลักสูตรศาสนา ไปสร้างสัญลักษณ์พิฆเนศ ราหูอะไรต่าง ๆ แสดงถึงไม่รู้ว่ “ที่ทำอะไร” แล้วก็วิปลาส สร้างโบสถ์เสร็จ แล้วไม่รู้จะสร้างอะไรรอบโบสถ์ดี เดิมมีเสมา มีธรรมจักรอะไรก็ไม่เอา ดันไปเอาปลัดขิกไว้รอบโบสถ์หนัก ๆ เข้าชาวบ้านวิจารณ์ต้องทุบทิ้ง เสียค่าช่าง ค่าเหล็ก ค่าปูน แล้วยังมาเสียค่าทุบทิ้งอีก

นี่ก็ต้องถือว่า สังคมศาสนาในช่วงนั้นที่ผ่านมา ๖๑-๖๒ นี่ไม่รู้ว่าจะเดินต่อกันไปอย่างไร เห็นว่าจะมีการปฏิรูปวงการสงฆ์กันก็คอยดูอยู่ ว่าเขาจะเอาอย่างไร ! เราพร้อมถ้าปฏิบัติแล้วศาสนาจะยั่งยืนมั่นคง เราพร้อมที่จะสนับสนุน และกระทำตามอย่างเต็มที่ด้วย ขอให้ร่างกฎอะไรขึ้นมาเพื่อคุ้มครองพระศาสนาให้มั่นคงอยู่เป็นที่พึ่งของสัตว์โลกต่อไปเถอะนี้ภาคสังคม เจริญพร.

ปีที่ผ่านมา หลวงพ่อมีมุมมองหรือทัศนคติต่อปัญหาเศรษฐกิจไทย ตลอดถึงรูปแบบการทำมาหากินของคนไทย และแนวทางพัฒนาวัดสวนแก้วมีลักษณะเกิดขึ้นอย่างไรบ้าง ?

รู้ลึกว่าเรื่องเศรษฐกิจถือน้ำมันเลวร้ายทีเดียวมันก็ไม่ร้ายชะทีเดียว มันอยู่ที่ว่าใครทำจังหวะร่วงหรือรุ่ง ถ้าใครไปทำเจ้าตัวรุ่ง มันก็รุ่งเหมือนกัน ถ้าไปทำเจ้าตัวร่วง มันก็ร่วง ทีนี้เท่าที่สังเกตดู เขาบอกว่า ก่อสร้างมันรุ่ง แต่รุ่งแบบก่อสร้าง

เรื่องเศรษฐกิจใครว่าแย่ ๆ มันไม่ได้แย่ทุกตัว มันไม่ได้รุ่งทุกตัว เพียงแต่ว่าใครจับตัวไหนที่มันรุ่ง มันก็จะรุ่งไปเหมือนกัน แต่ว่ารุ่งแล้วมันก็มีเสียหายเหมือนกัน เช่น ฝุ่นละอองเป็นพิษ

นี่เห็นเขาบอกพวกนักเล่นหุ้นบอกว่า หุ้นที่ไม่มีขาดทุนมีแต่รุ่งไม่มีร่วง ก็คือหุ้นก่อสร้างอสังหาริมทรัพย์ก่อสร้าง นี่แหละไอ้ที่ฝุ่นพิษมลภาวะ มันก็เกิดมาจากตัวนี้แหละ ถ้าคนเฮไปจับเศรษฐกิจตัวรุ่งหมดสร้างกันอุตลุด ภูเขาถูกทำลายระเบิด ฝุ่นกระจาย หินเหินกระจายฝุ่นกระจาย อะไรจะเกิด ? สุขภาพคนก็เสีย ค่ารักษาก็แพง ยาก็แพง

นี่ก็เป็นเรื่องหนึ่งแล้วคนก็ฟังเพื่อ พอเศรษฐกิจดีกับแทนที่จะรู้จักเก็บออมรอมริบไม่ทำ แต่งเนื้อแต่งตัวกันเกินเหตุ นาฬิกาเรือนหนึ่งตั้ง ๔ ล้าน ๕ ล้าน ๑๐ ล้าน เอาแต่งสวย เอาอีโก้โชว์กัน

จนกระทั่งพลิกผันจากอີโก้กลายเป็นอีโง่ นมเน่า ร้อยไหมตายคาเตียง เขียนสระอิที่คิ้วตัวเดียว ๒ หมื่นบาท เขียนแล้วต้องลบออกอีก เพราะมันบวม มันเห่อ มันเกิดพิษ ต้องลบออกอีก ๒ หมื่นบาท คิ้วทำลายเศรษฐกิจ ค่ากับข้าว ได้ ๒-๓ เดือน คิ้วเอาไปกินหมด เป็นคิ้วปัญญาอ่อน

นี่แล้วเราก็ตอบพูดคำว่า “สวยไว้ก่อนผ่อนทีหลังไม่เป็นไร” นี่นอกกรอบอะไรต่าง ๆ ก็ถ้าโง่เข้ามาทำลายเศรษฐกิจเข้าอีก

แล้วหลายเรื่องหลายตัวที่มันรุ่ง แล้วมันสร้างความหายนะ พวกประเภทสถานบันเทิง เครื่องดื่มของเมาเอามาย้อมเข้ามอมเมา แล้วเศรษฐกิจมันเป็นเศรษฐกิจมันเป็นเศรษฐกิจตายเลย ขายเหล้าได้มาก ขายบุหรี่ได้มาก ขายยาบ้าได้มากยิ่งหายนะมากทางเศรษฐกิจ เพราะต้องเอาเงินไปบำบัด บ้างไล่ตามจับบ้าง ล่อซื้อบ้าง เงินหลุดหายไปจากวงจรพัฒนาประเทศ ไปเสียกับเรื่องไร้ศีลธรรมของประชาชน

ฉะนั้น คนไม่พูดกันให้ชัดว่า ศีลธรรมดีเศรษฐกิจก็จะดี ถ้าศีลธรรมเสื่อมเศรษฐกิจก็จะทรุดโทรมอย่างหนักด้วยซ้ำไปเสมือนว่า ถ้าพระมีศีลธรรมมีความหวังดีมีเมตตากรุณา

อย่างที่เขากล่าวว่า “คนเก่งที่ไม่เสียสละ ผู้คนที่เสียสละที่ไม่เก่งแต่เสียสละ” เวลาเรามีคนเก่งเยอะไหมใน

ประเทศ ? (เยอะ) แต่ไม่ค่อยจะเสียสละ ก็เลยทำให้เศรษฐกิจทรุดหนักไปด้วย แล้วมาบวกกับรัฐบาลไม่รู้ว่ นโยบายทำลายเศรษฐกิจประเทศชาติหรือเปล่า ทำลายฐานเศรษฐกิจของประชาชนหรือเปล่า ปลอ่ยให้ประชาชนอ่อนแอหรือรัฐบาลเป็นที่พึ่ง

ไม่ถืหลัก “อัตรา หิ อัตรา โน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งของตน” ไปออกบัตรคนจนให้ประชาชนไปรูด แล้วก็ให้เพิ่ม ๆ จะต่อการให้ไปเรื่อย ๆ คนแก่ที่ไปได้รับบัตรคนจนมาอวดลูกอวดหลาน “นี่ยายไปรูดมาได้แล้วนะ ๘๐๐, ๑,๐๐๐ ยายไม่เดือดร้อนแล้ว ถึงยายไม่มีเงินตอนแก่รัฐบาลก็ช่วย”

รัฐสวัสดิการ ประชานิยม ประชารัฐ พัฒนคุณธรรมคนไทยให้อ่อนแอ

เด็กก็เลยได้ยิน ยาย ย่า ปู่ ตา ไปรับบัตรคนจนมา มีกิน มีจ่าย มีใช้ เจ้าลูกหลานก็ไม่ต้องเตรียมเนื้อเตรียมตัวเตรียมใจ มีเงินก็กินเที่ยวใช้ไป เพราะแก่แล้วเดี๋ยวก็นิรโรคบัตรคนจน เหมือนยาย เหมือนตา เหมือนปู่ได้

ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่จะพึ่งตนเอง นี่มันอ่อนยวบยาบแล้วหนัก ๆ ก็คงจะเหมือนประเทศที่เขามีรัฐสวัสดิการเยอะ ๆ อันนั้นก็ฟรี อันนี้ก็ฟรี แล้วหนัก ๆ ก็เจ้งไปทั้งประเทศ อันนี้น่าเป็นห่วง น่ากลัวในความรู้สึกเราคิดอยู่เรื่อย ๆ

ตอนนี้พูดไปก็คงจะลำบากซึ่งมองเห็นคนละมุม คนละด้านเขาบอกว่า “ต้อง

ช่วยเหลือ” รัฐต้องช่วยเหลือประชาชน แล้วทำไมไม่บอกให้ประชาชนช่วยเหลือรัฐด้วยช่วยเหลือประเทศชาติด้วย

เรานี่มันเกิดอะไรที่เปลี่ยนแปลงเมื่อก่อนเราสอนว่า **“กินอยู่แต่พอดีนะ”**

เดี๋ยวนี้รัฐบาลนำซะเองด้วยคำว่า **“ถ้าเราเป็น...เราก็จะทำให้ประชาชนกินดีอยู่ดี”** นี่กินดีอยู่ดีมันไม่มีขอบเขต ถ้ากินอยู่แต่พอดีมันจะมีขอบเขต นี่ก็เห็นเริ่มกันแล้วนี่ **“ถ้าเราได้เป็นรัฐบาลถ้าอยู่กับเรากระเป๋าทุง ถ้าอยู่กับลุงกระเป๋าทุงจะแฟบ”** อะไรทำนองนี้

นี่ก็เริ่มปูทางกันแล้วว่า **“จะรวย ! ถ้าได้เราเป็นรัฐบาล”** จะได้กินดีอยู่ดี คำนี้คงมาอีก คงจะไม่มีพรรคไหนที่บอกประชาชนว่า **“ประชาชนในประเทศของเราให้รู้จักการกินอยู่แต่พอดี”**

นี่สังคมเศรษฐกิจมันต้องมาจากตัวนี้ **“มันต้องลดรายจ่าย ต้องเพิ่มรายได้ ต้องขยายโอกาสผลิตให้มากทำให้มาก บริโภคกินอยู่ใช้จ่ายแต่น้อยเหลือเจียด**

ช่วยผู้อื่น”

นี่เศรษฐศาสตร์ชาวพุทธที่หลวงปู่พุทธทาสบรรยายไว้หลายครั้งหลายหน **ผลิตให้มาก ทำให้มากบริโภคกินอยู่ใช้จ่ายแต่น้อย เหลือเจียดช่วยผู้อื่น**

หัดฝึกคนไทยให้มีนิสัยเป็นผู้ผลิต ผู้ทำ ผู้นำ ผู้ให้ อย่าไปป้อนนิสัยเสื่อมจนให้เป็นผู้รับ ผู้ตาม ผู้บริโภคเกินเหตุ ถ้าสังคมไทยไม่มีรัฐบาลผู้นำช่วยประชาชนให้เป็นผู้ผลิต ผู้ทำ ผู้นำ ผู้ให้ มีแต่ผู้ให้เป็นผู้รับ ผู้ตาม ผู้บริโภค

เศรษฐกิจประเทศไทยจะไม่มีวันไม่มีโอกาสที่จะแข็ง ที่จะโต อย่างยั่งยืนมันคงได้ โตก็โตแฟบ ๆ พุบ ๆ แล็บเดียว ! ก็พุบไป แวบเดียว ! ก็พุบไปอีก

เพราะคนไม่ประมาณเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวง พุดกันมาตั้งนานแต่ปฏิบัติจริงไม่ปรากฏ

นี่เศรษฐกิจมันจึงลำบาก ไม่รู้ที่วัดสวนแก้วปีนี้ให้โบนัสได้ตั้ง ๔-๕ ล้านบาท ไม่ใช่เรื่องน้อย ๆ เขาว่าเศรษฐกิจไม่ดี แต่

เราทำเต็มที่ ผลิตเต็มที่ แล้วเราพยายามใช้ให้น้อยที่สุด ไปดูเด็กทำงาน นี่มันเสียเศรษฐกิจแต่เขาไม่รู้มันเสียเศรษฐกิจ “เสียน้ำมัน” มันก็เสียเศรษฐกิจ เหมือนปัญหาโรคติด นี่ใครอาจจะมองไม่ออกมา มันเสียหายเศรษฐกิจทั้งด้านค่าใช้จ่าย สุขภาพอนามัย ที่รุดไปติด อันนี้อุจจาระ ปัสสาวะ โรคภัยไข้เจ็บก็เกิด ฝุ่นละอองก็เกิด น้ำมันเสียไปเปล่า ๆ

ไปยืนดูเด็กทำงานเดือนสองเดือน สอนทันที เขาชนเสาปูนมา มันต้องมีไม้รองปรากฏว่า เจ้าคนที่คอยจะเอาไม้รอง มันไปนั่งเฉย เขาควรหาไว้ก่อน “ทำงานข้ามข้อ” มันก็รอเขาเอาเสาปูนมาแล้ว มันฟังจะคิดเอาหาไม้รอง แล้วไม้รองตรงนั้นไม่มี มันก็วิ่งไปเอาตั้งไกล วิ่งไป ๕ นาที แล้วเครื่องที่กินน้ำมันจะวางเสาปูนก็วางไม่ได้ เพราะไม้ยังไม่มีรอง

เชื่อว่าเด็กยุคนี้เขาคงมองไม่ออกว่า มันทำลายเศรษฐกิจไป ๕ นาที คือ น้ำมันเสียไปฟรี ๆ เขาคงไม่มีสมองที่จะคิดได้

เพราะฉะนั้น คนที่จะเป็นมันสมองในการพัฒนาเศรษฐกิจ ต้องไม่ทำอะไรให้มันเสียเปล่า เสียแล้วต้องมี “ได้ในเสีย” ให้ได้ ถ้าได้ในเสียมีขึ้นเรื่อย ๆ มันจะดีเรื่อย ๆ มันจะไม่เสียเศรษฐกิจไป ๆ แล้วสร้างมลภาวะ เช่น เผาศพ ทำไม้ต้องใส่ผ้าห่มแพรให้ศพ ทำไม้ต้องใส่หมอนที่นอนเสีย ใส่แล้วเผาแล้วมันก็เป็นละอองฟุ้งไปหมด

นี่ไม่รู้หรือว่า ตัวเองกำลังทำลาย

เศรษฐกิจ ทำลายสิ่งแวดล้อม ที่แทนที่จะอยู่อย่างสดชื่นเบิกบานแจ่มใส แล้วก็นั่นแหละที่บอกว่า เศรษฐกิจดีด้วยก่อสร้าง สร้างกันใหญ่จนแทบไม่มีโซนแห่งต้นไม้ แล้วคงจะต้องสร้างเครื่องกรองอากาศกันอีก ต่างประเทศเขาบอกว่า สร้างเครื่องหนึ่ง นี่สามารถเท่ากับปลูกต้นไม้แสนต้น แต่ใช้งบประมาณบรรลัษย์เลย

ถามว่า ไปยืนอยู่ใกล้ ๆ เครื่องกรองอากาศกับไปยืนนั่งนอนอยู่โคนต้นไม้ บรรยากาศอย่างไหนมันได้ธรรมชาติชีวิตที่ดีกว่ากัน ดังนั้น ที่วัดสวนแก้วก็เลยไม่สร้างโบสถ์ ไม่สร้างเจดีย์ จะทำน้ำตก ปลูกต้นไม้ มีสวนหย่อมต่าง ๆ สร้างธรรมชาติให้คนมาเที่ยวให้สบาย ที่ชลบุรีเขามีสวนหงษ์ นุชนครปฐมก็มีสวนสามพราน นนทบุรีน่าจะมีสวนแก้ว “สวนธรรม” ของสวนแก้ว ขอเวลา ๙ เดือน

ท่านผู้อ่านคอลัมน์นี้แล้วว่าที่ถามว่าเรื่องนี้แล้ว ลองติดตามมาดูก็แล้วกันว่า มันจะเป็น “เมืองสองเมืองรอง” แห่งการท่องเที่ยวให้กับประเทศได้ไหม ?

ถ้าทำแล้วมันได้ “ก็อยากทำงานขึ้นนี้ให้เสร็จก่อนตาย ไม่อยากให้ตายก่อนเสร็จ” ถ้าทำอะไรนึกถึงเรื่องนี้กันบ้าง อย่าปล่อยคาราคาซัง คั่งค้าง อาวุธ สิ่งที่ต้องเสร็จให้มันเสร็จไป เมื่อเสร็จแล้วคนมาใช้มาท่องเที่ยว มาอะไรเดี๋ยวมันก็ไหลกลับ เป็นหนี้บ้างก็ยังมีพอจะทำได้ ถ้าคิดว่าตัวเลขมัน

“หากินเป็นหากรรม หาเวร จนเศรษฐกิจพัง ไปเพราะกับการหากิน หากรรม หาเวร”

ต้องแข็งแกร่งกลับมา อันนี้เป็นสิ่งที่ไม่รู้ละ เขาบอกว่า “การทองเที่ยวเป็นเศรษฐกิจตัว
เลิศ” ดึกว่าทำอะไรทำนา ๑๐ ปี ทองเที่ยวปีเดียวได้เหลือเกินแล้ว

ก็เลยคิดว่า “เศรษฐกิจกับศีลธรรม” มันต้องมาด้วยกัน ถ้าบำเพ็ญนาอยาก
เป็นเสือตัวที่ ๕ แล้วไม่มีศีลธรรม ก็เลยเป็นแมวป่วยอยู่จนทุกวันนี้ เป็นเศรษฐกิจ
แมวป่วยซึมเซา อยู่ทุกวันนี้

ต้องบอกฝากไว้ด้วย แล้วเศรษฐกิจที่สังคมไทยควรระลึกจะไปสนับสนุนแต่ห้าง
ใหญ่ ซื้ออะไรปั๊ง ๆ ทอด ๆ นึ่ง ๆ ช่าง ๆ ๗-๑๑ กันบ้าง

“ซื้อแบบมีเมตตาจะได้บุญมากกว่าไปวัด ๑๐ ครั้งด้วยซ้ำไป” ถ้าซื้อเพราะ
สงสารเขาต้องจ่ายค่าเรียนให้ลูก เขาต้องจ่ายค่าเช่าบ้าน เขาต้องจ่ายค่าลงทุนเช่าที่
ถ้าซื้อด้วยเมตตาปราณีอย่างนี้พระพุทธเจ้าบอกว่า “ได้บุญมากกว่า
ให้ทานอย่างอื่น”

ให้ทานโดยไม่มีเมตตา ทำบุญโดยไม่มีเมตตา สู้ทำบุญแบบมีเมตตาไม่
ได้ ช่วยซื้อคนยากคนจนหน่อยให้เขาสีลมตาอำปากได้ เดี่ยวเศรษฐกิจมันก็จะ
ดีจะขยายทั่ว ไม่ใช่เศรษฐกิจมันไม่ดีกระจุก แต่จนกระจายอย่างทีพุดกันทุก
วันนี้ มันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ พวกมือยาวสาวได้สาวเอา ทุนสูงสร้างห้างใหญ่
ทำลายร้านของชำเก๋เลี้ยง แทบไม่เหลือในซอยในหมู่บ้าน

ก็ต้องบอกว่า “เศรษฐกิจกับศีลธรรม” นี่ถ้าใครคิดว่าแยก
กันได้ก็เชิญตามสบายเถอะ แต่ถ้าอยู่อย่างซื่อสัตย์เป็นพ่อค้า เป็นลูกค้า
เป็นแม่ค้า ไม่เอารัดเอาเปรียบกันมันก็ยังค้าขายกันได้

ไม่ใช่ ! สั่งข้าวกล่องหมิ่นกล่องเสร็จแล้วไม่จ่ายสตางค์ อันนี้ “เขาหากิน
เป็นหากรรมหาเวรกันเหลือเกิน” สังคมเรามันหากินหากรรมหาเวรกันมากเกินไป
มันไม่หากินให้สบายใจไม่ผิดกฎหมาย ไม่ผิดศีลธรรม เศรษฐกิจมันก็จะดีกว่านี้เยอะ

นี่ “หากินเป็นหากรรม หาเวร” จนเศรษฐกิจพัง ไปเพราะ
กับการหากิน หากรรม หาเวร

เราต้องหากินด้วยถูกต้องตามครรลองธรรมที่เรียกว่า “สัมมาสัมมันตะ”
ประกอบการทำงานหาเลี้ยงชีวิตให้มันถูก ให้มันดี ให้มันงาม เศรษฐกิจก็จะดี
งาม จะโตวันโตคืนแน่นอน เจริญพร.

๓

ปีที่ผ่านมา หลวงพ่อคิดว่าอำนาจทางการเมืองในอดีตกับ**ปัจจุบัน**แตกต่างกันอย่างไรบ้าง และอนาคตทางการเมืองไทยควรจะไปในทิศทางไหน ?

ถามว่า ก่อนเลือกตั้งจะมีอะไรเกิดบ้าง ? หลังเลือกตั้งจะมีอะไรบ้าง ?
แห่ม ! เราก็ไม่ใช่โหรวาทินทร์ มันคงจะทาย เป๊ะ ๆ ๆ ไปไม่ได้ ก็คงจะอาศัยวิเคราะห์วิจารณ์ หรือวิจัยข่าวแต่ละเรื่องแต่ละราวที่มันออกมา

แต่ถ้าถามว่าการเมืองต่อไปนี่มันจะดี กว่าเก่าไหม ?

แต่ในความคิดตามปกติสามัญของสัญชาตญาณ ถ้านักการเมืองได้รับบทเรียน จากทหารเขายึดอำนาจ เพราะมันแต่พาดฟัน ใส่ร้ายป้ายสี ลิดรอนเครดิตซึ่งกันและกัน มันน่าจะไม่ใช่เหมือนเก่า ในความรู้สึกว่าเขาคงได้บทเรียน เขาคงได้ความเจ็บปวด เขาคงได้บทเรียนมาสอนให้รับทบทวนของความเป็นนักการเมืองที่ไม่ทำอะไรแย ๆ แบบเก่า ซึ่งก็มีหัวหน้าพรรคบ้างพรรคก็บอกแล้วว่า จะไม่ให้กลับเป็นเหมือนเก่า

แต่นี้ที่ใหม่ของเขา มันจะใหม่แบบดีกว่าเก่า หรือว่าใหม่เท่า ๆ กับเก่า หรือว่ามันจะแยกว่าเก่าทำไมแบบเอาर्डเอาเปรียบกันอย่างที่ชัด ๆ ที่ปนกันเหลือเกิน พรรคนี้เอาเปรียบพรรคนั้น เพราะมีโอกาสช่วงชิงอะไรต่าง ๆ ใช้อำนาจอะไรต่าง ๆ ที่มันให้อโอกาส

ถ้าการเมืองยังไม่เป็นสัตบุรุษ ไม่ระงับอารมณ์บาป ช่วงชิงกันแม้แต่บาปก็จะทำ เช่น ฆ่า สส. คู่แข่งไปแล้วศพหนึ่ง อะไรทำนองนี้มันก็ยังกับเป็นซ้ำซากของกิเลสทางการเมือง

เมือง ช่วงชิงอำนาจตำแหน่งผลประโยชน์
อย่างโหดเหี้ยม ไม่มีเมตตาปราณี ใจกว้าง
เป็นเพื่อนมนุษย์ พอเป็นนักการเมืองแล้ว
ไม่เป็นเพื่อนมนุษย์แล้ว จะกลายเป็นคู่พิชิต คู่
กัด คู่กรรมกันแล้ว ถ้าการเมืองด้วย แล้ว
ก็เป็นเพื่อนมนุษย์ในฐานะว่า “เกิด แก่ เจ็บ
ตาย” ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

ถ้าการเมืองมีพื้นฐานอยู่ที่ความ
เป็นเพื่อนทุกข์เกิด แก่ เจ็บ ตาย เขาคงไม่
ห้ำหั่น เขาคงไม่ขับเคี่ยวกันถึงขนาดจะไม่
พูดไม่คุย จะไม่ร่วมญาติติอะไรกันอีก และ
เมื่อก่อนได้ยินเขาพูดว่า

“ไม่มีมิตรแท้ และศัตรูถาวร”
เดี๋ยวนี้จะได้เปรียบมาก คนเสียเปรียบจะ
รู้สึกอีกฝ่ายนั้นเป็นศัตรูถาวรไปแล้ว ถึง
ออกนอกประเทศไปแล้ว ก็ยังขับเคี่ยวเคี่ยว
กรรม แบบไม่ลดราวาศอก แล้วฝ่ายที่ออก
ไปแล้ว ก็ไม่ย่อยเหมือนกัน ตอดเล็กตอด
น้อยได้เรื่อย ๆ แหย่หนวดเสือได้เรื่อย ๆ จน
เสืออารมณ์เสียอยู่บ่อย ๆ ก็มีให้เห็น นี่ก็เท่าที่
สังเกตดูทางการเมือง

**อำนาจนักการเมืองใน
อดีต กับปัจจุบันและอนาคต ถ้า
ยังเป็นทาสกิเลส ไม่เป็นผู้ที่จะ
ถามพระพุทธเจ้าบ้างว่า เล่นการ
เมืองแบบนี้ ถ้าพระองค์รู้จะให้
พร ให้เป็นผู้ชนะ หรือหาชนะ**

ถามกันบ้างไหมว่า ที่ไปหาเสี่ยงใส่
ร้ายกัน ก่อนจะขึ้นปราศรัย ถามพระพุทธเจ้า
ไหมว่า ถ้าพูดอย่างนั้นพระพุทธเจ้าเสด็จ

มาฟังจะว่ายังไง เออ ! เขจะมีไหมนี่นักการ
เมืองที่นึกถามพระพุทธเจ้าเสียหน่อย ก็คง
จะไม่เกิดวาทะกระทบแตกดัน ห้ำหั่น สวน
ปากสวนคำ เท่าที่สังเกต คิดว่าสมอนักการ
เมืองนี้ ถ้าแบ่งเปอร์เซ็นต์ เขาอยากจะคิด
แก้ไขปัญหามหาเมืองสักกี่เปอร์เซ็นต์
เขาคิดจะแก้แค้นฝ่ายพรรคตรงกันข้ามที่
เปอร์เซ็นต์ เขาคิดจะช่วงชิงเอาประโยชน์
อำนาจ ตำแหน่งอย่างเดียวนะ ไม่เสียขวัญ
คุณธรรมความประพฤติต่อเพื่อนมนุษย์
เลยที่เปอร์เซ็นต์

เชื่อว่าสมองถูกแบ่งไปเพื่อช่วงชิง
อำนาจตำแหน่งผลประโยชน์ น่าจะตกเข้าไป
๘๐-๙๐ เปอร์เซ็นต์เหลือ ๒๐-๑๐ เปอร์เซ็นต์
ที่คิดจะให้ชาติพ้นภัย คิดให้ชาติปลอดภัย
คิดให้ชาติพัฒนาก้าวหน้าต่อไป จะเหลือ
สักกี่เปอร์เซ็นต์ เพราะที่หลุดปากพูดมา ฟัง
ปราศรัยฟังนโยบาย มันออกอาการรู้เลยว่า
ตริตริกนี่อะไรกันมา วัน ๆ หนึ่ง ที่
พระพุทธเจ้าตรัสว่า **อย่าคิด ๓ เรื่อง
เพราะว่ามันเสื่อมแน่**

๑) คิดพยาบาท

๒) คิดเบียดเบียน

๓) คิดหลงใหลใฝ่ต่ำในกาม
ในเนื้อหนัง

ถ้า ๓ ความคิดนี้มันครอบงำจิตใจ
นักการเมืองเท่าไร ก็จะมีคิลิฉาว นักการ
เมืองไปรวมหลับนอนกับใครที่โรงแรม
ที่ไหน อันนี้แสดงว่า คิดเรื่องนี้น่ามากเกินไป
หรือเปล่า

แล้วคิดพยาบาทเบียดเบียนนี้ทำไม ! ต้องฆ่าคู่แข่ง ทำไมต้องใส่ร้ายป้ายสีสกัดคู่แข่ง ถึงขนาดแทบไม่让他มีชีวิตเลย มันเบียดเบียนกันชัด ๆ พยาบาทกันเกินเหตุ ไม่ยอมจะจบจะสิ้น เขาไปทุกซักระกำลำบาก ก็ยังตามข่มข้าย้าอยู่ คำว่า นักโทษหนีคดี

แล้วดูสิ ! นักโทษที่ปล่อยออกมาข่มขืนแม่ มันแย่กว่าเจ้านักโทษหนีคดีสักเท่าไร ? แต่คนก็ไม่รู้ เขาตามบี้กันมาดู แต่พวกที่หนีไปแล้วก็ไม่ใช่อย่อยเหมือนกัน สามารถจะหนีบนแหม่เกมประชด ได้ทุกแบบบดด้วยสื่อสารด้วยเทคโนโลยี นี่แหละที่เทคโนโลยีที่วิวัฒนาการกันขึ้นมามาก

หลวงพ่อบุทธทาสว่า “โลกจะวิวัฒนาการทางเทคโนโลยี ซึ่งจะนำไปสู่ความวิวัฒนาการทางศีลธรรม”

ก็ดูสิ ! ใช้สื่อโซเชียลล่อล่อขัดแย้งกันจนสมองนักการเมืองไม่รู้เมื่อได้กระทบกับโซเชียลไลน์ต่าง ๆ ที่ถาโถมเข้ามาอารมณ์บูด อารมณ์เสีย ต้องบอกว่านักการเมืองยุคนี้ เป็นยุคที่น่าจะช่วยกับสื่อส่วนหนึ่ง แต่ได้ดิบได้ดีกับสื่อก็ต้องมีละ ใช้สื่อทำแค้นทำคะแนนก็มีอยู่ แต่ว่าใช้สื่อทำลายกันนี่ ยกย่อนโต้เถียงกันด้วยสื่อ แล้วลองคิดสิ ! สมองจะเอาไปคิดเรื่องอะไร เช่น ไปคิดแก้พิษผลทางการเมือง

วันหนึ่งคิดแก้พิษผลทางการเมืองสักทีนาที คิดที่จะเอาเปรียบเอาชนะเพื่อช่วงชิงผลประโยชน์ตำแหน่งอำนาจก็ชั่วโม่งมันก็ชัด ๆ อยู่แล้ว แล้วในเรื่องของการถูก

โกงถูกดูถูกนี่ อาตมาว่า โลกของมนุษย์เราคนในอยากออก คนนอกอยากเข้า คนอยู่ไปนาน ๆ ก็ชักเบื่อชักเอียน ก็อยากออกจากพรรคเก่า ไปสู่พรรคใหม่ บางทีออกไปแล้ว ก็ไปเจอหนีเสือปะจระเข้ ก็อาจจะโลเลกลับมาใหม่ก็ได้ โลกใบนี้ไม่มีอะไรแน่นอน

ฉะนั้น ให้นึกถึงว่า จะสังคมอะไรอนิจจัง ก็ยังครอบงำอยู่ เป็นสังคมนอนอยู่ ไม่มีพรรคไหนมีอะไรที่แน่นอน บางพรรคพรรคพรวดพราดดังพริตขึ้นมาเป็นดาวรุ่งเป็นความหวังใหม่ เป็นอนาคตใหม่ แพล็บเดียว ! พวกตั้งชื่อให้เสียแล้ว “พรรคหมดอนาคต” สื่อเล่นแล้ว

เพราะฉะนั้น ไม่มีอะไรที่แน่นอนเที่ยงแท้ถาวร อย่างนี้พูดโวไปเลย ต้องได้ ๓๐๐ เสียง ๓๕๐ เสียง ไม่รู้ประชาชนคนไทยทั้งชาติ จะฉลาดให้กันขนาดนั้นหรือเปล่า จะไม่แบ่งสันปันส่วนให้พรรคที่ตั้งให้ได้ สืบทอดอำนาจบ้าง

สรุปก็คือ เห็นว่านักการเมืองต้องสอนนิทานสักเรื่อง อย่างให้เหมือนนาง ๒ ตัว ที่แรกจับปลาไม่ได้ต่างคนต่างจับ ตอนหลังก็มาร่วมมือร่วมใจต้อนปลากัน จับได้ตัวใหญ่ เกิดตกลงกันไม่ได้ทุกตัวจะเอาข้างหัวหมด เลยไปให้หมาจิ้งจอกตัดสิน หมาจิ้งจอกหัน ๓ ท่อน แล้วก็คว่ำตรงกลางไป แล้วก็บอก หางกับหัวเอาไปเหอะ ไปแบ่งกันเอง เพราะฝ่ายค้านกับรัฐบาล แบ่งสันปันส่วนกันไม่ลงตัว ทหารก็เลยมาหั่นบไปตรงกลางเอาไปใช้ฟุงปลิ้นไป ส่วนหัวกับหางนักการเมืองก็เลยปากแห้งไป ๔-๕ ปี

นิทานเรื่องนี้คงสอนให้นักการเมืองรู้จัก แบ่งสันปันส่วนผ่อง
ปรนกันให้ดี อย่าโง่กว่าปีเก่า การเมืองปีใหม่ต้องฉลาดกว่าปีเก่า ฉลาด
ในการที่จะร่วมกันทำให้บ้านเมืองเจริญ ให้ผลประโยชน์ส่วนใหญ่ตก
กับประชาชน ตามความหมายของประชาธิปไตย ประชาชนได้ประโยชน์
ส่วนใหญ่ของประเทศไป

ไม่ใช่ส่วนใหญ่ไปอยู่ที่นักการเมือง รู้ว่าที่ไหนจะขึ้นสร้างถนนไปกว้านดักซื้อ
ไว้หมดแล้ว อย่างนี้ประโยชน์ของประชาชนได้น้อย นักการเมืองเอาซะเป็นส่วนใหญ่
ก็เลยมีนักการเมืองอาชีพ ไม่อยากไปทำอาชีพอื่นแล้ว เพราะมันสบายได้เปรียบ
ประชาชนทั่วไป และประชาชนก็อย่าโง่ให้นักการเมืองหลอกล่อไปเป็นเครื่องมือเขา

ถ้านักการเมืองเขาเป็นยังงี้ประชาชนสอนดี เขาบอกบ้านเมืองจะเป็นยังงี้
เพราะการปกครองในประเทศเป็นยังงี้ และการปกครองในประเทศจะเป็นอย่างไร
ก็เพราะคนในประเทศนั้นเขาเป็นยังงี้ ศึกษาเรียนรู้กันมาอย่าโง่

ถ้าศึกษาเรียนรู้ประชาธิปไตยกันมาดี มันต้องแน่นอนลิ ! ประเทศต้องไปได้
ดีกว่าที่แล้วมา “เลือกคนไม่ควรเลือก ไม่เลือกคนที่ควรเลือก”

ขอบอกสั้น ๆ คำเดียวตอบกันเลยว่า “ความประเสริฐของมนุษย์อยู่ที่
ที่รู้จักอะไร ควรใคร่ครวญเลือกใครทำอะไร ไม่เลือกใครทำอะไร”

ถ้ารู้ ๒ เรื่องนี้ประชาธิปไตยบาน ประเทศจะงดงามที่สุด ที่แล้วมา
เลือกเลือกหิวเข้าไป ประเทศก็เลยเป็นเลือกป่วยไปเลย เป็นแมวป่วยเลือกป่วย
ไปเลย ถึงเวลาที่ประชาชนจะสอนนักการเมืองที่ไม่มีอุดมคติ ไม่มีความ
แน่วแน่มั่นคง ชัดสายโลเล เฮไปเฮมา นึกถึงคุณปราโมทย์ สุขุม ตอนทีพรรค
ประชาธิปัตย์จะล่มสลายทุกคนจะกระโดดไปนู่นไปนี่กันหมด คุณปราโมทย์
บอกถ้าเรื่อร้ายเขาจะไม่โดดหนีอะ จะอดเรือแล้ววิดน้ำ แล้วก็เดินเรือขึ้นฝั่งได้

แหม ! อาตมาก็เลยเทศน์ชมว่า คนอย่างนี้มีหลักการมีอุดมการณ์ ไม่ทิ้ง
พรรค ทิ้งพวก ทิ้งประเทศ แกก็เลยตัดเอาช่วงที่เราพูดเทศน์ชมนี้ ไปออกหาเสียง
หนอย ! ได้คะแนนท่วมเลย แล้วก็ได้เป็นรัฐมนตรีช่วยกระทรวงศึกษาธิการด้วย

นี่ใช้ของพระบ้างนะ นักการเมืองอย่ามองข้ามพระหรือศาสนา
ศีลธรรม แล้วการเมืองจะไปไ้ดังดงามแน่อนอน เจริญพร.

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ)*

วันนี้ ก็คงจะได้นำชีวิตที่ล้าเลิศที่สมบูรณ์ ที่ทำให้ชีวิตของเราอยู่อย่างมีความสุข แล้วก็ไม่ต้องวิ่งหาสุขอย่างที่กล่าวมาคราวที่แล้ว ปีใหม่นี้วันหลังเรื่องความสุข น่าสะดุ้ง ๔๔๖ ศพ ไปวิ่งหาความสุข โดยไม่รู้จักสร้างความสุขที่เป็นประโยชน์ สุขแท้จริงให้กับชีวิต เหมือนอย่างที่เราเปรียบเทียบกับคนที่ไม่ได้ยินปีใหม่ (ไหนใครไม่ได้มาฟังตอนปีใหม่มกมือ โอ้เยอะ !)

* “สุขสมบูรณ์” บรรยายโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ) เนื่องในโอกาสเทศน์ประจำวันอาทิตย์แก่ประชาชนทั่วไป ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอาทิตย์ที่ ๖ มกราคม ๒๕๖๒

เข้าถ้ามาย้ำอีกนิดนึงนะ ! “**วิ่งหาความสุข กับสร้างความสุข**” อันไหนดีกว่ากัน ? (สร้างความสุข)

“**วิ่งหาบ้านเช่า กับสร้างบ้านอยู่เอง**” อันไหนดีกว่ากัน ? (สร้างบ้านอยู่เอง)

“**กินให้เขาดู กับยื่นดูเขากิน**” เข้าใจเลยเนอะ ! เอาละไม่ต้องอธิบายของเก่า

เริ่มกันใหม่เลย คนนี้จะเป็นชีวิตที่ล้าเลิศสมบูรณ์ในความเป็นมนุษย์ สิ่งหนึ่ง ก็คือ คนมีชีวิตอยู่อย่างมีความมั่นใจ คือ มีความเป็นอยู่ มั่นใจอยู่อย่างสูงสุด มั่นใจในอะไรบ้าง เขาก็อธิบายไว้เป็นลำดับว่า

คนที่มีความมั่นใจในชีวิตของตน จนไม่หวาดหวั่นพร้อพรึงแม้ต่อความตาย ถ้าเรามั่นใจว่าเรามีอะไรสมบูรณ์ไว้เต็มที่แล้ว ถึงจะตายก็ไม่ไปอดอยากลำบากขึ้นแค้น ไม่ตกอยู่ในอบายภูมิ คนนั้นก็มีความสมบูรณ์ด้วยศีลด้วยธรรม ด้วยกุศลกรรมอันดีงาม ความมั่นใจทำให้เขาไม่กลัวตาย

เจ้าคนที่กลัวตาย กลัวไปข้างหน้าลำบาก กลัวไปอดอยากไปยื่นดูปากเขากิน แล้วหวาดหวั่นพร้อพรึง ภาพหน้าชาติหน้าโลกหน้าสำหรับเรา มันจะตกต่ากว่านี้หรือว่ามันจะมั่นคงกว่านี้ จึงใช้คำว่า “**ชีวิตที่มั่นคง ชีวิตที่มั่นใจ**” เป็นชีวิตที่ดีล้าเลิศสมบูรณ์

แล้วชีวิตที่ขาดไปหมด เหลือหวาดไปความมั่นใจก็ไม่มีอะไรที่ควรจะมีก็ไม่ได้มีกับเขา ขาดแคลนไปทุกอย่าง ได้อะไรมามันก็ไม่มั่นใจ ได้ลูกมาก็ไม่รู้จะฟังได้ไม่ได้ ได้คู่ชีวิตมาก็ไม่รู้จะประคองกันอยู่ตลอดไปยังงี้ นี่ก็เลยทำให้ชีวิตไม่ค่อยสมบูรณ์ในความสุข

สำหรับคนที่ดำเนินชีวิตของตนอย่างดีที่สุด แล้วก็ใช้ชีวิตนั้นให้เกิดคุณประโยชน์คุ้มค่าในการเกิดมากับเขาชาติหนึ่ง นี่เรียกได้ว่าเป็นอยู่อย่างผู้มีชัย ไม่พ่ายแพ้ใครในโลกนี้และโลกหน้า

นี่เขาเรียกว่า ผู้มีชัย ไม่ใช่มีชัยแต่ชาตินี้ชาติเดียว เขาเรียกมีชัยแบบชนิดตาเห็นในปัจจุบัน แล้วก็มั่นใจในที่ตามองไม่เห็นในข้างหน้า แต่รู้สึกว่เรานี่สมบูรณ์แล้ว เราคงจะไม่ไปลำบากในข้างหน้า ข้างหน้าจะเจอแต่เรื่องดี ๆ ก็เลยมีความมั่นใจ ประสบความสำเร็จในชีวิต ในการดำเนินชีวิต

คนเช่นนี้แหละ คือผู้ที่เข้าถึงจุดหมายแห่งความมีชีวิต จุดหมายแห่งการมีชีวิต คือ ชีวิตที่มีความมั่นใจ ดำเนินชีวิตของตนตามหลักต่อไป ตามนโยบายหลักของชีวิตว่า

นำชีวิตเข้าสู่จุดหมาย คือ ดำเนินชีวิตให้บรรลุประโยชน์ ทั้งที่เป็นจุดหมายของชีวิตที่มีอยู่ในปัจจุบัน ที่เรียกว่า อดตะ เข้าถึงอรรถประโยชน์ในปัจจุบันและข้างหน้า อรรถนี้เขาแบ่งเป็น ๓ อย่าง

นำชีวิตเข้าสู่จุดหมาย คือ ดำเนินชีวิตให้บรรลุประโยชน์ ทั้งที่เป็นจุดหมายของชีวิตที่มีอยู่ในปัจจุบัน ที่เรียกว่า อดตะ

○ ทัศนคติที่มีกตัญญู เข้าถึงจุดหมายขั้นตอนที่ตาเห็น หรือประโยชน์ปัจจุบัน ที่สำคัญ ที่เห็น ๆ ชัด ๆ เลย ว่า เราเห็นประโยชน์ปัจจุบันที่ตาเห็น ก็คือ

๑.๑) มีสุขภาพดี ร่างกายแข็งแรง ไร้โรคภัยไข้เจ็บ อยู่อย่างสง่างาม อายุยืนยาว ไม่หวาดหวั่นว่า ป่วย เจ็บ ชี้อโรค ถ้าคนนอนติดเตียงอยู่ กับ คนสุขภาพดี นี่มันจะมีตาเห็นอะไรต่ออะไรได้เยอะ ถ้าคนนอนติดเตียงป่วย ก็คงแต่เห็นห้อง ๔ เหลี่ยมผู้ป่วย กับญาติผู้ป่วยมาเยี่ยม กับหมอนที่ดูแล

แต่ถ้าหากว่า เรามีสุขภาพดีร่างกายแข็งแรง จะไปเห็นอะไรต่อมิอะไร ที่โลกเขามีไว้ให้ดูให้เห็น ก็ไปดูได้เห็นได้ แต่ถ้าป่วยถ้าไข้ถ้าเจ็บแล้ว ประโยชน์ชีวิตปัจจุบัน

นี่คนร่างกายไม่แข็งแรงขาดประโยชน์เยอะไหม ? จะไปหา กิน แข่งกับเขาก็ยากของไม่ไหว เพิ่งผ่าตัดมาใหม่ ๆ คนมาสักรางานที่นั่นะ เพิ่ง ผ่าตัดมาใหม่ ๆ จะให้ยากของหน้ามุขลนธิฯ ก็ไม่ไหว จะไปยกถังรดน้ำก็ไม่ไหว มาอยู่อย่างนี้เราได้ประโยชน์ไหม ? ทางวัดก็ไม่ได้ประโยชน์ เขาเองก็ ไม่ได้

ทำยังไงอธิษฐานไว้ละ “เกิดมาขอให้ฉลาดดูแลรักษาสุขภาพ”
ฉลาดการกินอาหารให้ดี ฉลาดออกกำลัง ฉลาดเลือกอยู่ในนิเวศวิทยา
ที่มันมีบรรยากาศน่าอยู่ เพิ่มพูนความสดชื่นให้ชีวิตอะ ไม่ใช่ไปอยู่ใน
ที่อุดอู้ ไปยืนในที่ฝุ่นละอองเยอะ กรุงเทพฯ นี่น่าอยู่ไหม ? ฝุ่นละออง
ชอบมากเกิน คนเขาเห็นแก้ตัวชอบทำฝุ่นละอองพุ่งไปหมด เดี่ยวนี้
เขาก่อสร้างเขาต้องให้มีอะไรคลุม ? มีสแลนคลุมทั้งหลังอาคาร ไม่เช่นนั้น
ฝุ่นละอองมันพัดไปทำให้คนป่วยไข้เยอะ

ฉะนั้น ก็ขอให้ข้อแรกนี้ ในความสำคัญในปัจจุบันที่ตาเห็นได้

๑.๒) มีเงินมีงาน มีทรัพย์จากอาชีพสุจริต ฟังตนได้ทางเศรษฐกิจ
มีสถานภาพทางสังคมไม่ตกต่ำกว่าใคร เขามีกิน มีอิม มีใช้ เราก็มิไม่
ต่างจากเขา แต่ถ้าไม่ไหวเลย งานก็ไม่มี เงินทรัพย์ก็ไม่มี อาชีพสุจริต
ก็ไม่มี แล้วมีคนหนึ่งเมื่อกว่าที่ดูข่าว ที่เขาไปปล้นแบงก์อะ เขาไม่มี
อาชีพอะไรเลย แต่เขายังง้อข้าสออีกติดการพนันไฮโล ปล้นเขาไปได้
แล้วก็ไปใช้เล่นการพนันหมด

คนอย่างนี้เขาไม่มีอรรถะ ไม่มีประโยชน์อะไรเลยชีวิตเขา
เป็นชีวิตถ้าพูดสมัยแรง ๆ เขาเรียก “**ชีวิตบัดซบ**” ชีวิตไม่สง่า
งาม เป็นคนที่ไม่สามารถจะเห็นประโยชน์ชีวิตตัวเองในปัจจุบัน
เลย สุจริตอาชีพมีตั้งเยอะไม่ทำ ฟังตนเองทางเศรษฐกิจก็ไม่ได้
ต้องคอยอาศัยพึ่งบัตรคนจนอะไร !

ไม่อยากจะหอมมาเรื่องนี้บ่อย โยม ! เสียความรู้สึกไหม ที่เรา
ไปขึ้นบัตรคนจนหรือภูมิใจ ? มันเสียศักดิ์ศรีนะ ทำไมเกิดมาเป็นคนจน
ของประเทศ แล้วแก้แล้วไปขอคัดบัตรคนจน นี่โยมขึ้นทะเบียนบัตร
คนจน มันบอกว่า ตอนต้นนะประมาณ ไม่เก็บให้มีไว้บ้าง (ไปบอกคืน
ได้ไหมโยม ! บอกฉันฟังตนเองดีกว่า ไม่อยากพึ่งรัฐ)

แต่เดี๋ยวนี้นะชอบแล้ว ไปรู้บัตรคนจนได้ แหม ! มาไปภูมิใจ
มาอวดคุยให้หลานฟัง “**ยายได้มาแล้ว ย่าได้มาแล้ว**” เจ้าหลานก็นิย
เลวเลย บอกเพื่อนว่า “**มีมิตังค์กินเที่ยวใช้ให้หมดเถอะ เดี่ยวแกก็ทำ
บัตรคนจนได้**” เดียวก็ไปรู้ปัดได้ ไปถ่ายทอดความโง่หรือความฉลาด
ให้ลูกหลาน

“

...สุขภาพดี ก็สร้างประโยชน์สุขให้แก่ตนและผู้อื่นได้
มีเงิน มีงาน มีทรัพย์
 ก็สร้างประโยชน์สุขให้ผู้อื่นและตนได้...”

“อย่าไปอวดนะ โยมxor่องได้ไหม ? ช่วยปกปิดหน่อยว่า ยายไป
 ทำบัตรคนจนมาแล้ว” (อย่าไปทำเลย)

ประเทศนี้เขาจะได้หมดคนจนแล้วนะ เขาพูดมาตั้งหลายปี
 แล้วนะ ตอนรัฐบาลนี้ขึ้นใหม่ ๆ บอกอีก ๒ ปี ๓ ปีนี้ ประเทศไทย
 จะหมดคนจน (โยมว่า ไกลหรือยัง ?)

ข้อ ๒ นี้มีเงิน มีงาน มีทรัพย์จากอาชีพสุจริต พึ่งตนทาง
 เศรษฐกิจได้ ไม่ต้องงอมืองอเท้ารอไปรับ มันเป็นเงินภาษีราษฎร
 จะเอามากินมาใช้

ขออย่าอีกที่ใครเอามาทำบุญวัดสวนแก้ว ไม่อยากจะรับเลย พวกไปรูด
 บัตรคนจนมาทำบุญ นี้อยากรับเลย วัดเอาเปรียบภาษีราษฎรด้วย

๑.๓) มีสถานภาพดี คือ ทรงยศ ทรงเกียรติ มีไมตรี เป็นที่ยอมรับใน
 สังคม คือ เราอยู่ชาติไหนก็ตาม ถ้าสังคมไม่ยอมรับเรา เกียรติยศอะไรก็
 ไม่ได้สักอย่าง คำว่า “เกียรติยศ” ไม่ใช่จะต้องไปติดยศนายพล แม้ได้รับ
 เกียรติที่ชุมชนที่ตนอยู่ในสังคมแคบ ๆ ด้วยไมตรีเขาไว้วางใจ แค่นี้ก็สบายใจ
 แล้ว ก็เป็นชีวิตล้าเลิศ ชีวิตสมบูรณ์ได้ในระดับหนึ่ง แต่ถ้าเข้าอยู่ในชุมชน
 ไหน หัวซอยท้ายซอยเขาไม่ยกพูดกับเราเลย เจอหน้าเราเขาค้อนควัก
 สะบัดไป รับเราไม่ได้เลย พิมพ์ ๆ “เมื่อไหร่ยายนี้จะพ้นซอยเราไปซะที”

โยม ! คิดแล้วอากัฟไหม ? นี่เขาเรียก ชีวิตอากัฟ หาสุขไม่ได้ จะปี
 ใหม่ก็ไม่มีความสุข เลยไปแล้วก็ไม่มีความสุข

๑.๔) มีครอบครัวที่ผาสุก ทำวงศ์ตระกูลให้เป็นที่น่าับถือ เกิดมาในตระกูล
 ไหน สร้างชื่อเสียงวงศ์ตระกูลให้เป็นที่น่าับถือ ไม่ใช่ลูกหลานบางตระกูล
 นี่แหม ! รุ่นปู่รุ่นย่า สร้างชื่อเสียงวงศ์ตระกูลมาดีดี พอมารุ่นลูกรุ่นหลาน
 อันธพาล เกะกะระราน ก่อคดีเพียบ

เจ้าตระกูลกินฟรีอยู่ตระกูล
อย่าเอ่ยชื่อเขาเลยนะ ชื่ออะไรโพ ๆ ๆ
ก่อดดีเรื่องกินอย่างเดียว กินเสร็จไม่
จ่ายติดคุก ติดคุกออกมากินต่ออีก แก
ก่อดดีเดียวชาติหนึ่ง ๗๐ กว่าคดี ติด ๆ
ออก ๆ ออก ๆ ติด ๆ ชื่อนายอะไรนะ
จำได้ไหมเคยได้ดูข่าว (โพธิ์เงิน กระตุกข)

อาตมายังจำติดสมองเลยเป็น
ไปได้ยังงี้ ออกจากคุกเที่ยวเดียวก็น่า
จะเซ็ดแล้วนะ นี่มันตั้ง ๖๐-๗๐ คดี แต่
น่าจะล้วยจะตายไปแล้วละ ตอนนั้นก็อายุ
เยอะนะ ตอนที่กินฟรีไม่ใช่อายุน้อยนะ
๔๐-๕๐ ปี อะ น่าจะคิดอะไรได้บ้างแล้ว
๕๐ ปี ยังเที่ยวกินฟรี แล้วก็ติดคุก ๆ
นี่ตระกูลนี้ไม่ใช่จนนะ ฐานะดีมีที่ทาง
เยอะ แต่ไม่รู้เป็นไงแกนิสัยชอบกินฟรี
ทั้ง ๆ ที่รู้กินแล้วติดคุกก็ยังไปกินฟรีอีก
ยอมอดไม่ติดคุกซะยังดีกว่าอีก แต่แก
ยอมติดคุกไม่ยอมอด

ก็เป็นเรื่องแปลก ! ทำวงศ์ตระกูล
เขาเสียหายไหม ? ก็มีนะมีบางคนเขา
ชอบพูดอย่างนี้เคยได้ยินนะ “กูจะ
เปลี่ยนนามสกุล ก็เพราะมึงนี้แหละ”
เขาพี่น้องกันใจ เจ้าน้องมันไปก่อดดีเรื่อย
เจ้าพี่บอกกูไม่อยากจะอยู่นามสกุลเดียวกับ
มึงแล้ว กูขอตระกูลนี้ นามสกุลนี้ไว้

นี่เมื่อวาน สดม. มาที่นี้ตั้ง ๕๐๐
คน ที่แรกเขาบอก พล.ต.ท.สุรเชษฐ์

หักพาล จะมาด้วยเพอญติดประชุม
ด่วนไม่ได้มา นามสกุลดีนะ “หักพาล”
หาญหักพาล ถ้ามาจะถามสักหน่อย
ว่าตระกูลนี้ นามสกุลนี้ตั้งมาก่อน หรือ
เพิ่งมาตั้ง

ในตระกูลนั้นไม่มีคนอันธพาล
เป็นตระกูลเป็นที่น่านับถือ ทั้งหมดนี้
พึงให้เกิดมีโดยธรรม และหรือปฏิบัติ
ให้เกิดประโยชน์สุขโดยชอบ ทั้งแก่ตน
และผู้อื่น

สุขภาพดี ก็สร้างประโยชน์สุข
ให้แก่ตนและผู้อื่นได้

มีเงิน มีงาน มีทรัพย์ ก็สร้าง
ประโยชน์สุขให้ผู้อื่นและตนได้

ยังมีสถานภาพยศ ตำแหน่ง
เกียรติ ขอให้เอายศไปสร้างเกียรติ
ยศ อย่าใ้เอายศไปสร้างความอับยศ
ก็จะมีความสุขได้ด้วยกันทั้งตนเอง
และผู้อื่น

ยังมีครอบครัวที่ดี สถานภาพ
ดี มันก็สร้างสุขให้ตนได้ คนอื่นได้
ไปพร้อมกันในตัว

○ สัมปรายิกัตถประโยชน์ จุดหมายชั้นเลยมตาเห็น คือ
ตะกั้ที่พูดไปนั้นแค่ตาเห็นได้ หรือประโยชน์ในปัจจุบัน

ที่นี้ มาประโยชน์เบื้องต้น ที่จะว่าต่อไปนี้ เป็นคุณค่าของชีวิต
ซึ่งให้เกิดความสุขล้ำเลิศภายใน โดยเฉพาะ มีดังต่อไปนี้

๒.๑) ความอบอุ่น ซาบซึ่งสุขใจ ที่โชคดีเกิดมาเป็นคนมีศรัทธาในศาสนา
ไม่เกลียดวัด เกลียดพระ ไม่เคยทะเลาะกับพระ ไม่เคยชู้กรรโชกหรือตะเพิด
ไล่ แล้วเดี๋ยวนี้เขามีนะโยม ! บางหมู่บ้านอาตมาไปบิณฑบาต...ไล่ไม่ให้เข้า
ไม่มีศรัทธา เดี่ยวนี้มีเยอะนะ หมู่บ้านที่ไม่ให้พระเข้าไปบิณฑบาต เขาอ้าง
อะไรรู้ไหม ? มีพระไปเรียไร เขารำคาญ (แหม ! มันน่าจะเลือกดูบ้างนะ
องค์ไหน ๆ มันเล่นเหมาแข่ง เขาพอเห็นเป็นพระเหมาแข่งไปเลย แยะเลย !)

ใครเกิดมานะ เราไม่รู้หรือข้างหน้า นี่เราจะได้เห็นพระ เห็นศาสนา
วัดวาอารามหรือเปล่า ถ้าเห็นในชาตินี้ไม่ทำไว้ ไม่ทำบุญบำรุงไว้ ไม่ปกป้อง
คุ้มครองไว้ แล้วจะอะไรข้างหน้าจะมีอะไรไปเห็นบ้าง

บางคนนี้อาม้า อาชิมเวลาจะตาย เขายังจะเห็นราชรถนะ เขาจะบอก
ลูกบอกหลานว่า อ้า ! ราชรถมารับอาม้าแล้ว อาม้าจะไปแล้วลูกนะหลานนะ
ส่วนลูกหลานไม่เห็นหาว่า “อาม้าพ่อ !” แต่อาม้าเป็นคนมีศรัทธา ถือศีล
กินเจ เจ้าลูกหลานตาไม่เห็น แต่อาม้าเห็น

นี่เขาถึงเรียกว่า เลยที่จุดหมายที่ตาเห็น แต่คนมีศรัทธาก็
อาจจะได้เห็นนิมิตดี ๆ ไปสร้างโบสถ์สร้างวิหารเจดีย์อะไรต่อ
อะไร นิมิตดี ๆ จะมาตอนใกล้จิตจะดับ แต่ลูกหลานไม่เห็นด้วย
หรือ เพราะตัวตัวเองไม่ได้ทำไว้ ตัวเองไม่ได้มีความซาบซึ่ง
ศรัทธาเลื่อมใส ก็ไม่ได้เห็นอะไร เห็นแต่ที่มี ๆ อยู่ที่บ้านใน
ปัจจุบัน พอจะไปข้างหน้าไม่เห็นอะไรสักอย่าง ไม่มีความหวัง
อบอุ่นอะไรเลย

ฉะนั้น คนที่เขาทำอะไรทำบุญ ทำกุศลศรัทธา เขาจะอุ่นใจว่าไป
ยังใ้ก็ไม่ลำบาก คนเขาถึงมอบที่ดินให้วัด ยกสร้างอะไรต่ออะไรให้

วัด ไม่ต้องไปรอบบ้านเอื้ออาทร ไม่ต้องไปรอบบ้านหลังแรก บ้าน
ล้านหลัง เขาก็อุ่นใจว่า “ยังงี้ก็ต้องมี”

บางคนก็แปลกนะ ! โยมว่า คนหนึ่งปลูกบ้านได้ ๕ หลัง ๓
หลังมีไหม ? ภาคเหนือก็มี ภาคใต้ก็มี ไปได้พักได้ทุกหลัง ไม่ได้หา
เช่านะ ไปนอนได้ของตัวเองเลย ก็เป็นเรื่องบุญกุศลของ ๆ เขา

๒.๒) มีความภูมิใจ ในชีวิตสะอาด คือ ชีวิตที่ประพฤติดีงาม
สุจริต ไม่มีใครด่า “ไอ้ขี้โกง ไอ้หน้าโกง ไอ้ตระกูลโกง” ขอรภัย
เขาด่าเลยเถิดไป “ไอ้โคตรโกง” นี่เสียหายหมด

“ตระกูลสะอาด หากินสะอาด” ถ้าหากินสกปรกไปให้ลูก
กินนี่ ลูกก็มีนิสัยสกปรกอีก “โกงเขากิน ปล้นเขากิน ขโมยเขากินนี่”

๒.๓) ความอึดใจ ในชีวิตที่เกิดมามีคุณค่า ได้เสียสละบำเพ็ญ
ประโยชน์ มีเด็วนี่นะ เสียสละบำเพ็ญประโยชน์ที่เรียกว่า “จิต
อาสา” หรือทำความดีด้วยใจรัก เด็วนี่เขาทำกันเป็นล่ำเป็นสันนะ
เป็นเหมือนเมื่อกวานี่ โยมดูไหมตอนนั้นอะ สะอาดหมดเลย มาตั้ง
๒๐๐ กว่าคน แย่งกันกวาดหากระสอบให้ไม่ทันเลย พอเขาไปแล้ว
ไฉย ! วัดสะอาดโล่งเลย ตอนเขามาเก็บกิ่งไผ่วางเต็มนี้ แพล็บเดียว
เขาซื้อตะกร้ามาถวายเป็นด้วยนะ ตะกร้าอัน ๒๐๐ บาท คมกริบ ๆ ๆ ไม่

“ความโปร่งโล่งมั่นใจ ว่าได้ทำกรรมดี มีหลักประกันวิถีในภพหน้า ภพใหม่ หลักประกันวิถีสู่ภพใหม่ มันเหมือนกับทำพาสปอร์ตจะไปที่ดี...”

ได้มาเสียสละแรงอย่างเดียวนะ เสียสละทั้งชีวิตให้ด้วย แหม !
คนอย่างนี้จะนะ เขาคงจะมีอะไรต่ออะไรกินใจ ภูมิใจ ชีวิตเขามี
คุณค่าที่เขาเสียสละบำเพ็ญประโยชน์

๒.๔) เป็นคนแก่ล้าล้ามั่นใจ ด้วยมีปัญญาที่จะแก้ปัญหานำพาชีวิต
ไป สู้ความราบรื่น เขามีความภูมิใจแก่ล้าล้า นี่เขาปัญญาแก้ปัญหานำ
พาชีวิตได้ดีแน่นอน แต่ถ้าคนไม่มีปัญญาโง่ทุกเรื่อง “โง่หากิน โง่ก่อคดี
โง่หาความสุข”

นี่อย่างที่บอก คนฝรั่งมาเที่ยวไทย หาความสุขบ้านเรา ถูก
ตำรวจของเรายิงตาย ส่วนคนไทยที่จะเขิงเทรา ไปหาความสุข
ฝรั่งเศส เขายิงกันกระสุนเข้าหัวตาย (หาสุขหรือหากระสุน) ก็เพราะ
ไม่ได้สร้างสุขมั่วแต่วิ่งหาสุข

๒.๕) ความโปร่งโล่งมั่นใจ ว่าได้ทำกรรมดี มีหลักประกันวิถีใน
ภพหน้า ภพใหม่ หลักประกันวิถีสู่ภพใหม่ มันเหมือนกับทำพาสปอร์ต
จะไปที่ดีละนะ

“ทำพาสปอร์ตไปสวรรค์ กับทำพาสปอร์ตไปนรก” ถือ
พาสปอร์ตไหนจะภูมิใจ ? ถ้าถือพาสปอร์ตไ้ที่ไปนรกเป็นยังงี้ ! กำไป...
กูอยากจะโยนทิ้ง แล้วทำโง่จะไปทำมาแล้ว ไปทำมาแล้ว

มั่นใจในกรรมดีว่า เป็นหลักประกันจะนำวิถีชีวิตไปสู่ภพใหม่ที่
สบายแน่นอนสุดติ่ง ไม่ไปมีอบายภูมิภพทั้งหลาย เปอต อสุรกาย
เดรัจฉาน สัตว์นรกไม่ไปแน่นอน

นี่ท่านมีไว้ ๕ ข้อ สำหรับสัมปรายิ์กัตถประโยชน์ จุดหมายชั้น
สูงสุดที่ตายังมองไม่เห็นในชาติปัจจุบัน ต่อมาสุดท้าย

๓๐ ประมัตถประโยชน์ จุดหมายสูงสุด หรือ ประโยชน์ ยิ่งใหญ่อย่างยิ่ง ก็คือ

การมีปัญญารู้เท่าทันความจริง เข้าถึงธรรมชาติของโลกและชีวิต อันทำให้จิตใจเป็นอิสระ ไม่ถูกใต้อำนาจอะไรเข้าครอบงำซะจน โง่ซะจนไม่รู้อะไรเป็นถูกเป็นผิด จนเห็นกงจักรเป็นดอกบัวไปเลย เหมือนแมลงเม่าบินเข้ากองไฟไปเลยก็แย่

ถ้าเรามีชีวิตเข้าถึงโลกถึงความเป็นจริง แล้วโลกก็ไม่ทักกดเรา ทำให้เราโปร่งโล่งเย็นสบาย อันนี้สำคัญที่สุด ถ้าเรารู้ทันความจริงเข้าถึงธรรมชาติ ของโลกและชีวิต อันทำให้จิตเป็นอิสระ ท่านบอกจะมีผลตามมา ๔ อย่าง ไม่หวั่นไหวด้วยความผันผวนปรวนแปรต่าง ๆ ถึงแม้ว่าจะมีภัยธรรมชาติมา มันก็มีตาย ๒ พวกโยม ตายอย่างทुरนทुरายเขาเรียก “ตายโหง”

แต่คนบางคน แหมยายแก่คนนั้นดูนะ ! เขาทหารจะอุ้มไปขึ้นรถ ให้หนีน้ำจะมา “กอดเสา” กอดเส้านั่นแน่นเลย แล้วบอก “กูจะตายที่นี่ เกิดที่นี่ กูจะตาย !” ทหารก็ลากแก อุ้มขึ้นไป แกบอก “กูยอมตาย ไม่ต้องพากูไปตายที่อื่น”

สงสารคนใต้ที่เขาอึดแกไป แก
คิดว่าอะไรไปไม่ทันสักอย่าง กลับมาดูอีก
ทีหมด ทุกอย่างหายหมด หม้อเตาแกง
อะไรใคร กำแพงทะลุไปกับน้ำหมด คน
ใต้เขาพูดอยู่คำเดียว “เหม็ด !” ไม่มี
เลย “เหม็ด !” ไม่มีอะไรเลย “เหม็ด !”
เหม็ด ! ของเขาคือหมด

“เหม็ดทุกอย่างเลย” ฟังดูแล้ว
สลด เมื่อคืนนี้ดู เหม ! เจ้านักข่าว ก็
ชอบไปถามแก “รู้สึกยังไง” มันไม่ต้อง
ไปถามหรือคนหมดอย่างนั้นอะ ไม่รู้
เขาเป็นพิธีกรยังงี้ ถามทำให้เขารันท
หนักขึ้นไปอีก มันควรจะ “ยาย...” ถาม
แล้วตอนท้ายมันน่าจะจบ **“ประเทศไทย**
นะ เรามีรัฐบาล มีคนใจดี มีคนมี
น้ำใจ ยายไม่ต้องกลัวหรอก”

นี่เขาถามว่า **“หมดเป็นยังงี้**
เห็นแล้วเป็นยังงี้ เห็นหายหมดแล้ว
เป็นยังงี้” เขาถามทำไม ! ไปตอกย้ำ
ให้เขาซ้ำหนักขึ้นไปอีก ถ้าอาตมาเป็น
เจ้าของสถานีนะบอกให้คนนี้ออกได้
แล้ว ขอเปลี่ยนตัว มันอะไรจิตใจคน
บอบช้ำอยู่แล้ว แล้วยังไปถามซ้ำให้
เขาซ้ำหนัก อ้าวนะโยม ! ถ้ายังงี้ก็ขอ
ให้เรา

๓.๑) อย่างไหนไหวถึงแม้ว่าอะไร
มันจะแปรปวนถึงขั้นตาย ตายก็พร้อม
เพราะเข้าถึงประโยชน์สูงสุด ถือว่าชีวิต

นี่เรียนรู้เรื่องได้เรื่องเสีย เรื่องบวกเรื่อง
ลบกระทบมาเยอะ อยู่ตัว !

๓.๒) ไม่ผิดหวังโศกเศร้าบีบคั้น
จิตเพราะความยึดติดถือนั่นในสิ่งใด ๆ
เหม ! จริง ๆ นะที่ยายคนนั้นอะ เขาก็มี
บางคนที่เขาจะเอาตังไปแล้วแกก็จะ
ไม่ไป มีเยอะมีอยู่รายหนึ่ง แต่ก่อนบ้าน
อยู่ตรงนั้นมันก็ดีหรอก พอโรงงานมา
อยู่ มันก็มีอะไรต่ออะไรมลภาวะเสียหมด
เลย ลูกหลานอยู่ก็เป็นหวัด พอนาน
ไปก็ไม่ไหวทางเดินหายใจก็อึดอัด เขา
บอก “ยาย ! ย้ายเถอะ โรงงานเขาก็
ให้ค่ายาย” แกไม่เอา ให้เท่าไรแกก็ไม่เอา
กูเกิดที่นี่ กูสร้างบ้านของกูมาอยู่ตรงนี้
ไย ! สร้างแล้วยึดติด แล้วผลที่สุดไม่
เท่าไรเร่แกก็ตายด้วยโรคทางเดินหายใจ
ไม่ไหว พอปล่อยอะไรต่ออะไรมาเข้า
บ้าน แกยังน่าจะไปที่ไม่ไป เหมือน
ประเทศไทยอยู่ตรงไหนก็ต้องอยู่ตรงนั้น

โยม นี่ถ้าอยู่ที่บ้านจะไม่ไปไหน
เลย วันนี้จะได้มาฟังเทศน์ไหม ? นี่
อย่างน้อยก็ไม่ยึดสักพักหนึ่งนะ ๓ ชม.
นี่ไม่ยึด กลับไปที่ไม่ว่าต่อตนเอง แต่ก็
ควรจะอยู่ในบ้านในความไม่ต้องยึด
มากได้ไหม ?

มีก็ใช้ไป แต่ก็รู้ ๒ อย่าง ที่บอก
“เ็งไม่จากข้า ข้าก็จากเ็ง มันไม่
จากเรา เราก็จากมัน” เห็นมัน แล้ว

เราต้องบริกรรม “ฮีม ! มึงไม่จากกู กูก็ต้องจากมึง” หมาแมวอะไรก็
นะ ลูกหลานก็เออ ไม่ใช่หมาตายก็ร้องไห้ แมวตายก็ร้องไห้ อะไรบิ๊บ
คันเหลือเกิน เป็นคนยึดหมายึดแมวเป็นของตน หมาของตนไปโดน
หมาบ้านอื่นกัดเอาเรื่องแล้ว เอาเรื่องแล้ว แะด้วย

ไม่ไหวพวกที่ยึดหมารักหมาจนบ้า มาให้พระบังสุกุลศพหมา
อะไรนี่ (เสียศักดิ์ศรีลูกผู้ชายชาติพระหมด) บวชมาบังสุกุลหมา บวช
มาสวดมาตึกาหมา เดียวนี้ในกรุงเทพฯ เขาสร้างเมรุเผาหมากันแล้วนะ
แล้วพระก็ไปสวดหมากัน ไปบังสุกุลหมา ไม่รู้จะยึดมันอะไรกันนักหนา
มันตายแล้วคติของมันไปยังไงก็ช่างมันเถอะ

การไม่บิ๊บคันจิตใจ ในเรื่องของความไปยึดติดอะไร ถือว่าเป็น
คนที่เข้าถึงปรมาตถประโยชน์ ประโยชน์สูงสุด ประโยชน์ของชีวิต นี้อยู่
ตรงที่ใจไม่ไปเกาะมัด รััดติด เขาบอกเราถูกมัด ถูกรัด ถูกแบก เรา
ก็หนัก ความแบกยึดมันเหมือนของหนัก ถ้าปล่อยได้บ้างวางได้บ้าง
มันก็จะเบาไป

๓.๓) จะปลอดโปร่ง สงบ ผ่องใส สดชื่น เบิกบานได้ตลอดเวลา
สำหรับคนที่เกิดมาฝึกฝน ให้ตนเข้าถึงปรมาตถประโยชน์ อย่าไปคิดว่า
มีบ้านมีรถมีทุกอย่าง เรือกสวนไร่นาพอแล้ว ถ้าเจ้าชายสิทธัตถะคิด
อย่างพวกเราคิด “อู๊ย ! ปราสาท ๓ ฤดู อาหารวันละ ๑๐๐ สำหรับ
นางสนม พิมพา ฟอหาให้เยี่ยมเลย” ท่านก็จะไม่คิดออกแสวงหาเมื่อ
อายุ ๒๙ ปี จนไปตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า อายุ ๓๕ ปี

“อติสุข หรือ ความสุขเกิดจากการมีทรัพย์เป็นของตน อาตมาตอนเด็ก ๆ มีความสุขรับจ้างขึ้น หมากขึ้นมะพร้าว ได้ต้น ๕๐ สตางค์ วันไหน ขึ้นได้ ๕๐ ต้น ๘๐ ต้น...”

นี่โยมถ้าโยมติดแต่ประโยชน์ในบ้าน ประโยชน์ที่จะได้มาพึ่งเทคนิ
ฟงธรรมจะได้ไหม ? ประมัตถประโยชน์จะไม่ได้เลย ถ้าคนคิดว่าที่มี ๆ พอแล้ว
ไม่แสวงหาต่อแล้ว ใครจะมีประโยชน์เท่าเราว่า เรามีนั้น มีนี้ มีนั้นสารพัด
อย่างทรัพย์สินเงินทอง แก้วแหวนเงินทอง รถราบ้านช่องมีครบ

อาตมามาคิดถึงตรงนี้ ที่ได้บวชจนถึงทุกวันนี้ ถ้าบอก
“โอ้ ! ที่บ้านเราพอแล้ว รถราบ้านช่อง เรือกสวนไร่นา” ป่าน
นี้ก็ไม่มีพระพยอม ก็เป็นแค่ไฉยอ้อม ผัวไฉยนั้น พ่อไฉยอะไร
แค่นั้น อยู่แค่นั้นเองไม่ได้ถึงประมัตถประโยชน์ ได้ประโยชน์
โลก ๆ อย่างที่ตาเห็น แต่ว่าประโยชน์ที่ทำให้เราสดชื่นเบิกบาน
โปร่งใส นี่มันระยะยาวด้วย มันไม่ใช่สดชื่นวิดหายไป เบิกบาน
แวบหายไป นึกแล้วมันเบิกบานได้ตลอดชีวิต นี่มันแหม !
ประโยชน์ตัวนี้น่าจะได้ในชีวิตหนึ่ง

ไม่ได้ไปเห็นหนาวที่นั่น เหมยขาบที่นี้จะอะไรก็ไม่รู้ไปกันเหลือเกินอะ ไป
นอนหนาวแล้วเอาเตาเข้าอบในนั้น แล้วก็ตายทั้งครอบครัวหมดทั้งเต็นท์
เสร็จเลย

๓.๔) เป็นอยู่ยังงี้และทำการด้วยปัญญาซึ่งมองเห็นเหตุปัจจัยอยู่ตลอด
เวลา ว่าสิ่งนี้มันอาศัยสิ่งนี้มันอาศัยสิ่งนี้เกิดขึ้นแล้วมันก็ตั้งอยู่ แล้วมันก็
ดับไป คนที่ไม่เข้าถึงประมัตถประโยชน์ จะไม่ค่อยรู้สึกอย่างนี้ จะรู้สึก
นิรันดรถาวรตลอดกาล ของกุศลตลอดกาล ไม่ได้คิดเห็นตามเหตุตามปัจจัย
เลย ว่าปัจจัยมันเปลี่ยนได้เรื่อย มันก็เปลี่ยนไป

เมื่อวานใครจะคิดนะ ใช้น้ำทะเลหนุนนี่นะ เมื่อวานขึ้นเกือบจมหมด
เลย เหลือแค่นี้พอดีเด็กไปเห็นก็เอากะสอบขวาง เมื่อวานเขาเรียกว่า

เกิดสตอร์ม เซิร์จ (Storm Surge) กระแสน้ำมันขึ้นล้นตีหีบจม สมุทรปราการจม แล้วริมทะเล ๕ หลายแห่งจมไปเลย แล้วที่เด่นหัวอะไรที่ชายข้าง ๆ ริมทะเลขึ้นขึ้นไม่ทัน อันนี้เขาเรียก **สตอร์ม เซิร์จ (Storm Surge) ที่มันเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง**

เดี๋ยวนี้ปัจจัยโลกร้อน นี่มันจะทำให้ น้ำแข็งขั้วโลกละลาย น้ำทะเลจะขึ้น ที่เขาวางกันนะ ดอกเตอร์อะไรนะที่แกมีเซ็นส์ทางที่คนเราดวงตาไม่เห็นนี่ (อาจง ชุมสาย ณ อยุธยา) แกบอกว่าต่อไปนี้ กรุงเทพฯ จะจมหมด แกเลยไปสร้างโรงเรียนที่ลพบุรี แกบอกขอบทะเลจะไปอยู่แถวนั้นนะ อีกกี่ปีก็ไม่รู้แหละ

นี่เราต้องเห็นกับเหตุปัจจัยว่า ก็โลกมันทำอย่างนี้ เมื่อวานขึ้นนี้ดูนะ เขาบอกต่อไปอีก ๑๐ ปี ฝูงพลาสติกจะมากกว่าปลาในทะเล แล้วไ้ปลาในทะเลกินฝูงพลาสติกเข้าไป เกิดสาร (ไมโครพลาสติก) อะไรจำชื่อไม่ได้แล้ว เราก็เกิดกินปลาเข้าไป มันก็จะอยู่ในเรา เหตุปัจจัยแห่งการที่มนุษย์จะอยู่ ถูกไ้หนุนไ้นี้บีบคั้นมากขึ้น ไม่กินก็หิว กินไปก็ชวย สารไ้หนุนไ้นี้เข้าเต็มไปหมด

อ้าว ! ตบท้ายให้ชีวิตมีสุขอย่าง

คฤหัสถ์หน่อย พุดไปเดี๋ยวบอก แหม ! เลยเถิดไปหาสุขไม่ได้เลย เอาสุขต่ำ ๆ ที่มนุษย์ควรจะได้ควรจะมี ที่เรียกว่า **“สุขของคนครองเรือน”**

เขาเรียกว่า **กามโกคิสุข ๔ อย่าง** เมื่อตะกี้ก็ไล่ไปตามลำดับ ว่าเกิดมาถ้าเรามีชีวิตที่ดั่งาม ก็ควรจะไปถึงนั่นเหมือนกัน แต่ถ้าไปไม่ได้ ต้องตั้งหลักใหม่ อยู่ที่นี่ให้อย่างมีความสุข ถ้าไปข้างนอกไม่ได้ต้องอยู่กับปัจจุบันให้ดี ถ้าตามองไม่เห็นอื่น ๆ แต่ที่เห็นอยู่ปัจจุบัน นี่จะต้องทำให้ดี

พระพุทธเจ้าตรัสท่านตรัสกับ เศรษฐีท่านหนึ่งชื่ออนาถปิณฑิกว่า **ความสุขของคฤหัสถ์ ประกอบ ด้วยองค์ประกอบ ๔ ประการ** เดี่ยวนี้ทำมาข้อแรกนี้ตรงกับที่รัฐบาลทำ ทุกรัฐบาลชอบทำแบบนี้ ชอบให้ชาวบ้านไม่มี

๑. อัตติสุข หรือ ความสุข
เกิดจากการมีทรัพย์เป็นของตน

ในการแสวงหาอย่างเต็มที่ เก็บออมอย่างเต็มที่ไม่ต้องรอพึ่งใคร ไม่ต้องรอพึ่งรัฐบาล ไม่ต้องไปขึ้นบัตรทะเบียนคนจน ถึงจะมีความสุข แต่สุขเดี๋ยวนี้มันพลิกผัน ถ้าได้ไปขึ้นบัตรแล้วบอกว่า มีความสุขแล้วกู พอใช้แล้วพันทิ้ง

แล้วถ้ารัฐบาลใหม่มา นโยบายเปลี่ยนแปลงล่ะ เขาบอกเงินคลังถึงแตกละ มันมีนะบางช่วงเงินคลังถึงแตก มันก็ให้ไม่ได้ แล้วประเทศที่ให้ทรัพย์สิน ๔-๕ ประเทศในโลกนี้แจ้งไปแล้ว ลาตินอเมริกา อะไรพวกทางนั้นอะ เขาแจ้งไปแล้วเขาเรียกมันมีรัฐสวัสดิการเยอะไป กินฟรีใช้ฟรี ฟรีตะพึด ฟรี ชนิดไม่ต้องหาทรัพย์สินมาจ่ายมาใช้อะ

พระพุทธเจ้าจึงวางหลักไว้ว่า **ไม่ได้นะถ้าเป็นฆราวาสนะ ! ถ้าเป็นฆราวาสไม่รู้จักหาทรัพย์สิน ไม่มีทรัพย์สินเลย ไม่เคยมีความสุข จากการมีหาทรัพย์สินเลย แต่บางคนไม่รู้**นะ

อาตมาตอนเด็ก ๆ มีความสุขรับจ้างขึ้นหมากขึ้นมะพร้าว ได้ตัน ๕๐ สตางค์ วันไหนขึ้นได้ ๕๐ ตัน ๘๐ ตัน อู้ย ! สมัยนั้นเขาจะให้แบ่งกั บาท แบ่งกับาทเดี๋ยวนี้นะไม่ค่อยมีใช้แล้วนะ มาเก็บใส่กล่องโฟมขาย เปิดดูแล้วมานั่งโอ้ย ! ทำไมเราเก็บได้เยอะจัง เจ้าเด็กอื่นบ้านข้าง ๆ ไม่มี เขาเคยมาขโมยของเราด้วย

ฉะนั้น ความสุขอันการเกิดจากการมีทรัพย์สินหาทรัพย์สิน ไม่ได้เลยนี่ มันแย่นะ หาไปหามาเข้าเนื้อเข้าตัวอีกยิ่งหนัก แล้วไปหาแล้วคุกตะราง เดี๋ยวนี้นะหาหากันยังงี้ หาทรัพย์สินเป็นหากรรมหาเวร หากินเป็นการหา กรรมหาเวร นี่เยอะจริง ๆ ช่วงนี้น่ากลัว หลอกกันต้มกัน โกงกัน ไม่รู้ ! น้องมะนาวเขาตายหรือยัง ที่เขาเป็นผู้หญิงสวย แล้วเขาชอบให้บริการผู้ชาย แล้วตอนนั้นติดเอดส์ของเขา ๑๐ กว่าราย ไปหาทรัพย์สินไปบริการทางเพศอยู่นี่ มันไม่เป็นสัมมากัมมันตะ การหาต้องหาให้ชอบให้ถูก

๒. โภคสุข สุขเกิดจากการได้จ่ายทรัพย์เป็น

เดี๋ยวจะดูรายละเอียดต่อไปอีกสักนิดหนึ่ง ถ้าเราจ่ายทรัพย์ไม่เป็น นี่จ่ายไปแล้วกับเป็นทุกข์ จ่ายทรัพย์ร้อยไหมที่หน้า เสร็จแล้วตายคาเตียง อายุ ๓๒ ปี สวยจะตาย เดี่ยวนี้เขาเรียกจ่ายทรัพย์หน้าอกเนาะอะไรอย่างนี้ ไม่ไหวจ่ายทรัพย์ประทุษร้ายร่างกายตัวเอง จ่ายทรัพย์ไม่ได้เสริมความสุขให้ชีวิตเลย ยิ่งจ่ายทรัพย์ซื้อเหล้าซื้อยากินอะ หมดสภาพเลย

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า สุขอันเกิดจากการใช้จ่ายทรัพย์ที่สมอง สติปัญญาฉลาดถึงจะเกิดสุข ไม่ใช่จะมีทรัพย์แล้วจะมีความสุขนะ ใน ตอนเอาไปใช้นะใช้เป็นหรือเปล่า เดี่ยวจะเล่ารายละเอียด

๓. อนณสุข หรือความสุขจากการไม่มีหนี้

เพราะเดี๋ยวนี้หนี้้นอกกระบบนำกลัวไหม ? ทูบกัณ ตีตาย เขาว่าเดี๋ยวนี้ นะเขาวางยากี่มีนะ ดอกก็ไม่ให้ต้นก็ไม่ให้ วางยาเลยเป็นหนี้เขาลำบาก พระพุทธเจ้าตรัสว่า อินาทานัง ทุกขัง โลเก : การกู้หนี้เป็นทุกข์ ที่สุดในโลก

คนไหนเกิดมาจนอย่าเป็นหนี้เขาเลยสบาย ! ยังไงก็อยู่ได้สบาย กว่า รวยหนี้ พวกประเภทใช้สอยมากกว่าใช้สอย แล้วก็บอกสวยไว้ก่อน ผ่อนทีหลังไม่เป็นไร เจ้าพวกนี้เป็นพวกอยู่ไม่เป็นสุข

สุขที่ ๔ พระพุทธเจ้าตรัสว่าล้าเลิศสำหรับคฤหัสถ์ผู้ครองเรือน

๔. อนวัชชสุข คือ ความสุขจากการทำงานที่ไม่มีโทษ

ในบรรดาสุข ๔ อย่างนี้ อนวัชชสุข มีความสุขที่มีค่ามากที่สุด ซึ่งมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

คนหาเงินไม่มีโทษ ทำการงานไม่มีโทษ งานดี ๆ เงินดีมีความสุข

งานเสี่ยง (แหม ! เจ้างานนี้เขารับมาได้ไงไม่รู้ละโยม ! งานรับจ้างฆ่า คนนี่) มือปืน บางทีก็ไม่ได้มากหรอกนะ ๓ หมิ่นไปเอาเขาชีวิตหนึ่ง ๒ หมิ่นไปเอาเขาชีวิตหนึ่ง แม้แต่ขายของที่ไม่ดีก็นำรำคาญเป็นงานมีโทษเหมือนกัน เห็นเขาเปิดร้านเหล้าเชค คลับ แล้วเขาตีกัน แล้วบางที่เจ้าของร้านก็ โดนลูกหลง นี่เขาเรียกการงานที่มันเสี่ยง หมิ่นเหม่เป็นโทษ ต้องงานที่ มันปลอดภัยไม่มีโทษ สบาย ท่านจึงตรัสว่า...

๔.๑) อตฺถิสุย (สุขเกิดจากการ

มีทรัพย์) หมายถึง ความภูมิใจ เอิบอímใจ ว่า ตนมีโภคทรัพย์ที่ได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรงความขยันหมั่นเพียรของตน ความสุขจากการมีทรัพย์ที่ได้มาด้วยความชอบธรรม ถูกต้องกฎหมายไม่ได้หาภินหากรรม หาเวรกับเขา ไม่ได้มาจากการประกอบอาชีพที่ต้องห้าม

“อาชีพที่ต้องห้าม” ค้ายาเสพติด ไม่รู้เขาค้าขายกันได้ยังไง แล้วเขาเลือกขายอาชีพนี้กันเยอะไหมโยม แล้วเขาก็โดนดักฆ่า อาชีพที่ชอบทำชอบ ชอบกฎหมาย สุขจิตและชอบทำ แต่ถ้าไปหาไม่ชอบทำอาชีพต้องห้ามมันมีเยอะ ที่เดียวนี้เขามีอะไรนะ ไ้กัญชาเขาผสมอะไร ? จะเอาผสมเหล้าแล้วเดียวนี้เขาทำแปลกนะ อาหารนี้เน่เด็กนี้ก็ชวยนะ ไ้พวกน้ำปั่นผลไม้ เขาใส่แอลกอฮอล์อะไรลงไป แล้วเด็กก็ติดกันงอมแงม อาชีพต้องห้าม แต่มันขายดีอะ ยั่วก็กลายเป็นเรื่องหาภินหากรรม หาเวรต่อไปอีก

ท่านบอกว่า ถ้าทำอาชีพต้องห้าม เตือดร้อนทั้งตนและคนอื่น อย่าหวังว่าจะเป็นพรവാสาครองเรือนที่มีความสุข

อริยสาวก แสวงหาโภคทรัพย์มาได้ด้วยน้ำพักน้ำแรง ด้วยความขยัน

หมั่นเพียรของตน และโดยทางสุจริตชอบธรรมแล้ว ในที่มหาณสูตร พระสุตตันตปิฎก อังคุตรนิกาย อฏฺฐกนิบาต เล่ม ๔ หน้าที่ ๕๖๐

ท่านตรัสกับพรവാสาครองเรือนว่า ดูก่อนพยัคฆะปชชะ ท่านตรัสว่า **สมชีวิตา** เป็นไฉน ?

กุลบุตรในโลกนี้ รู้ทางเจริญแห่งทรัพย์และทางเสื่อมแห่งโภคทรัพย์ แล้วเลี้ยงชีพพอเหมาะไม่ให้พุ่มพ่ายพุ่มเฟื่อยบ้ำส่วนเกินหลงส่วนเกิน แล้วก็ไม่ปล่อยให้ตนเองผิดเคืองชั้นแค่นั่น มีทรัพย์ไม่ใช่เลย ผิดเคืองหนัก อด ๆ อยาก ๆ ก็ไม่ถูก ต้องใช้ทรัพย์ให้ร่างกายชีวิตอยู่ได้ โดยไม่ใช่แบบพุ่มเฟื่อย แล้วก็ไม่ใช่แบบผิดเคืองแหม ! บางคนไม่รู้ว่ ชี้นิยวหรือยังงั้ หรือประหยัด ตีออกยากเหมือนกันระหว่างชี้นิยวกับประหยัด ใส่บาตรนี้ไ้โฮ ! ช้าเลือกแบ่งก็อยู่นั้นแหละ เจอแบ่งก็พันเชี่ยออก เจอแบ่งก็ ๕๐๐ เชี่ยเจอเหรียญ ๑๐ ถึงได้หยิบ ก็น่าจะล้งเหรียญทีเดียว ทำให้เราเสียเวลาจะไปบ้านอื่นอีก (พวกนี้ทำบุญก็ผิดเคือง) ทั้ง ๆ เจ้าคนผิดเคืองเขาก็่น่าสมเพชเหมือนกันนะ เขามีก้อนใหญ่ทรัพย์เยอะเขาปล่อยชีวิตเขาผิดเคือง เขากลัวจะจนกลัวจะใช้ได้อะไรไม่รู้ เกินไป ชื้อของ

ก็ไปเลือกเอาแต่ของเสีย ๆ “ลดเท่าไหนแม่ค้า เลือกของเสีย ๆ แล้วนา” พูดแล้วแม่ค้าก็รู้ยายนี่รวย บางทีก็พอซื้อเสร็จไป เขาก็พูดไล่หลังเลย “เศรษฐีขึ้นเหินยว เศรษฐีขึ้นเหินยว” ของดี ๆ ไม่ยอมซื้อกินนะ เอาแต่เสีย ๆ ท้องเสียไปรักษาไม่คุ้ม ถ้าเกิดซื้อของเสียไปกิน แล้วท้องเสีย ต้องไปส่งโรงพยาบาลล้างท้อง ซื้อของดี ๆ กินจะยังดีกว่า แต่กินน้อย ๆ นาน ๆ กินทีก็ว่าไป

แต่นี้ไปเลือกเอาแต่ของเสีย ๆ แล้วก็ไปต่อรองกตราคาแม่ค้า นี่ดูสิ เสียไปตั้งครึ่งแล้วนิ ฉันต้องไปฟานทิ้งครึ่งแล้วนี่ (ฉันต้องไปฟานทิ้งครึ่ง) นั่นต้องควรลดครึ่งหนึ่งนะ ต่อรองแม่ค้า (แม่ค้าบ่นพริมเลย) “ยายนี่มาซื้อที่ไร ภูเสียอารมณ์ค้างทุกวัน” ไม่ใช่ทุกข์ที่ตัวเองนะ คนเกี่ยวข้องก็พลอยเป็นทุกข์ไปด้วย ชอบทำชีวิตฝืดเคือง ซื้อก็ฝืด ทำบุญก็ฝืด เหินยวดีดเลย ท่านจึงใช้คำว่า อย่าให้ชีวิตสุร่ยสุร่าย ใช้ไม่เป็น เหลือพุ่มพวย ใช้เหลือเพื่อ ส่วนเกิน บ้าส่วนเกิน เราจะต้องดูว่า “รายได้ของเรา จักต้องเหนือรายจ่าย”

เราใช้ว่า เอาละน้ำมันเหลือรายจ่ายแล้ว เราได้มานี้ก็จ่ายไปซะบ้าง เราอย่าให้รายจ่ายของเรา มันอยู่เหนือรายได้ “รายจ่ายของเรา จักต้องไม่เหนือรายได้”

“...ถ้าทำอาชีพต้องห้าม เตือนร้อนทั้งตนและคนอื่น
อย่าหวังว่าจะเป็นฆราวาสครองเรือนที่มีความสุข...”

ถ้าเราประเมินแล้วมันอยู่ได้แล้วเท่านี้ เมื่อก็ไปถามเขาเลยว่าวันที่ ๙ (ม.ค. ๖๒) จะต้องจ่าย ๒-๓ ล้าน กับคนทำงานมา ๑๙ ปี ๒๐ ปี แล้วก็มีโต๊ะจีนเลี้ยงเขา ๖๐๐,๐๐๐ กว่าบาท ก็ดูตัวเลขแล้ว รายรับมันเข้ามานี้ พอจะจ่ายเลี้ยงเขาบ้าง เป็นการเลี้ยงคนเลี้ยงน้ำใจ (ใครจะมาร่วมก็ได้นะ ที่มาฟังประจำ ไม่ได้ห้ามมานั่งทานได้ ขาประจำ มาเลยโยมวันที่ ๙ เย็น ๆ) ใครที่มาช่วยวัด ช่วยมาทานหน่อย เพราะถือว่า คืนกำไรสู่สังคม บิล เกตส์ ใครต่อใครเขาได้มากก็ต้อง...? เขายังหักลบเหลืออยู่ เขาก็จ่ายทำบุญปีตั้ง ๕,๐๐๐ ล้าน บิล เกตส์ แล้วเขายังชวนเพื่อนเขาทำเป็นสต๊าฟ (Staff) เศรษฐีทำบุญกัน

เพราะฉะนั้น ก็ต้อง ถ้าเราเห็นรายจ่ายของเรา มันเหนือกว่ารายได้แล้ว ไปไม่รอดมันก็อย่าจ่าย แต่ถ้าเห็นว่ารายจ่ายของเรา มันยังเหลือยังมีรายรับเหลือกว่า

เปรียบเหมือนคนชั่งตราซัง หรือ ลูกมือตราซัง ลูกมือคนชั่งตราซังยกตราซังขึ้นแล้ว ย่อมลดยกออกเท่านี้ หรือต้องเพิ่มเข้าเท่านี้ มันถึงจะเต็ม ๑ กิโลกรัม หรือ ๒ กิโลกรัม บางคนนี่หยิบแหม่นเป๊ะเลยนะ พอหยิบปั๊บตาไม่ต้องดูเลย หยิบลูกเล็กเติมอีกนิดหนึ่ง ได้อีกขีดหนึ่งพอดี หรือบางคนนี่พอใส่ปั๊บ หยิบออกลูกไหนรู้เลยมันจะพอดี ๑ กิโลกรัมหรือ ๒ กิโลกรัม ท่านเปรียบดีนะ เปรียบเหมือนคนชั่งหยิบตราซังขึ้นมา แล้วจะรู้ว่าจะเพิ่มไหม้ มันถึงจะเต็มกิโลกรัม จะหยิบออกเท่าไรมันถึงจะไม่เกิน ถ้าเกินไปก็ขาดทุน ถ้าใส่น้อยไปก็เอาเปรียบเขา เป็นแม่ค้ามันก็ต้องหยิบจับให้มันพอดี

นี่ท่านบอกชีวิตคนนี่นะ ถ้าทำตัวเหมือนคนชั่งตราซัง แล้วมันจะอยู่ได้อย่างสบาย ถ้าเกินไปก็หยิบออกเสียหน่อย อะไรรายจ่ายที่มันเกินไปก็ตัดออกเสียบ้าง ถ้ามันขาดก็เติมเสียหน่อย ชีวิตก็จะ เป็นฆราวาสครองเรือนที่ฉลาด ที่จะอยู่ได้อย่างมีความสุข

นี่เพราะฉะนั้น ถ้าคนเรา เขามีชีวิตฉลาดแบบนี้กันเสียบ้าง มันก็น่าจะสบายนะ แต่ว่าทำไงอะ ในพวกที่ไม่มาฟังธรรม นี่มันเยอะ ! แล้วเขาก็ไม่รู้จะดำเนินชีวิตยังไง เขาไม่มีอะไรรอกหุเลย สมองเขาไม่

เคยติดเครื่องกรองเลย มาที่วัดนี้บอก
พระจะมาติดเครื่องกรองให้ (ไม่เอาเขา
กลัวหนักหัวเขา)

เขาบอกความรู้นี้ “รู้ไว้ใช้ว่า ใส่
ป่าแบกหาม” ไม่ได้หนักอะไร

พระพุทธเจ้าตรัส ในบรรดา
กุลบุตรทั้งหลาย ต้องรู้จักตรงนี้ให้
ดี เช่น

๔.๒) โภคสุข (สุขเกิดจากการ
ได้จ่ายทรัพย์) หมายถึง ความภูมิใจ
เอิบอímใจ ว่าตนได้ใช้ทรัพย์ที่ได้มา โดย
ชอบนั้น เลี้ยงชีพ เลี้ยงผู้ควรเลี้ยง และ
ก็บำเพ็ญประโยชน์ ความสุขจากการ
ใช้ทรัพย์ เป็นการใช้จ่ายทรัพย์ ทรัพย์
ที่จ่ายอย่างเหมาะสมแล้วคือไม่ฟุ่มเฟือย
เกินไป แล้วก็ให้อัตคัดขาดแคลน แล้ว
ก็ไม่ก่อให้เกิดทรัพย์นั้นเกิดอันตรายต่อ
ตนเอง เช่น ไปจ่ายเรื่อง สุรา ยาเสพติด
นี้มันอันตรายอยู่แล้ว แล้วไปจ่ายทำไม
กระทั่งไปสวຍให้งาม ใส่ของแพง ๆ
ประดับไปก็อันตรายแก่ใจ จะเอาชีวิต
และทรัพย์เราไป

ใช้อย่างมีประโยชน์ เช่น
ประโยชน์ต่อสุขภาพ ควรใช้ไหม อาหาร
เสริมเพื่อสุขภาพควรใช้ไหม ก็ควรดู
บ้าง ถ้ามันไม่แพงเกินไป เดียวนี้ก็
กระปุกละ ๔ พัน ขวดละ ๕ พัน อาตมา
นี้น่ากลัวจะบาปชนิดหนึ่งเหมือนกัน

เขาเอาน้ำยาอะไรไม่รู้ ขวดละ ๔ พัน
๓ พันอะ ไม่ได้ฉันไปหีบคูดอีกที่ตาย !
หมดอายุแล้ว ๔ พัน นอนแห้งอยู่อย่าง
นั้นแหละ ก็เราก็คิดว่าแค่นี้เราก็สบาย
ตินะ แค่นี้มันก็พอเดินเหิน เทศน์ได้
ทำงานพัฒนาได้ จะไปกินอะไรมันนัก
หนา อาหารเสริมเพื่อสุขภาพ

นี่เดี๋ยวนี้สาโหร่งสาหร่ายอะไร
ก็ไม่มีรู้ มันเยอะไปหมด แต่ว่าไม่กินลอง
สักหน่อยได้ไหม ถ้าลองสักอย่างแล้วมันดี
อาหารบำรุงสมอง “เออ ! เมื่อก่อน
เทศน์มัน ๆ พอดื่มไ้มันไปสักหน่อยดีขึ้น”
จำอะไรต่ออะไรได้ คิดอะไรคล่อง เอา
สักหน่อย นาน ๆ ที่ ๓ วันสักเป็กหนึ่ง
สักขวดหนึ่ง ๓ วัน ๆ ไม่ต้องไปดื่มมัน
ทุกวันหรอก

อาหารสมองนี้ขอให้เรารู้จัก
รักษาความคิดอ่านให้มันเหมาะสม
อย่าคิดฟุ้งซ่านมาก อย่าคิดพยาบาท
อย่าคิดเบียดเบียนใคร ๆ อย่าคิดหลงใหล
ใฝ่ต่ำในเนื้อหนังของใคร ๆ ความคิดดี ๆ
มันมีให้คิดตั้งเยอะ ทำไมอะ จะต้อง
แหม ! ต้องอาศัยเปปหิน ต้องอาศัยไ้
นั่นไ้นี้ถึงจะคิดออก ต้องอาศัยอะไร
สมัยก่อน ไ้เครื่องตีที่แรกเขาเรียก
อะไร ? “กูรอนซาน” เฉพาะที่แรกเลย
นะ แล้วมาอะไรอีก “ลีโพ” อะไรต่อ
อะไรเต็มไปหมด ผ่าน ๆ ไปแล้วทั้งนั้น

แหละ แล้วเดี๋ยวนี้เขาไม่มีเลย มันไปชานอยู่ที่ไหนไม่รู้ ไ้กูรอนชาน เมื่อ
ก่อนนี้ก็ไม่รู้เขาถ้าอยากเป็นคนมีสมองดีละนะ

แต่เดี๋ยวนี้ไม่ได้กิน สมองก็พอใช้ได้ เทคนิพอู้เรื่องใหม่ ? ก็ไม่
ต้องอาศัยกินทุกวัน เออแต่ถ้าหากกินกันหลาย ๆ คนแล้วบอกมันดีขึ้นก็
เอา ไ้ยาแก่นั่นแหละ เออถ้าเป็นโรคฟันคุดกับบอไ้แน่นไ้นี้ มันได้ทาแล้ว
มันหายคันหายเป็นฝื่น ไม่ใช่ก็โง่โง่ โง่แต่ใช้จนติด เป็นตุ่มนิดเดียวก็
จะทาแล้ว อู๋ ! ๒ วันอาบน้ํามันก็หายแล้วทาสบู ก็ต้องดูละนะ นี่เป็น
เรื่องของคนที่ใช้ทรัพย์ วิธีจ่ายทรัพย์อย่างบัณฑิต คือ แล้วท่านผู้
รู้นั้น ท่านแนะนำไว้ ดังต่อไปนี้ (น่าแนะนำกันต่อไปบ้างนะ)

อาตมาว่าบางทีนะรัฐบาลชอบใช้คำไม่ค่อยดี ถ้าผมเป็นรัฐบาลผม
จะทำให้ประชาชนกินดีอยู่ดี ที่นี้กินดีอยู่ดีมันไม่มีขอบเขต เขาต้องบอกว่า
“ประชาชน ถ้าผมเป็นรัฐบาล ผมจะให้ท่านกินอยู่แต่พอดี” จะต้อง
ไม่ต้องทำบัตรคนจน เอ ! กินดีอยู่ดีมันไม่มีขอบเขตนี้ ใช้ไหม ?

หลักที่ ๑ ท่านบอก

(๑) **ใช้หนี้เก่า** คือ ตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ผู้มีอุปการคุณ เลี้ยงเรามา
มันเป็นหนี้ไหม ? แก่หมดตั้งโฮ ! ให้เราเยี่ยมมาตั้งเยอะ เยี่ยมเรียนเยี่ยมประกอบ
อาชีพ มันต้องใช้หนี้เก่าบ้าง ถ้าเจ้าหนี้ยังอยู่ แต่ถ้าเจ้าหนี้ไม่อยู่ละ ก็ควร
ทำบุญอุทิศส่วนกุศล ถวายสังฆทานทำอะไรไปให้แก่นอนย ใช้หนี้ตอน
เป็นไม่ทันก็ตายแล้วก็ควรใช้บ้าง ไม่ใช่บอกตายแล้วแม่ไม่ต้องใช้แล้วนะ

พ่อไม่ต้องใช้แล้วนะ ที่เยี่ยม ๆ มาอะเจ้า !
(เจ้า ! กันแค่ตาย) เจ้า ! แค่ตาย ไข่ลูก
หนีทรยศ ไม่ยอมใช้หนี้เก่า เอาละใช้
ดูแลพ่อแม่บ้าง เลี้ยงตัวเองบ้าง ดูแล
คนใกล้เคียงบุตรภรรยาสามี

(๒) ให้เขาเยี่ยม คือ บำรุงเลี้ยงดู
ครอบครัวให้เป็นสุข บำรุงมิตรสหายและ
ผู้ร่วมกิจการงานให้เป็นสุข “เหมือน
ให้เขาเยี่ยม” แหม ! สมัยก่อนนี้ พวกที่
ให้เยี่ยมชัดเจน บ้านหนึ่งแกงปลา ก็เอาไป
บ้านนั้นบ้านนี้ เหมือนให้เขาเยี่ยม ที่เขา
พูดทำนายน่า มีปลาตัวให้กินได้ทั้งปี ทำ
ยังไ้ ส่วนเจ้าเด็กสมัยนี้ว่า “ทำปลา
เค็ม” “ทำปลาร้า” “ใส่ช่องฟรีช”
พวกสมัยนี้เขาบอกใส่ช่องฟรีชจะได้กิน
ได้หลายเดือน แต่คนโบราณเขาบอก
นี่แหละไปให้เขาบ้าง เหมือนให้เขาเยี่ยม
เวลาเขาแกงมาก็มาให้เรา “มิตรกะจิต
ให้กันมา” เหมือนให้เยี่ยม มีอะไรก็แบ่ง ๆ
ปัน ๆ เลี้ยงดู กันไปให้ ๆ กันมั่ง

“ให้เยี่ยม” นี่ไม่รู้ละ พ่อแม่ที่ให้ลูก
นี่ พ่อลูกเขาเรียนจบมีเงินเดือน เขาให้
แม่ ให้พ่อก็เยอะนะ เลี้ยงดูให้ดีเชียว
แหม ! มีอยู่คนหนึ่ง อายุ ๔๐-๕๐ ปี
มีลูกตั้ง ๔-๕ คน แกให้เยี่ยมไว้บานเลย ๙
คน กว่าเรียนจบเป็นล้าน ๆ แต่ละ
คน ๆ เขาส่งให้เดือนละ ๕ พัน แล้ว
๔-๕ คน เดือนละ ๔-๕ หมื่น ที่ให้เยี่ยม

มันคืนมาหมด คืนทยอยให้คืนเดือน
ละหมื่น เดือนละ ๕ พัน แกเลยได้บาน
เลย วันนั้นมาทำบุญ ๒ หมื่น “นี่ลูก
เขามาให้ใช้ไม่หมด”

กับอกนี่ยอมให้เขาเยี่ยมไว้ให้ ส่งให้
เขาเรียนส่งให้เขามีอาชีพ เขาก็คืนให้
อันนี้ท่านเรียกว่า “ให้เยี่ยม” ใช้คำว่า ให้
เยี่ยมไป ให้เขาไปก่อน แต่ถ้ามันไม่ให้ก็
อย่าไปคิดอะไร “กูเคยเยี่ยมของมึงมา
ก่อนชาตินี้” พ่อแม่บางคนเขาคิดดีละ
นะ เลี้ยงดูลูกแล้วลูกเขาไม่คืนให้สักที
หนึ่ง ชาติก่อนคงเคยโกงพ่อโกงแม่มา
ชาตินี้ก็เลยต้องมาใช้มัน มันเลยไม่ใช้
เรา เขาก็คิดไม่ให้เป็นทุกข์อะ ไม่งั้นจะคิด
อย่างนี้ “กูอุตส่าห์ให้มึงนะ ไม่ยอม
ให้เลย”

(๓) ใส่ปากกู หมายความว่ายังไ้ ?
มีทรัพย์แล้วไปใส่ปากกู นี่หมายความว่ายังไ้ ? ไม่งั้นเดี๋ยวขบกัด ไม่ใช่ ท่าน
บอกว่า เก็บไว้เป็นทุนในการดำเนินชีวิต
หรือยามเจ็บไข้ได้ป่วย ใช้ปกป้องรักษา
สวัสดิภาพ ทำตนให้มั่นคงปลอดภัย
อันตรายโรคภัย พิษภัย โรคภัย มันก็
เหมือนงูพิษ มันจะฉกเอาวันไหนก็ไม่รู้
ปวดหัวตัวร้อน ท้องไส้มะระมะเร็ง มะเร็ง
ฉกนี้อาจจะยิ่งกว้างงูเขียวหางไหม้อีก
นะโยม ใช้ไหม ? ก็ต้องเก็บไว้ ยาม
ป่วยยามไข้

“ใส่ปากกู” คือ ต้องใส่รักษาตัวเพื่อจะเอาตัวรอดจากโรคภัยไข้เจ็บ พิชัยโรคภัยไข้เจ็บ ท่านเปรียบเหมือนปากกูต้องเก็บ เอาไว้รักษา เพราะเซ่รุ่มเราไม่มี ก็ต้องไปอาศัยหมอ อาศัยยาเขา เดียวนี้แพงนะ... แพงไหม ? แพงนะโยม ตายแล้วถ้าไม่เงินจ่ายค่าศพ เขาจะเอาศพเป็นประกัน ก็นอนหลายคืนอะ ตายแล้วยังติดค้างแสน ๘ เขาไม่ให้เอาศพออก ยึดศพเลย

นั่นเหมือนใส่ปากกู ว่าอย่างนี้โรงพยาบาลคงโมโห พวกหมอ เดียวนี้โรงพยาบาลเอกชนคืองูพิษเหมือนกัน ต้องหาไว้ใส่เขาเหมือนกัน ไม่นั่นไปหาโรงพยาบาลที่ไม่ทันก็ตายอีก อันนี้ท่านเปรียบดึนะ **“ใส่ปากกู” คือ เวลาเจ็บป่วย** โรงพยาบาลเอกชนเขาเอาเยอะ อาตมาล้มตึงไปนี่ โอ้โฮ ! นึกว่าพระจะลดครึ่ง ไม่ได้เอาเต็มเลยโยม ! ๓ หมื่น ดึนะ นี่ถ้าไม่หาเก็บใส่ปากกูไว้บ้างก็แย่ ก็เลยเก็บใส่ปากมูลนิธิไว้ เราก็เอาไว้ใช้จ่ายได้ หรือทำประกัน การทำประกันนี้ก็เหมือนกับใส่ปากกู คือเกิดอะไรขึ้นมาก็ประกันช่วย ชั้บรดไปตุ้ม เกิดเสียหายเยอะแยะ ถ้าเราไม่ใส่ปากกูไว้ เลยนี ไม่มีอะเซ่รุ่มไม่มีเลย ไม่พินอะตายลูกเดียวเลย

(๔) เอาไปทิ้งเหว ลองคิดสิไปทิ้งเหว มีทรัพย์เอาไปทิ้งเหว ก็คือ

(๔.๑) ญาติพลี สงเคราะห์ญาติ ถ้าญาติเขาตกอับทุกข์ยากลงมาก็เอาไป ให้ญาติสงเคราะห์ญาติ นี่ก็เป็นการเอาทรัพย์ไปทิ้งเหว มันไม่ได้คืนสงเคราะห์ไปแล้วนี่ แล้วนี่ไม่ได้ให้ยืมนะ ให้ญาติแบบสงเคราะห์ไปเอาคืนได้ป่าว “เฮ้ย ! วันนั้นไฟไหม้ กูให้มึงหมื่นหนึ่งอะ เมื่อไหร่จะมาเอาคืน” ก็ให้ช่วยเขาไฟไหม้ ไม่ได้กูให้ยืมอะไรอย่างนี้ อย่าไปทวงคืนเขาอะ เดียวสงเคราะห์ไปแล้ว ไปทวงเขานี้ เกิดเรื่องแน่ ๆ

(๔.๒) อติถิพลี คือไว้ต้อนรับแขกบ้าง เวลาแขกมาบ้านปีหม่งปีใหม่ กระซังกระเช้า อะไรก็ต้องจ่ายไหม ใครเคยจ่ายทรัพย์ปีใหม่บ้าง ลูกหลานมาแขกมา ไม่มีอะไรเลี้ยงสักอย่างหนึ่ง บ้านกูไม่รับแขก เดียวมันกับบอกโ้หน้าไม่รับบุญ โ้คนไม่รับแขก มันก็ต้องมีไว้เลี้ยงแขก ญาติพี่น้องมาช่วงเทศกาล เขามาเยี่ยม บางคนนี่เขาคิดไกลถึงขนาดแขกที่มาจากต่างถิ่น ต่างบ้านต่างเมือง คนไทยเราก็อใจกว้าง เลี้ยงจนฝรั่งบอก

เมืองไทยเป็นเมืองยิ้ม แล้วทำให้ทรัพย์กลับมาท่องเที่ยวกัน นี่พวกเรื่อง
ทิ้งแหวนแบบนี้เรามองดูเหมือนทิ้งแหวนหายไป แต่บางทีมันก็เป็นทรัพย์กลับ
มาให้ประเทศได้ แล้วก็มีพลีหนึ่งก็คือ

(๔.๓) **ปุพฺพเปตพลี** อันนี้แน่นอนถ้าญาติเราล้มหายตายจากไปเป็น
เปรตเป็นอสุรกาย เราทำบุญอุทิศให้เช่นวันอะไร ? วันตายวันวันสารท
“วันสารท” นี่เขาบอกผีป่วนตายายจะกลับมาดูลูกหลานว่า ทำบุญทำ
ทานให้บ้างไหม ทางภาคใต้เขาจะถือกัน ตายายมาดูถ้าบ้านไหนไม่มีอะไร
ไม่ทำบุญทำทานแขนงไปดูทางชายคาเห็นแต่หยากไย่ ก็จะไม่กินหยากไย่
แล้วจะแข่งลูกหลาน “กูมาไม่ได้อะไรกับมึงสักอย่าง” แต่ถ้าเห็นลูกหลาน
ทำบุญอุทิศให้ช่วงวันตาวันยาย ซึ่งทางโน้นเรียก “วันตาวาย” ทางบ้าน
เราเรียก “วันสารท” ถึงวันพรรณนั้นต้องทำบ้าง ไม่ใช่อยู่ โศกกระดุก
อะไรไม่เคย แล้วเดี๋ยวนี้มันชักหายไปนะ เมื่อก่อนจะเอากระดูกที่ใส่โกศ
มันวันนั้นอะ วันสงกรานต์บ้างวันอะไรบ้าง เอามาบังสุกุล ให้ผีปู่ผีย่าผี
ตาผียาย เรียกว่า “เปตพลี” อุทิศให้ผีเปรตยาตายายไป ต้องจ่ายไหม ?
(ต้องจ่ายบ้าง) เจ้าคนไม่เคยจ่าย ให้พวกญาติที่ล่วงลับดับไปนี่ เขาวามัน
ไม่ได้ศีลได้พรจากปู่ย่า ตายาย

(๔.๔) **ราชพลี** แปลว่า บำรุงราชการด้วยการเสียภาษีอากร หมอ
ครู ข้าราชการมหาดไทย สาธารณสุข ทุกหน่วยงานนี้ต้องกินเงินเดือน
ใหม่ ต้องกินเงินเดือนของพระราชฯ เมื่อก่อนนี้เขาไม่มีภาษีอากร กรม
ศุลกากรสมัยก่อนมีไหม ? แรก ๆ เลยอะ ? (ไม่มี) แต่คนนี่เขาใจนึกถึงพระ
ราชา ไปสร้างถนนหนทางลำคลอง สาธารณประโยชน์อะ พวกสะพาน

“...ใช้อย่างไม่ขาดสติปัญญาในการใช้ก็แล้วกัน
เมื่อได้ใช้โกศนั้นให้เป็นประโยชน์ถูกต้องตามเหตุผลแล้ว
ถึงโกศเพิ่มขึ้น ก็สบายใจ เช่นเดียวกัน เป็นอันไม่ต้อง
เดือดร้อนใจ ถ้าโกศของเราจะลดลงไปบ้าง
แต่เราก็คิดว่า ทรัพย์ตัวที่เป็นเงินเป็นทองลด
แต่อริยทรัพย์ของเรามันเพิ่ม คือความภูมิใจ อุ่นใจ...”

ชุดคลอง โรงพยาบาล ประชาชนก็เอาไปให้พระราชฯ จึงเรียกว่า **“ราชพลี”** ประชาชนไปพลีหรือสละให้กลับ ไปใช้ทรัพย์เหมือนกับภาษีในปัจจุบัน แต่สมัยก่อนไม่เรียกเก็บเท่าไรหรอก แล้วนี่กำลังจะเก็บนำคุณแล้วนี่ กรรมกรก็จะเก็บแล้วนะ ใครมีรายได้เท่าไรเขาก็จะเริ่ม สงสัยถึงไม่ค่อยดี **“ถึงจะแตก”** หรือป่าวก็ไม่รู้ ต้องเก็บ แต่สมัยก่อนไม่ต้องเก็บ ประชาชนรู้ว่าต้องจ่าย เพราะเรามีรายได้ สมัยก่อนเก็บกระทั่งหมากพลู ใครมีสวนหมากสวนพลู คุณภาษีอากรเก่า ๆ ต้องเก็บ บ้านนี้มีหมากก็ตัน บ้านนั้นปลูกพลูก็ค้าง ต้องไปจ่ายภาษี

(๔.๕) เทวดาพลี คือ คนยังเชื่ออยู่ก็ทำไป สละให้เทวดาบ้าง ทำบุญให้เทวดาบ้าง หรืออุทิศให้แก่สิ่งที่คุณเคารพนับถือเชื่อถือ

เดี๋ยวนี้ ก็มีนะไปทำบุญให้เสาหลักเมือง มีไหม ? บางทีมีนะ ก็เขาคิดว่ามีเทวดารักษาคุ้มครอง แต่บางคนก็เลยเถิดนะ เขาเที่ยวไปทิ้งไว้โคนต้นไม้ เขาบอกเทวดามีเพราะต้นไม้ใหญ่นี้มันใหญ่ ก็ทำอะไรนะเขาเรียก กระทงอะไร แต่เขาต้องจ่ายทรัพย์สินนะ ไปซื้อนั่นซื้อนี่ ไปวาง ๓ แพร่งก็มี ก็แล้วแต่ละนะ ! บางคนก็ไปไว้ที่ศาลพระภูมิ แต่ตอนนี้นั่นชักจะละอะตรงที่ว่า ไฉนน้ำเตียน น้ำแดงเปิดแล้วเขาก็ไม่ได้ตีอะศาลพระภูมินะ พลาสติกวอดพลาสติก แล้วมดก็ขึ้นแทนเทวดา มดกินหมคน้ำเตียน น้ำแดง แต่ว่าคนก็ทำเพื่อความอุ่นใจสบายใจ ไม่นั่นเดียวไม่รู้ละพระภูมิเจ้าที่เทวดาจะไม่คุ้มครอง คนหนึ่งก็ต้องมีส่วนที่จะต้องจ่าย สุดท้ายเลยก็เรื่องแบบนี้มันจะมี

ฉะนั้น ใช้ทรัพย์แบบสบายใจ อุ่นใจ ได้ทำอะไร ๆ เพื่อเทพยดาฟ้าดินอะไรอย่างนี้ หรือที่เขาเรียกทำบุญสะเดาะเคราะห์ ดวงเมือง ทำบุญให้กะดวงเมือง เพื่อเทวดาจะได้รักษาบ้านรักษาเมือง อันนี้ก็ยังมีความก็ยังทำ แต่มันชักจาง

ลงไปแล้วละมั้ง แต่ก็ไปทำกับพระภูมิ
เอราวัณกันเยอะ คิดว่าที่นั่นเทวดาอยู่
ไม่รู้ล่ะ แต่ถ้าของเราละ ทำสัก ๔ อย่าง
๕ อย่างก็พอแล้ว สุดท้ายมีอยู่อันหนึ่ง
เอาไปฝังดินไว้

(๕) เอาไปฝังดินไว้ หมายความว่า
ว่ายังงั้นมีทรัพย์เอาไปฝังดินไว้ ให้ทำบุญ
ให้ทำบุญให้ทานฝากไว้ในพระพุทธ
ศาสนา ทำลาย มัจฉริยะ คือ ความ
ตระหนี่ จ่ายทรัพย์เพื่อสลายความ
ตระหนี่ ฝากไว้ในพระพุทธศาสนา อันนี้
ที่จริงอะ เราไปคิดดั้น ๆ จะทำบุญชาติ
หน้าจะได้สบาย

แต่ท่านบอกว่า ต้องจ่ายทรัพย์
เพื่อชำระล้างใจความสกปรก คือ
ขี้เหนียว ขี้เหนียวของสกปรก หรือสะอาด
คนขี้เหนียวต้องชำระล้างด้วยการ
ทำบุญทำอะไรบ้าง เขาเรียกการเอา
ไปฝังดินไว้ คือ ให้ความตระหนี่นี้ มัน
ลดลงไป เป็นการอุปถัมภ์พระสงฆ์บ้าง
และเหล่าบรรพชิตผู้ประพฤติดี ปฏิบัติ
ชอบ ผู้ไม่ประมาทหมัวเมา ใครเขาอยู่ใน
ความที่ เขาก้าวหน้าในความประพฤติ
ปฏิบัติธรรม ก็ไปสนับสนุน อย่างนั้น
อย่างนี้ ทำให้ทรัพย์ของเรา ไปเป็น
ประโยชน์ ด้านศาสนา ศาสนายัง
อยู่ก็เป็นที่พักของสัตว์โลก ถ้าหมด
ศาสนาอายุสั้น คนจะเห็นแก่ตัว จะ

ทำลายทำร้ายเอา เอารัดเอาเปรียบ
กันมากกว่านี้เยอะ

นี่สรุปแล้วก็ถือว่า ใช้อย่างไม่
ขาดสติปัญญาในการใช้ก็แล้วกัน
เมื่อได้ใช้โภคะนั้นให้เป็นประโยชน์
ถูกต้องตามเหตุผลแล้ว ถึงโภคะเพิ่ม
ขึ้น ก็สบายใจ เช่นเดียวกัน เป็นอัน
ไม่ต้องเดือดร้อนใจ ถ้าโภคะของเรา
จะลดลงไปบ้าง แต่เราก็คิดว่า ทรัพย์
ตัวที่เป็นเงินเป็นทองลด แต่อริยทรัพย์
ของเรามันเพิ่ม คือ ความภูมิใจอันใจ
ว่า เรานี้ไปข้างหน้าก็ไม่ลำบาก เรา
ได้ฝากไว้ในพระพุทธศาสนา

สรุปแล้วอันนี้เป็นความสุขของ
คนครองเรือน

๔.๓) อนณสุข (สุขเกิดจาก

การไม่มีหนี้) หมายถึง ความภูมิใจ เอิบ
อิ่มใจ ว่าตนเป็นไท ไม่มีหนี้สินติดค้าง
ใคร ความสุขที่บุคคลเป็นผู้ไม่มีหนี้
เพราะการเป็นหนี้เป็นความทุกข์อย่าง
หนึ่ง ตรงกันข้ามการไม่มีหนี้ถือเป็น
โชคดีของบุคคลที่เกิดมาเป็นบุคคล
สมบูรณ์ล้ำเลิศ มีทรัพย์จนไม่ต้องเป็น
หนี้ใคร ไม่ต้องเป็นอย่างที่พระพุทธเจ้า
ตรัสว่า

“อิณาทานัง ทุกขัง โลเก :
การเป็นหนี้เป็นทุกข์ที่สุดใน
โลก”

๔.๔) อนุวัชชสุข (สุขเกิดจากการทำงานไม่มีโทษ) หมายถึง ความภูมิใจ เอิบอímใจ ว่าตนมีความประพฤติสุจริต ไม่บกพร่องเสียหาย ใคร ๆ ไม่ได้ติเตียนได้ ทั้งทางกาย ทางวาจา และทางใจ การดำเนินชีวิตตามหลักศีลธรรม เช่น ยึดมั่นในศีล ๕ เป็นอย่างน้อย ไม่ทำให้ใครเดือดร้อนหรือเป็นพิษภัยต่อบุคคลอื่น

“สุขทั้ง ๓ ประการข้างต้นนั้น ถึงแม้ไม่ได้ส่วนเลี้ยวหนึ่ง ๑๖” ท่านใช้คำเทียบกันอย่างนี้เลยนะ เจ้าสุขข้อสุดท้ายมันได้มากกว่าในข้ออื่น ๆ ถึง ๑๖ เลี้ยวส่วน ถ้าเทียบกันแล้วมีทรัพย์ จ่ายทรัพย์เป็น ไม่เป็นหนี้มันก็ไม่ดีเท่ากับทำการงานดำเนินชีวิตไม่มีโทษไม่มีใครมาโจทก์ ไม่เคยตกเป็นจำเลยใคร ในคดีต่าง ๆ ในโรงในศาลเลย ท่านบอกสุขนี้ เป็นสุขที่ประเสริฐที่สุด

สำหรับที่นั่ง ๆ อยู่นี้ เคยมีคดีใหม่ เคยตกเป็นจำเลยเขาใหม่ นำภูมิใจตัวเองใหม่ ยกมือไหว้ตัวเองสักทีดีไหม ? (ภูมิใจไย้เรา โชคดีไม่มีคดีเลย) ไม่ได้ก่อโทษก่อภัย ไม่เคยสร้างความเดือดร้อนให้ใคร จนเขาต้องมาเป็นโจทก์ เราต้องตกเป็นจำเลย และยิ่งกว่านั้นต้องถูกจับกุมคุมขัง ต้องโทษลงอาญาเสียอิสรภาพ ชีวิตจะหมดสุข ปีใหม่ก็ไม่มีความสุข ๓๖๕ วัน ก็ไม่มีความสุข แต่ถ้าดำเนินตามหลักนี้ ไม่ใช่แต่สุขแต่เฉพาะวันที่ ๑ กับ ๓๑ แต่ ๓๖๕ วัน เราจะขยายแผ่ความสุข ให้ครอบคลุมไปถึง ๓๖๕ วัน แล้วยังแผ่เจือจานให้ลูกให้หลานได้อีก ให้ญาติให้มิตรได้อีก จบสมบูรณ์คุ้มไม่คุ้มวันนี้

ก็ขออวยพรให้ทุกท่าน ได้เป็นฆราวาสที่มีชีวิตมั่นคงใจในความดี ความงาม และอยู่อย่างความมั่นใจอาจหาญ ไม่สะทกสะท้านหวาดหวั่น จะเกิดพายุก็ลูกก็อย่าง แผ่นดินจะไหวยังงี้ ก็ขอให้ตั้งท่ารับแบบสงบ ๆ ไปตลอดทุกเรื่องทุกกรณี ด้วยกันทุกท่านทุกคน เทอญฯ.

สุขแท้ วันแม่

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

* “สุขแท้วันแม่” บรรยายโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เนื่องในโอกาสเทศน์ประจำวันอาทิตย์แก่ประชาชนทั่วไป ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอาทิตย์ที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๖๑

หลักธรรมเกี่ยวกับความสุข เพราะวันนี้ น่าจะเป็นวันที่
 ให้ความสุขซึ่งกันและกันโดยเฉพาะระหว่างแม่ลูก ถ้าอยู่กับลูก
 ก็ไม่เป็นสุข อยู่กับแม่ก็ไม่เป็นสุข แล้วจะอยู่กับใครเป็นสุขได้
 มันคงจะมีบางรายมั่ง ที่บอกว่า

“หนีแม่ไปอยู่กับผู้ชายมีความสุข หนีแม่ไปอยู่กับผู้หญิง
 มีความสุข”

แต่ก็คงจะสุขเทียม สุขจริง นี่ค่อยไปสำรวจตรวจกันเอาเอง
 วันนี้ความสบายกาย สบายใจ เรามักจะใช้คู่กันกับคำว่า “**เป็น
 ความสุข**” ส่วนใหญ่เราได้ยินกันมาเยอะเหลือเกินว่า “**ขอให้อยู่ดี
 มีสุข**” เกิดมามันก็มีสุขบ้าง ทุกข์บ้าง แต่ก็ขออยู่เย็นเป็นสุข “**ขอ
 ให้เป็นสุข ๆ กันนะ**” อันนี้ได้ยินได้ฟังกันมาบ่อย

ที่นี้มาดูสิว่า พระพุทธเจ้าจะสอนเราให้มีความสุขและเกี่ยว
 โยงกันกับวันแม่เป็นอย่างดีด้วยพุทธภาษิตดังต่อไปนี้

**อะทัสสะเนนะ พาลานัง นิจจะเมวะ สุขี ลียา.
 จะพึงมีความสุขเป็นนิตย์ ก็เพราะไม่พบเห็นคนพาล.**

ในบ้านไหนถ้ามีลูกเป็นคนพาล แม่เป็นคนพาล ผัวเป็นคน
 พาล บ้านนั้นจะมีสุขเป็นนิตย์ไหม ? ถึงสุข ๆ ทุกข์ ๆ วันไหนเขาไม่
 พาลเราก็คงพอเป็นสุข วัน ไหนเขาพาลขึ้นมากี่...?

แล้วถามจริงเถอะ แม่พาลลูก...ลูกพาลแม่มีไหม ? แม่พาลลูก น้อยใจลูกไม่ดูแลเท่าที่ควรจะดูแล ที่จริงก็ดูแลแต่ยังไม่ถึงใจแม่ แม่ก็สามารถจะท้วง จะเรียกร้องหรือต่อว่าเอาด้วยซ้ำไป

ฉะนั้น ท่านบอกว่าจะอยู่กันให้เป็นสุขให้เป็นนิรันดร์ ต้องอย่าได้พบ ได้เห็น คนพาล

คนพาลนี้มันมาจากคำว่า **“พาละ”** อ่อน อ่อนแบบเหมือนเด็กอ่อน เด็กอ่อน ก็เป็นภาระกับพี่เลี้ยงไหม ? เออ ! ถ้าแม่พาลก็จะต่อว่าลูกไม่เลี้ยงใช้เปล่า

ถ้าลูกพาลละ มันมีนะที่บอกว่า เขาเจ็บใจแม่ ที่ว่าแม่ไม่เลี้ยงเขา พ่อไม่เลี้ยงเขา เขาหาเรื่องทำอะไรต่ออะไรเยอะแยะ เป็นข่าวกันกับพ่อพาลเลยตอนนี่ !

ที่จริงมันก็เข้มแข็งพอจะเลี้ยงตัวเองกันก็ได้ คนนั้นเขาทำให้บ้าง อะไรบ้าง แต่คนอ่อนแอทางจิตใจก็จะพาลหาเรื่องว่าไม่เลี้ยงไม่ดูแล เป็นภาระ คนที่ทำตัวเป็นภาระมาก ๆ

โยม ลูกมันแต่งงานมีเหย้ามีเรือนไป แล้วมันยังมากวนเรา เป็นภาระต้องไปจ่ายค่าน้ำ-ค่าไฟค่านู่นค่านี่ให้มัน อย่างนี้เป็นพาลไหม ?

มันอ่อนแอ หาค่าน้ำ-ค่าไฟ ให้เขาไม่ได้ วันนั้น แม่เขามาถาม **“เขาให้ฉันออกหลายเดือนแล้ว”** ฉันจะไม่ออกมันจะผิดไหม ?

เฮ้ ! โยมอยู่กับเขาหรือเปล่า ใช้ไฟเขาหรือเปล่า ?

“ไม่ได้อยู่ แยกบ้านแล้ว” เฮ้ ! แยกแล้วเขาก็ต้องหาใช้ของเขาสิ ! ทำไม ! ต้องเอาภาระให้แม่อีก

นี่ ถามจริง เจ้าคนที่มีลูกหลายคน ทำไมเมื่อก่อน ! เขาบอกว่า **“ภาคอีสานนี้มาทำงานแล้วส่งเงินเดือนให้แม่เรื่อย”** นี่ ๓-๔ ปี ไม่ส่ง พอส่งก็ดันส่งลูกไปให้เลี้ยง ๒ คนเลย

อย่างนี้ลูกเป็นพาลได้ไหม ? เขาเรียกว่า **พาละอ่อนแอของความ** **เป็นพาล** แม้ก็เป็นพาลเพราะงอแง อยากจะให้ลูกเลี้ยงดู เอาใจตอบแทนตะพึดตะพือ ถ้าลูกไม่ตอบแทนเลี้ยงดูก็จะบ่นจะว่า เพลอ ! ๆ พาลไม่ให้ทรัพย์มรดกด้วย มีส่วนเป็นพาลไหมนี่ ?

คนนั้นให้ คนโน้นไม่ให้ ไม่พอใจ หงุดหงิดอะไรขึ้นมา แล้วอยู่กับคนพาล นี่ไม่มีความสุข

ฉะนั้น ถ้าจะทำวันนี้เป็นสุข แม่ก็ไม่พาลลูก ลูกก็ไม่พาลแม่ แม่ก็อาจจะอแงไปบ้างก็ต้องเออละ เมื่อตอนเราเล็ก ๆ เรออแง ก็เป็นภาระเด็กอ่อนให้แกต้องดูแล

นี่พอแกเริ่มอ่อนแอขึ้นมาบ้าง เราก็ตอง...? เออ ! แต่ถ้าเราใจไม่แข็งจะดูแลแก เราเกิดอ่อนแอกับกิเลสทนไม่ไหวเอือมระอา เราก็ก่เลยอดตัวไปเป็นพาล ผลัดกันพาลระหว่างแม่กับลูก

ความสุขที่จะเป็นนิรันดร์ก็ไม่มี นี่ประโยคแรกที่พระพุทธเจ้าตรัสต่อมา

นะ เว ะนัตถะกุสะเลนะ อตถะจะรียา สุขาวะหา.
การประพาสประโยชน์ กับคนไม่ฉลาดในประโยชน์ไม่นำสุขมาให้เลย.

มีแต่นำทุกข์เคียดแค้นเดือดดาลมาให้ เราไปทำประโยชน์อะไรให้คนที่เขาไม่ฉลาดในการรับประโยชน์จากเรา

โยม ! มอบเงินขวัญถุงให้เขาในวันแต่ง นึกว่าเขาจะไปอยู่เป็นสุข เราจะได้พลอยเป็น...? (สุข) เมื่อก่อนตอนแต่งงานกัน นี่เขาจะมีเงินขวัญถุงฝ่ายเจ้าบ่าว-ฝ่ายเจ้าสาว ฝ่ายพ่อเจ้าสาว ฝ่ายแม่เจ้าบ่าวอะไรก็แล้วแต่

แต่ถ้าให้ไปแล้วรู้อยู่ว่า เขาไม่เคยใช้เงินเป็นประโยชน์ เขาไม่เคยใช้มูลค่าเงินยกระดับคุณค่าชีวิต เขาเอาไปกินเหล้าเมายา ไม่เป็นประโยชน์ เขาไม่รู้จักนำไปใช้ประโยชน์จะมีความสุข ไม่นำความสุขมาให้แก่ผู้ให้เลย แก่ผู้ทำประโยชน์ให้เลย

โยมถ้าเทศน์นี้ สมมติว่า เราเทศน์เรื่องดีก็ได้แต่ไปโดนใจเจ้าคนที่เขาไม่คิดจะเอาธรรมะไปใช้ อาตมาเคยโดนนะ สมัยที่เทศน์เรื่องเหล้านี้พูดแรงไป “เอาเหล้ากับขี้ให้หมากินได้ ! หมาจะกินไหน”

เขาย้อนเลย ! “แล้วเอาเหล้ากับขี้ให้พระพยอมกิน พระพยอมจะกินอันไหน”

อี ๆ มันย้อน เราก็เลยย้อนกลับของดี ๆ เขามาถวายเป็นเบิกบานเรื่องอะไรจะโง่ไปกินกะไ้ ๒ อย่าง ทั้งหลักก็ไม่กิน ชีก็ไม่มีกิน

เออเนี่ย ! ไปพูดอะไรหวังให้เป็นประโยชน์ให้เขาเลิก แต่คนเขาไม่รับประโยชน์ เขาไม่ฉลาดในการรับประโยชน์ เรากลับกลายเป็นทุกข์ เป็น...? (ร้อน) เพราะมันย้อนตีกกลับมา

ที่เขาเรียกว่า **ทำคุณ...? (ต่ออีกหน่อย) ทำคุณบูชาไทยโปรดสัตว์ได้...? (บาป)**

“ทำคุณไม่ขึ้น” ไม่ใช่ไม่ขึ้น แต่ไปทำกับคนที่เขาไม่สามารถจะรับประโยชน์ไปต่อยอด เขากลับทำยอดดาวน์ซะอีก

มีหลายเรื่องที่เราไปคิด ไปนึกเอาดูกันเอาเอง พ่อแม่บางทีก็รักลูก อยากเอาลูกมาบวชเพื่อจะได้ลดละเลิกยาได้ เขากลับมาเมาในผ้าเหลือง มาติดยาในผ้าเหลือง

ประโยชน์ที่เขาควรจะได้รับจากศาสนา เขากลับไม่...? แล้วแถมเป็นโทษเป็นทุกข์ นำความเสื่อมเสียมาให้กับศาสนาอีก

ฉะนั้น ความหวังดีของแม่-ของพ่อที่มีต่อลูก บางทีก็ไม่ได้เรื่องเลย ไปให้นู่นให้นี่เขา เขากลับเสียผู้เสียคนหนักกว่าไม่ให้สัก

ดังนั้น บางอย่างอย่างนี้ว่า **“ทำอย่างนี้จะเกิดประโยชน์”** เราต้องดูก่อนเจ้าคนที่รับประโยชน์จากเรา ที่เราทำให้เขา นี่เขาใช้ประโยชน์เป็นไหม ?

“...คนทำประโยชน์ไม่ฉลาดก็ยุ่ง
แล้วไปทำกับคนไม่ฉลาดในประโยชน์ก็ยิ่งยุ่ง
ไปเทศน์สอนคนที่เขาเป็นคนพาล
นี่พระท่านเดือดร้อนมากก็เยอะเหมือนกัน...”

เขาเป็นคนที่รับประโยชน์ได้ไหม ?

เขาฉลาดในการที่เราทำประโยชน์ให้เขาไหม ?

ถ้าเขาไม่ฉลาดในการเห็นประโยชน์ที่เราทำ เราอย่าไปทำเลย ทำไปก็...? (ยุ่ง)

เขาเคยพูดเล่น ๆ บางคนนี่อยากจะทำประโยชน์ อยากจะช่วยเหลือแม่เตอะพิดเตอะพื่อ ไปเยี่ยมพ่อ พ่อกำลังให้ออกซิเจนอยู่ เขาดันผ่าไปเหยียบสายออกซิเจน แล้วเขาก็พูดว่า

“พ่อ ๆ ๆ ต้องการอะไรให้ผมช่วยบ้าง”

“พ่อบอก มึงช่วยยกขาออกจากสายยางหน่อย”

ฮิ ๆ ที่จริงพ่อไม่ต้องการให้ช่วย แต่เขามาจูนช่วยนี่โยม ! ไฉ่เรื่องจูนนี่โยมว่า มีเยอะไหม ?

“แม่ยายจูน” อย่างที่เคยเล่าประจำว่า เขาไปอยู่บ้านลูกเขย ๆ ก็เล่นไม้ดอกไม้ประดับ แม่ยายอยู่ว่าง ๆ ยังงៃไม่รู้ ! ไปหยิบกรรไกรตัดเขาชะปุ่นลุ่นหมด

ลูกเขยกลับมากบอก “แม่ แหม ! บอกว่า “อย่าทำ ๆ ไฉ่ ! เสียหายหมด บอกเดี๋ยวมกลับมาทำเองบอกให้อยู่เฉย ๆ”

แม่บอก “กูอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ กูอยากทำประโยชน์ เออ ! กูดันไม้คันมือ กูอยากทำประโยชน์”

ลูกเขยก็เลยหลุดโครม ! “กูก็ชักคันตีนขึ้นมาตึง ๆ” เลยทะเลาะกับแม่ยาย ลูกสาวเข้าข้างพาลเลิกกันไปเลย นี่นี่ก็จะทำประโยชน์ให้ลูกเขย กลายเป็นทำหยาร้างกับลูกสาวไปเลย

คนทำประโยชน์ไม่ฉลาดก็ยุ่ง แล้วไปทำกับคนไม่ฉลาดในประโยชน์ก็ยิ่งยุ่ง ไปเทศน์สอนคนที่เขาเป็นคนพาล นี่พระท่านเดือดร้อนมากก็เยอะเหมือนกัน

ฉะนั้น จะทำอะไรให้เกิดประโยชน์จริง ต้องรู้เขารู้เราว่า คนที่เราจะทำให้เขา นี่เขาฉลาดในประโยชน์ที่เราจะทำหรือไม่ ถ้าเขาไม่ฉลาดมันอาจจะยุ่งกันใหญ่

ตัวอย่างที่ฝากเงินไว้ให้เขาทำบุญไปซื้อกับข้าวถวายพระ เผลอเขาเอาไปกินเหล้าละ ! ยุ่งไหม ?

เหมือนกับโปรยทาน ๒ ล้านบาท ถ้าเจ้าข้าเมาเขาแย่งได้ ๓,๐๐๐ บาท เขาเมาทั้งวัน เจ้าคนโปรยทานได้ทำประโยชน์หรือทำร้าย ? ทำบุญหรือทำโทษ ?

เออ ! ถ้าเจ้านักเล่นการพนันเขาแย่งไปได้ ๕,๐๐๐ บาท เขาไปเล่นที่ปอยเปตหมด

ถามว่า คนทำประโยชน์โปรยทานได้บุญหรือได้บาป ?

เออ ! เพราะฉะนั้น **ทำประโยชน์ก็ต้องรู้ว่า “คนนี่เขาฉลาดในประโยชน์”** ถ้าเขาเอาเงินไปสร้างสรรคพัฒนาเลี้ยงดูครอบครัว พัฒนารัฐกิจอาชีพ พวกอย่างนี้เราก็ได้ประโยชน์ เขาก็ได้ประโยชน์ โทษไม่มี

ฉะนั้น วันนี้อ่านีกว่า แม่-ลูกจะทำประโยชน์โดยไม่ได้สังเกตลูกเรานะ เขาฉลาดในประโยชน์หรือเปล่า ถ้าลูกเราไม่ฉลาดในประโยชน์ให้เงินเขาไป เขาไปทำเรื่องที่ตรงกันข้ามกับเราปรารถนา แม้แต่ตั้งแต่วันแต่งงาน ลูกเขย-ลูกสะใภ้ อุตส่าห์เอาเงินก้อนหนึ่งให้เป็นขวัญถุง เป็นเขาเรียกเงินสำรองช่วยครอบครัวอะไรก็แล้วแต่ แต่ถ้าให้ไม่ดี นี่ยุ่ง ให้ยศให้ตำแหน่งกับคนไม่ฉลาดในประโยชน์ของตำแหน่ง เขาก็เอาตำแหน่งไปแก่งไปทำอะไรไม่รู้วุ่นวายได้เยอะแยะ

เพราะฉะนั้น ท่านจึงตรัสว่า **ควรประพฤติประโยชน์กับคนที่ฉลาดในประโยชน์**

“...การประพฤติที่เป็นประโยชน์
กับคนที่ไม่ฉลาดในประโยชน์
ไม่นำสุขมาให้เลย...”

**“การประพடுத்தที่เป็นประโยชน์ กับคนที่ไม่ฉลาดในประโยชน์
ไม่นำสุขมาให้เลย”**

ถ้าอยากจะมีสุขก็ต้องเลือกคุณคนที่ เขาต่อยอดประโยชน์จาก
เราได้ ให้เขาไป ๑๐๐ เขาไปทำได้ ๓๐๐ ให้ไป ๑,๐๐๐ เขาทำได้ ๓,๐๐๐
อย่างนี้ก็ค่อยๆ ค่อยๆ ให้

**เข้าต่อมามีโยม ! วันนี้ภานิตนี้ต้องสำคัญที่สุด วันนี้ถ้าใคร
ช่วยโกรธแม่ (ลูกโกรธแม่ แม่โกรธลูก) วันนี้ใช้วันแม่ไหม ?
เออ ! แม่กับลูกจะอยู่กันเป็นสุข ต้องไม่เกลียดไม่โกรธกันสัก
นิดเดียว ถ้าเกลียดนิดเดียวก็อยู่กันเป็นสุขไหม ?**

โยม ! ใครแอบเกลียดลูกสะใภ้ตัวเองนิด ๆ มีไหม ? (ยกมือ) สาธุ !
ฉลาดจริง ๆ แม่ผัวนี้

แต่อย่างว่าวันนั้นถามว่า ใครเกลียดลูกสะใภ้ยกมือ ? ไม่ยกเลย แต่
พอลูกสะใภ้คนไหนโดนแม่ผัวเกลียดยกมือ ? (ยกมือพริบเลย !)

“โกรธเกลียดตัวทำลายความสุขที่สุด”

เคยได้ยินแล้วใช่ไหม ?

“มีสุข เพราะหมดเกลียด” ถ้ามีเกลียดก็ยิ่งหมด...? (สุข)

ฉะนั้นแม่ลูกวันนี้ต้องไม่มีพูดนึกถึงเรื่องที่เคยเกลียดกัน ไม่พูดอะไร ให้เกลียดกันใหม่อีก ของเก่าก็ยังเกลียดไม่หมด ต้นประพฤติให้เกลียดใหม่เพิ่มอีก ยิ่งในวันแม่นี้แย่ที่สุด ดังนั้นพระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า

**โกธัง ฆัตวา สุขัง เสติ.
ฆ่าความโกรธได้ อยู่เป็นสุข.**

ถ้าไม่นั่นปล่อยให้โกรธเกลียดมาก ๆ ไม่ได้ฆ่าความโกรธ ลูกอาจจะฆ่าแม่ได้ไหม ? แล้วแม่ก็อาจจะฆ่าลูกได้ไหม ? (ได้)

ถ้ามันยังโกรธยังเกลียดกันอยู่ แล้วถ้าเกิดฆ่ากันวันแม่ด้วยยิ่งแย่ไหม ?

ถ้าวันนี้พรุ่งนี้เกิดมีข่าวแม่-ลูกฆ่ากันสัก ๒-๓ รายนี้ วันแม่วันนี้ล่มสลายไม่มีประโยชน์เลย

ฉะนั้น วันนี้ต้องนึกถึงเรื่องความสุข จะเช่นฆ่าความโกรธตั้งแต่เช้าเลย จะระงับยับยั้งอารมณ์ แม่จะบ่นจะว่ายังงี้ต้องไม่...?

ไม่ใช่แหม ! ชายของทอนผิตนิตเดียว แม้ว่าอย่างโน้นอย่างนี้ เขาผูกคอตายเลย เด็กอายุ ๑๔ โกรธแม่ที่แม่บ่นว่า “ทอนเงินลูกค้าผิต” แล้วแม่ก็พูดเลยเถิดไปหน่อย “ถ้ามึงไปขายเองค้าเองมึงต้องเจ๊งตลอดชาติ”

อย่างนี้ให้พรหรือแข่ง ? (ฮึๆ) แข่งลูกวันแม่นี้แย่ไหม ? โยมว่าทั้งประเทศมันแอบจะแอบมีไหมในแม่ล้านคน ๕ ล้านคน คงมีเฟลอแม่ประเภทปากไว ไม่คิดก่อนพูด นี่คงมี และลูกก็ดันพูดดันทำอะไรให้แม่โกรธเกลียดในวันแม่ มันไม่รู้ มันไม่ควรจะมีเลยในวันเช่นนี้ ถือว่าเป็นวันดีวันมงคล วันที่ควรจะมีมีความสุขทั้งแม่ทั้งลูก ก็ต้องอยู่กันด้วยความไม่คิดที่เกลียดกันสักนิดก็ไม่ได้

ถือว่า “เกลียดใครไม่ร้ายเท่ากับเกลียดแม่ โกรธใครไม่ร้ายเท่ากับโกรธแม่” และถ้าเกลียดใครไม่รู้ ดันเกลียดสายเลือดตัวเองนี่ก็ยิ่ง...? (แย)

“...เกลียดใครไม่ร้ายเท่ากับเกลียดแม่
โกรธใครไม่ร้ายเท่ากับโกรธแม่”
และถ้าเกลียดใครไม่รู้ ดันเกลียดสายเลือดตัวเอง
นี่ก็ยิ่ง...? (แย) ”

โอ้ ! น่าตกใจนะที่เขาทำแท้งนะ ศพเป็นพัน ๆ ที่วัดไผ่ตันไผ่อะไรนั่นนะ เยอะมาก ! ไม่รู้สายเลือดตัวเองแท้ ๆ ยังเกลียดยังโกรธ ยังบ่นว่า “มันเป็นมารหัวชน” มารหัวใจอะไรก็ 모르 พวกนี้แย่ !

เข้าต่อมา ! อะไรที่จะทำให้คนเป็นสุขได้ดี กลับก็เป็นสุข ตื่นก็เป็นสุข โยม ! ตอบไม่ได้หรือนึกไม่ออกเลย หลักธรรมอะไรที่ทำให้ ลูกแม่-แม่ลูกอยู่กัน กลับก็เป็นสุข ตื่นก็เป็นสุข หลักอันนั้นก็คือพระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า

สุขัง สุปะติ พุทโธ จะ เยนะ เมตตา สุภาวิตา.

ผู้เจริญเมตตาดีแล้ว ย่อมหลับและตื่นเป็นสุข.

ถ้าแม่แผ่เมตตาให้ลูก ๆ ได้อยู่กันเป็นสุข จะแยกครอบครัวลูกหลานก็ขอให้เป็นสุข ถ้าแม่เมตตาให้เขาอยู่เป็นสุข

ส่วนลูก ๆ ก็แหม ! นั่งคิดนอนนึกสวดมนต์เสร็จ ก็ขอให้แม่เป็นสุข ทำบุญอะไรก็ส่งผลให้แม่เป็นสุข ให้ลูกเป็นสุข ทั้งแม่ทั้งลูกก็จะหลับก็เป็นสุข ตื่นมากก็เป็น...? (สุข) ไม่ฝันร้าย

นี่ ฉะนั้น วันเช่นนี้ ควรจะเป็นวันที่ทำให้ตัวเองและแม่ของเรา ตื่นมากก็เป็นสุข หลับไปก็เป็นสุข ไม่มีฝันร้าย ไม่มีนอนสะดุ้งผวา เพราะต่างมีเมตตาคุ้มครองชีวิตทำให้ไม่ต้องสะดุ้งผวา

อ้าวอีกสุขหนึ่งพระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า

สุโข พุทธานัง อุปปาโท.

ความเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าทั้งหลายนำสุขมาให้.

ที่นี่ คนที่จะเป็นสุขในเมื่อว่า มีคนดีมาเกิด มีพระพุทธเจ้ามาเกิด นำสุขมาให้แต่คนเขาไม่ได้

โยมว่า คนเกลียดพระพุทธเจ้ามีไหม ? ทำร้ายพระพุทธเจ้ามีไหม ?

พระเทวทัต แกเป็นสุขกับการอยู่กับพระพุทธเจ้าไหม ?

ฉะนั้น คนจะมีความสุขต้องอย่างน้อย มีศรัทธาในการเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้า แล้วก็มีศรัทธาที่จะฟังคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า แล้วพร้อมที่จะมีศรัทธานำมาประพฤติปฏิบัติ แน่นอนการเกิดของพระพุทธเจ้าก็มีความสุขแก่พวกมวลมนุษย์ที่มีศรัทธา แต่ถ้าไม่มีศรัทธาก็ไม่มีความสุข

อย่าว่าแต่ตัวองค์พระพุทธเจ้าเลย พระพุทธรูปที่เขาแกะสลัก บางศาสนาเห็นพุทธรูปแล้วก็ยังไม่มีความสุข ต้องยิงต้องถล่มทำลาย อย่างบามิยานี่ องค์นั้นเป็นองค์แรกของโลก เจ้าพวกนั้นเห็นแล้วไม่มีความสุข เขาเห็นเป็นสัญลักษณ์ที่เขาไม่ชอบ แต่จะต้องประคบด้วยศรัทธาในการบังเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าเราถึงจะมีความสุข

วันนี้พระพยอมแสดงธรรมทำยังไงพวกเราถึงจะมีความสุขล่ะ เราก็ต้องมีศรัทธาที่อยากจะฟัง แล้วอยากจะเอาเรื่องเหล่านี้ไปปฏิบัติให้เกิดสุข

ระหว่างเรากับแม่ แม่ก็เหมือนกัน ระหว่างตัวเองกับลูก จะต้องทำเรื่องคำสอนพระพุทธเจ้า การเกิดของพระพุทธเจ้า ถ้าเราเอาคำสอนพระพุทธเจ้าการเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้ามาประพฤติปฏิบัติ ทั้งแม่ทั้งลูกก็จะอยู่กันเป็น...? (สุข)

แต่ถ้าไม่เอามาใช้แต่หลักวิชาอะไรของเขาก็ไม่รู้ เต็มวันเขามีนะฉีโยม ! เขาอ่านว่าอะไร ?

มหาวิทยาลัยเยล (Yale University) ต่างประเทศ เขากำลังมีศาสตร์แห่งความสุข วิชาสุดยอด เรียกว่า สุข Hot ! จากมหาวิทยาลัย

...พยายามอยู่อย่างละเหตุของทุกข์ อะไรเป็นเหตุของทุกข์ละ ๒ ตัวใหญ่ ๆ คือ “อยาก กับ ยึด”...

เเลเปิดให้สอน เปิดเรียนฟรีผ่านออนไลน์ เขาบอกว่า มีคนไปสมัครกัน เยอะแยะมาก เขาสู้พระพุทธเจ้าได้หรือเปล่าไม่รู้นะ หรือว่าสอนตรงกับ ภาชิตนี้หรือเปล่าไม่รู้ แต่ว่าเขามีมหาวิทยาลัยสอนศาสตร์แห่งความสุขซึ่งกำลัง Hot ! มากในต่างประเทศ

เออ ! พวกเราไม่ได้จบมหาวิทยาลัยนี้จะอยู่เป็นสุขไหมนี้ ? ไม่รู้เรื่อง ศาสตร์แห่งความเป็นสุขตามมหาลัยวิทยาลัยนี้ เราก็ควรจะได้สุขจากการเกิดของพระพุทธเจ้า เออ ! ถ้าอย่างนี้ไม่เกิดเปล่า เราก็ไม่เกิดเปล่า แก่เปล่า ตายเปล่าได้ประโยชน์จากการเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้า

เอ้าต่อมา ! การเกิดของพระพุทธเจ้าอย่างเดียวนั้นไม่ค่อยประโยชน์มากนัก อย่างที่เคยกล่าวไว้ว่า “เห็นพระพุทธเจ้ากับได้ฟังธรรมของพระพุทธเจ้า” พวกหนึ่งเห็นพระพุทธเจ้าแต่ไม่ได้ฟังธรรม อีกพวกหนึ่ง ฟังธรรมแต่ไม่ได้เห็นพระพุทธเจ้า พวกไหนน่าจะได้ประโยชน์สุขมากกว่ากัน ? (ฟังธรรม) เออ ! เริ่มมีแวแล้วอ้านี้มีพุทธสุภาชิตบทหนึ่งว่า

สุขา สัทธัมมะเตสนา.

การแสดงสัทธรรม นำความสุขมาให้.

ถ้าเราได้ฟังพระสัทธรรมที่แสดงโดยพระพุทธองค์จะมาถ่ายทอดโดยพระสาวกก็แล้วแต่ ถ้าเราจับเนื้อหาสาระในพระสัทธรรมนั้นได้ แล้วเราก็เอามาทำให้ชีวิตเรามีความสุข เท่ากับนำสุขมาให้

วันนี้แสดงธรรมทุกวันอาทิตย์ในพรรษา นี่ตั้งใจจะนำความสุขมาให้ แต่ถ้าใครไม่มารับฟังธรรมเทศนาที่วัดเทศน์ที่รอบกัณฑ์ กัณฑ์อะไรไม่ได้ ที่เทศน์ให้กันทุกกัณฑ์ ทุกวันอาทิตย์ วันอาทิตย์ละกัณฑ์ ฟังกันตั้งหลายกัณฑ์ แล้วกันอะไรไม่ได้ก็แย่ไหม ?

เออ ! นี่แหละเรียกกันว่า การแสดงพระสัทธรรมนำความสุขมาให้ อาตมาเองจริงนะ ! แต่เดี๋ยวนี้อาจจะเหนื่อยไปบ้าง ตอนสมัยที่เทศน์ใหม่ ๆ

นี่ เขาเรียก “ร้อนวิชา” อยากจะเทศน์บ้างวันละ ๕ งาน ๖ งาน เคยเทศน์วันละ ๖ งานโอ๊ย ! งานสุดท้าย นี่หลักครั้งแรกครั้งแรก เทศน์ไปถามโยมเข้าใจไหม ? “โอ๊ย ! แจ่มแจ่มมีความสุข” ไรเรานะหลักครั้งแรกครั้งแรก แล้วก็รู้เทศน์ยังงี้ แต่คนฟังเขาบอกเขา ฟังเข้าใจ เขาบอกมันอาจจะเป็นอัดโน้ตมันชิน เรื่องที่เราเทศน์ นี่มันหลายรอบมาแล้ว หลับบ้างก็เทศน์ได้ เคลิ้ม ๆ ก็ยังเทศน์ได้ เขาก็เลยตอบเลย “เข้าใจ พอใจ”

นี่โยม ! อาตมาผู้แสดงจริง ๆ นะ เห็นคนฟังมีความสุข เราก็แสดงธรรมอย่างมีความสุข แล้วถ้าพระแสดงธรรมอย่างมีความสุขโยมล่ะ ? (ตอบดัง ๆ หน่อยสิ) จะได้มีความสุขร่วมกัน จะได้ไม่ต้องร้องเพลง “สุขกันเถิดเรา เสร้าไปทำไม” เอออย่างนี้ ! ถ้าเราได้ฟังพระสัจธรรม แล้วนำมาปฏิบัติเท่ากับนำความสุขมาให้อย่างสำคัญ

ต่อมาท่านตรัสว่า สุขนี้แหม ! บางทีมันเหมือนเส้นผมบังมูกเขา เพียงเราสลัดมูกนิดเดียวเส้นผมไม่บังตานิดเดียว จะเห็นมูกเขาสวยงามสูงตะหง่าน เราจะได้สุขได้ง่าย ๆ เลย เพียงเราละสิ่งที่บังใจเรารู้สึกนิดเดียวท่านตรัสว่า

สัพพัตถะ ทุกขัสสะ สุขัง ปะหานัง.
ละเหตุทุกข์ได้เป็นสุขในที่ทั้งปวง.

ถ้าเราเป็นคนละทุกข์ได้ ละเหตุของทุกข์ได้ทีจริงนี้ ที่เรารู้ว่าสุข ๆ นี่ เพราะทุกข์มันดับลง เราเห็นว่าเราว่าเป็นทุกข์ พอกินข้าวละเหตุหิว อิ่มแล้วก็รู้สึกหมดเหตุหิว หมดเหตุทุกข์ ก็เลยเป็นสุขตอนอิ่ม แต่หิวใหม่เดี๋ยวก็เกิดอีก

ฉะนั้น พยายามอยู่อย่างละเหตุของทุกข์ อะไรเป็นเหตุของทุกข์ละ ๒ ตัวใหญ่ ๆ คือ “อยาก กับ ยึด”

ท่านบอกว่า จะมีสุขในที่ทั้งปวง ถ้าเราไม่อยากมาก อยากมากก็ทุกข์มาก ยึดมากก็ยิ่งทุกข์มาก ดังนั้น ละเหตุของทุกข์ ไม่ต้องไปหาสุขที่ไหน สุขก็จะมีเกิดขึ้นในที่ทั้งปวง

“ที่ลูกกับแม่อยู่กันไม่เป็นสุข” ไปถามดูเถอะ แม่อยากให้ลูกเอาใจมากไป **“แม่ก็ยึดตัวตน”** พอพูดอะไรก็ชอบยึดตัวตนด้วยอัตตาของตน ด้วยอีโก้ (Ego) ของตน ไม่รู้จะพูดยังงัยกับลูก เรียนมาก็ต่ำกว่าลูก แต่ก็ยังอดยึดว่าแน่กว่าลูกไม่ได้ เถียงอะไรไม่ได้ **“กูแม่นะมึง”** แค่นั้นพอแล้ว **“กูแม่นะมึง”** มึงลูกอย่ามาขึ้นเสียง อย่ามาอย่างนั้นอย่างนี้ ถ้าอยู่กันด้วยอยากด้วยยึด ทุกข์ไม่ทุกข์

ถ้าลูกเขาจบดอกเตอร์ แม่เชอจ้งเลยจบประถม ๔ ยังมาพูดอย่างนั้นอย่างนี้ เดี่ยวก็ยิงทุกข์กันใหญ่ ถ้ายังอยากจะเอาชนะกันนี่ยิงทุกข์

วันนี้ (๑๒ ส.ค. ๖๑) ชาวออกว่า ปิ๊กป้อม (พลเอก ประวิตร วงษ์สุวรรณ) เตือนทักษิณ (ชินวัตร) ว่า อย่าพูดเรื่องแพ้ชนะให้ประเทศชาติวุ่นวายเปล่า ๆ

นี่คนเราเวลาเลือกตั้งก็อยากชนะเกลียดความพ่ายแพ้ เพราะแพ้ก็ทุกข์ แพ้แล้วหมดสุข เราไม่ต้องลงแข่งขันกับเขา ไม่อยากแข่งกับเขา เราไม่มีคำว่า **“แพ้ชนะ”** เราก็อยู่เป็นสุขได้ไหม ? (ได้)

เพราะฉะนั้น พวกหวังแพ้หวังชนะ เจ้าพวกเกลียดแพ้แต่หวังชนะอยากชนะแล้วยึดว่า ฝ่ายตัวพรรคตัวพวกตัวต้องเป็นฝ่ายชนะ

แห่ม ! พระก็พลอยทำอะไรก็ไม่รู้ ! ไม่รู้สังฆกรรมทำผ้ายันต์ **“แพ้ไม่เป็น”** แพ้มา ๓ รอบแล้วตอนนี้ ผ้ายันต์เลยเสื่อมเลย นี่โยม ! ยังงัย ๆ นะ

อ้าวดูต่อไป ๆ อีกสักนิดเพื่อแม่กับลูกจะได้อยู่ร่วมกันอย่างเป็นสุขกันต่อไป คือ **แม่ก็ละเหตุของทุกข์ ลูกก็ละเหตุของทุกข์ แม่กับลูกก็อยู่กันเป็นสุข**

เข้าต่อมาไม่มีอะไรที่ทำให้โลกน่าอยู่ดีดีเท่ากับหยุดความ
เบียดเบียนพยาบาทอาฆาตมาดร้าย พุทธสุภาษิตที่พระองค์ตรัสไว้ว่า

**อภัยปชฌัง สุขัง โลเก.
ความไม่เบียดเบียนเป็นสุขในโลก.**

ความไม่เบียดเบียนกันเป็นสุขในโลก และเป็นบรมธรรม **“อะหิงสา
ปะระโม รัมโม”** อยู่กันอย่างชนิดไม่คิดเบียดเบียน

“เบียดเบียน” ขยายอีกหน่อยว่า คิดอยากให้เขาลำบาก ทำให้
เขาลำบาก นี้เรียกว่า **“เบียดเบียน”**

ทำตัวเองลำบาก ก็เรียกว่า **“เบียดเบียนตัวเอง”**

ไปทำให้ผู้อื่นลำบากก็ต้องยิ่งเรียกว่า **“เบียดเบียนผู้อื่น”**

คนที่ทำให้คนอื่นเป็นทุกข์ โบราณเขาพูดนักหนาเลย ยิ่งทำให้
พ่อแม่ลำบากเป็นทุกข์ ภาษิตว่าไง ?

“ให้ทุกข์...? (แก่ท่าน) ทุกข์...? (นั่นถึงตัว)”

เออวันนี้ ! ถ้าใครกลัวอย่าให้ทุกข์กับแม่เด็ดขาด เดี่ยวทุกข์นั้นก็
จะถึงตัว วันนี้ควรให้สุขหรือให้ทุกข์กับแม่ ? (สุข) เออ ! ถ้าใครให้สุข
กับแม่ จะโทรศัพท์ไปคุยหน่อย ถ้าอยู่ไกล ฝากของกินของอะไรไปให้
บ้างแล้วก็ทิ้งท้าย **“รักนะจ๊ะ”** อะไรก็ว่าไป

รักแม่แค่นี้ก็เกิดสุขทั้งแม่ทั้งลูก พ่อแม่ได้รับให้พรกลับมา ลูกให้
ของแม่ให้พร ใครได้เปรียบ ? (ฮิ ฮิ) พ่อ ๆ กันแหละ ไม่มีใครได้เปรียบเสีย
เปรียบหรอก !

เออสนุกดีเนอะ ! ขอให้อยู่กันด้วยการให้สุข อย่าให้ทุกข์ อย่า
ให้ความลำบาก ให้ความสบายแก่กันและกัน แม่เคยให้ความสบาย
แก่ลูกมา ลูกก็ให้ความสบายแก่แม่กลับบ้าง ก็ยิ่งอยู่กันเป็นสุข และ
พระพุทธเจ้าตรัสเลือนความสุขขึ้นไปเรื่อย ๆ ความสุขที่ยอดเยี่ยม คือ
ความสุขแห่งการระงับการปรุงแต่ง ท่านเรียกว่าสังขารการปรุงแต่ง
นี้มีที่พระท่านมักจะบังสกุลบ่อย ๆ ตอนศพตายใช้ไหม ? ลงท้ายว่า

**เตสัง วูปะสะโม สุขो.
ความสงบระงับแห่งสังขารนั้น เป็นสุข.**

“...ขอให้อยู่กันด้วยการให้สุข อย่าให้ทุกข์
อย่าให้ความลำบาก ให้ความสบายแก่กันและกัน...”

มีใจความเต็มว่า

อะนิจจา วะตะ สังขารา อุปาทะวะยะธัมมิโน
อุปปัชชิตวา นิรุชฌันติ เตสัง วูปะสะโม สุโข.

ไม่ได้บอกให้คนตายเป็นสุขนะ คนเป็นก็ควรจะ เตสัง
วูปะสะโม สุโข แปลเป็นไทยว่า ความสงบระงับแห่งสังขารนั้น
เป็นสุข ไม่ใช่ระงับสังขารร่างกายโดยยั้งตัวตายละนะ แต่ระงับ
การปรุงแต่งเป็นกุ เป็นมึง

แหม ! แล้วเจ้าที่ปรุงแต่งเป็นทุกข์มากที่สุดก็คือ “มึงมัน กู มึง”
“กู มัน มึง” อะไรพวกนี้ชอบปรุงขึ้นมา “กูรำคาญมึง” “กูหมั่นไส้มึง”

“ตัวกู” ปรุงเป็นกูกับมึง แล้วมึงกับกูก็เป็นศัตรูกัน ถ้าปรุงเขา
กับเรา มึงกับมันอะไรก็แล้วแต่เถอะ “มันกับมึง กู” นี่แต่ขอปรุงแต่งให้
อยู่ร่วมกันอย่างเป็นสุขว่า จะไม่เบียดเบียนกัน มันก็ยังพออยู่ได้นะ แต่
ถ้ามึงมันกูแย่งกัน แย่งอำนาจประโยชน์ตำแหน่งสุขหรือทุกข์ ? (ทุกข์
มากมาย)

ตอนนี้โยมว่า พวกตั้งพรรคการเมือง เขากำลังปรุงแต่งเรื่องนี้
เยอะไหม ? ตอนนี้กำลังปรุงหน้าดูเลย กูจะดูมึง มึงจะต้องมาอยู่กับ
กู แล้วกูจะต้องชนะมึง แล้วกูจะได้ตั้งรัฐบาล มึงต้องเป็นฝ่ายค้าน มึง
จะต้องอะไรต่ออะไรเขา นี่ตอนนี้ปรุงกันหน้าดู ไม่ได้ปรุงว่า “จะวาง
นโยบายให้ชาติบ้านเมืองรุ่งเรืองเท่าไร”

นี่ปรุงว่า กูจะชนะมึงยังงี้ ! กูจะใช้เทคนิคอะไร ! จะพลิกแพลง
ยังงี้ ! จะหาทางเลือนนั้นเลือนนี้อะไรก็แล้วแต่เถอะ ปรุงกันอย่างหนัก
เลย ตอนนี้ปรุงทั้งฝ่ายค้านฝ่ายรัฐบาล ทั้งพรรคเก่า พรรคใหม่เฉพาะ
กิจเฉพาะการณ์อะไรก็แล้วแต่ อยู่ในระหว่างปรุง ไม่ได้ระงับเรื่องปรุง

แต่ถ้าระงับเรื่องเอาแพ้ว เอาชนะ เอาประโยชน์เข้าตัวเข้าพรรค
ประเทศชาติก็จะเจริญเดินก้าวหน้าตอนนี้ก็เตือนกัน อีกฝ่ายหนึ่งพูด
จะเอาชนะ “ชนะแบบถล่มทลาย หิมะละลาย” “แลนด์สไลด์” อะไร
ก็ว่าไปพูดมาให้อีกฝ่ายหนึ่งก็ใจไม่ดี ไม่รู้จะชนะจริงหรือเปล่า ก็ปรุง

อีก ปรงไปปรงมา เลยเดือนเขาชะหนองดีกว่า “หยุดได้ไหม ! ญยังปรงไม่ทัน มึงเลย” (อี ๆ) ก็มีปรงไม่ทันเขา ก็เลยนั่นแหละมึงมันกู ญมันมึง ปรงกันอยู่ อย่างนี้ แม่กับลูกก็มีสิทธิ์เป็นอย่างนี้ไหม ? กูละเหม ! เจ็บใจมัน

วานลูกอีกคนหนึ่ง “มึงไปจัดการกับมัน” อะไรอย่างนี้ จะเป็นเพราะ แม่ยายกับลูกเขยล่ะนะ ที่ทำให้แม่หมอนิมต้องยุ่งเรื่องปรง “มึงทำลูกกูหลาย ครั้งแล้ว กูต้องเอามึงบ้าง กูเอามึงไม่ได้ กูจำงไปยิงมึง” ก็เลยโดน ข้อหาจ้างวานฆ่า รอดยากโทษหนักตลอดชีวิต

เสียความสุขไปติดคุกติดตะราง ก็เพราะปรงเรื่อง “มันทำลูกกูมันกูจะต้อง เล่นแทนลูกกู ให้มึงต้อง...? (ตาย) นี่ท่านเรียก “ปรงเป็นสังฆาร” ไม่ใช่สังฆาร ร่างกาย

สังฆารมันก็ปรงด้วยธาตุ ๔ ถ้าธาตุ ๔ ไม่ปรงไม่มัน ธาตุลมไปทาง ธาตุน้ำไปทาง ธาตุไฟไปทาง หมดยการปรงอยู่ร่วมกันมันก็ตาย แต่การปรง ให้เรื่องวุ่นวายนี้ ความวุ่นวายไม่ตายจากประเทศไทย ก็เพราะปรงเป็นมัน เป็น มึง เป็นกูจะเอาชนะกัน

เข้าต่อมาสุดยอด ! ถ้าจะหยุดปรงแล้วมันจะเกิดความสงบสุข มันจะ เกิดความอิมเอมเปรมปรีดี ท่านจึงตรัสว่า

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง : ความสุข (อื่น) ยิ่งกว่าความสงบไม่มี.

ถามจริง ๆ เถอะ ! ในบ้านนี้แม่ก็ไม่พูดอะไรให้เสียบรรยากาศ ลูกก็ไม่ ทำอะไรให้ไว้วาย ไม่มีใครหลุดปากว่า (ขอภัย) “แม่ ๆ หยุดเสียบรรยากาศ ได้ไหม” หรือแม่กับบอก “ไอ้ลูกคนนี่ชอบทำตัวเสียบรรยากาศ” ใครที่ถูกตวาดว่า “ไอ้ตัวที่เสียบรรยากาศ” เจ้าคนนั้นวุ่นวายหรือสงบ ? (วุ่นวาย)

เพราะฉะนั้น นี่พึ่งเทศน์ที่วัดนี้ดีอย่างไม่ค่อยคุยกัน สงบ พระเทศน์ ก็มีความสุขไหม ? แล้วคนตั้งใจฟังเพื่อนข้าง ๆ เขานั่งฟังสงบ เรา ก็ต้องสงบ ทั้งเขาทั้งเราทั้งพระเทศน์ก็พลอยมีความสุข แต่ถ้าคนนี้คุย ไตรศัพท์ คนนั้นไวยเหวก ไว้วายเสียบรรยากาศ

บรรยากาศวัดนี้มันเงียบสงบดีแล้ว อย่าทำตัวเสียบรรยากาศ อยู่ ให้มันรู้จักสงบ อิมใจกับได้อยู่กับความสงบ อย่าหิวกระหายความเอิกเกริก คึกคະนองไม่เลือกที่ แล้วไม่มีสุขอื่นยิ่งกว่าความสงบ โลกทั้งโลกเวลา

เขาทำสงครามกัน นี่โยมว่าเขาอยากให้ยุติสงครามไหม ? อยากให้เกิดสันติภาพความสงบจากสงครามไหม ? เวลาสงครามเกิดอย่างญี่ปุ่นนี่โดนระเบิด แล้วพอหยุดสงครามพื้นประเทศกัน นี่อยู่ตอนนั้น ! เขาพินกันแบบอย่างยอดเยี่ยมเลย

นี่ถามจริง ๆ นะรัฐบาลนี่ก็ไม่เก่งเท่าไรหรอก แต่คนชอบเรื่องหนึ่งคือเรื่องอะไร ? “สงบ” ไม่มีมีอบ เศรษฐกิจก็ยังไม่ดีเท่าไร ! แต่สงบ สงบบนความอดอยากบ้างก็ยัง...? (ดี) ไม่ใช่อิมบนความวุ่นวาย อิมบนความวุ่นวาย เขาก็เบื่อเหมือนกันยังงี้ก็ถ้ารีบแก้ สงบก็สงบ อิมก็อิม

ในที่นี้ท่านอธิบายไว้ดีนะ “อิมสงบ สงบอิม” ไม่ใช่สงบหิว หรืออิมแต่วุ่น มันต้องมีทั้งสงบ อิม อิมแล้วก็สงบ ก่อนกินก็ทะเลาะกัน กินเสร็จก็มีแรงทะเลาะกันต่ออีก มันแย่ใหม่อย่างนี้ เสียข้าวสุก เออ ! ท่านอธิบายไว้น่าคิดดี

เข้าสู่สุดท้าย ของสุดท้ายในความสุขไม่มีอะไร ถ้าแม่กับลูกได้สุข ๒ อย่างนี้ ทั้ง ๒ ฝ่าย สุดท้ายอด เข้าลองนึกซิโยมสุดท้ายของความสุข สุดท้ายของศาสนาที่สอนให้เกิดความสุข ได้แก่เรื่องอะไรน่าจะยาก เพราะจิตสงบผ่านไปแล้ว “นัตถิ สันติประรัง สุขัง” อิมสงบ สงบแล้วอิม แล้วสุขเออสุดท้าย ! นี่สำคัญที่สุดเลย

นิพพานัง ปรมัง สุขัง : นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง.

สุขอื่นยิ่งกว่านิพพานไม่มี นิพพานไม่ใช่ตาย นิพพานคือเย็น ศัพท์เขาสอนก่อนนี่มันเป็นภาษาพูดชาวบ้านเลยนะนิพพานนี่

ม้ามันพยศฝึกให้มันเย็นไม่ได้ เขาก็โหย ! ม้าตัวนี้มันพยศ มันร้อนรนดิ้นรน มันกระโดดโลดเต้นไม่เป็นที่สงบเย็นเลย พอฝึกจนมันเชื่องเย็น ภาษาพูดเขา ก็คือ **อัสโส นิพพุโต “อัสโส”** อัสตร (ม้า) ม้ามันเชื่องมันสงบมันเย็น ก็แค่ม้ามันไม่พยศก็เย็น ส่วนเจ้าลูกพยศแม่เย็นไหม ? ลูกพยศเหลือเกิน แล้วแม่ก็พยศด้วย ปลอดภัยหลายเที่ยวแม่ก็ไม่ยอม ทำใจแม่ก็ไม่ยอม แม่พยศมีเหมือนกันนะ ลูกพยศก็เยอะ

แหม ! เมื่อ ๒ วัน เขาเต็นใส่หน้าแม่เขาพยศ ! จะอุ้มก็ไม่ให้อุ้ม แต่พอแม่เดินไปก็ร้อง “อุ้มหน้อย !” แต่พอจะมาอุ้มสั้น ! บัดโน้นบัดนี้พยศ !

ออกอาการพยศ แล้วข้าวต้มภาษาพูดง่าย ๆ ลูกกำลังวิ่งเล่นอยู่ แม่กำลังต้มข้าวต้มลูกร้อง “แม่ ! หิวแล้ว แม่ ! อยากกินข้าวต้ม” แม่ก็เอามือแตะโฮ ! ข้าวต้มยังร้อน “ไปวิ่งเล่นสักเดี๋ยวเถอะลูก รอให้ข้าวต้มนิพพานหน่อย” ยาคู นิพพุตา ข้าวต้มนิพพาน คือ ข้าวต้มเย็นแล้ว

ฉะนั้น ถ้าลูกก็เย็น แม่ก็เย็น มันจะมีอะไรที่จะสุขไปกว่านี้ แม่ก็ใจเย็น...เย็น ไม่ใช่เงินทอง ที่ลูกทอนผิดไปนิดเดียวบ่นจนลูกร้อนใจผูกคอตายเลย อายุ ๑๔ ปี แม่บ่นมากไป ทอนผิดนิดเดียวไม่ถึงกับล่มจมหรอก แล้วก็ไม่ใช่ร้านค้าใหญ่ ไม่ใช่ขายรถยนต์คันหนึ่งผิดแสนสองแสนอะไร แหม ! ผิด ๕ บาท ๑๐ บาท ทอนผิด ๕๐ บาท บ่นจนลูกผูกคอตาย แม่ก็ไม่ค่อยเย็นลูกก็ไม่...? (เย็น) ก็เลยไม่ **ปรมมิง สุขัง** เออ ! กลายเป็นปทปรมะ ใส่กันแย้ !

เอาละสรุปว่า สุขที่เราสัมผัสเราอยากได้ มันใช้สุขจริงหรือไม่ ถ้าสุขจริงควรจะสุขยังงี้ ? หลวงพ่อพุทธทาสท่านเขียนกลอนสอนเตือนว่า

ความสุข

ความเฉย ความสุข
ใคร ๆ ทุก คน, ชอบเจ้า เพ้าวังหา
“แก่ก็สุข, นั้ก็สุข, ทุกเวลา”
แต่ดูหน้า ตาแห้ง ยังแคลงใจ
ถ้าเราเผา ตัวตณหา ก็น่าจะสุข
ถ้ามันเผา เราก็ “สุข” หรือเกรียมได้
เขาว่าสุข สุขเหนือ ! อย่าเหลือไป
มันสุขเขิน หรือสุขไหม้ ให้แน่ เฉย ๆ

นี่วังหากันตะครุบผิดตะครุบถูกเข้าคุกเข้าตะรางกับเพราะเจ้าความสุขโง่ ๆ ที่เราไปคิดเอาเอง เราไปหลงผิดไปว่า อย่างนี้ อย่างนั้นเป็นสุข แต่ที่แท้จริงแล้ว กลายเป็นน้ำผึ้งอาบยาพิษ สุขที่เป็นน้ำผึ้งอาบยาพิษ ไม่ใช่สุขแท้จริง หมายถึง ความสุขที่มันหลอกลวง

ถ้าสุขนั้นมันหลอกลวงแล้วต้องใช้เงินซื้อความสุขเยอะ ๆ สุขนี้ถ้ามันถูกต้องไม่ต้องใช้เงินมากหรอกขอให้มันเป็นสุขกันแบบตั้งแต่โบราณที่เคยเตือนเคยสอนว่า อย่าสุขกับกงจักรถึงกับพูดเป็นหลักเป็นคำสอนสั้น ๆ

ว่า “อย่าเห็นกงจักร...? (เป็นดอกบัว) อย่าเห็นยาพิษเป็นน้ำผึ้ง” เออ !
มันซ่อนอยู่ในน้ำผึ้งก็ได้

กรณีเช่นนี้มักจะมีอยู่เป็นอันมาก คนที่เห็นกงจักรเป็นดอกบัวแล้ว
ก็ย่อมจะวินาศเกิดความลุ่มหลงหนัก ๆ เข้าก็จะกลายเป็นเหยื่อของกิเลส
ตัณหา เป็นสุข กอไก่ สะกด สุกไหม้ สุกเกรียม สุกปิ้ง สุกเผา จนหมดเนื้อ
หมดตัว เป็นข้าราชการก็ต้องโกง คอร์รัปชัน โกงไปโกงมาต้องชดยาพิษ ตอน
แรกนึกว่า “โกงได้เงิน” เป็นดอกบัว แต่ที่แท้กำลังเอากงจักรมาปั่นหัวจน
ต้องชดยาพิษตายใช้ไหม ? ปลัดกระทรวง จนต้องหนีไปต่างประเทศใช้ไหม ?
ตอนนี้เห็นประเทศตัวเองเป็นกงจักรแล้วมั้ง ไปเห็นต่างประเทศเป็นดอกบัว ต้อง
โกง คดโกงจนได้รับผลกระทบของการคดโกงเสมอไป

ความสุขที่แท้นั้นมักจะชวนไปในทางสงบร่มเย็น ไม่ชวนไปรุ่มรวย
เสียเงินเสียทอง จนเสียชีวิต ส่วนความเพลิดเพลินหลงใหลนั้นมักจะ
นำไปสู่ความเดือดร้อน

ดังนั้น ความสุขที่แท้จริงจึงต้องมาจากความพอใจที่แท้จริง และ
ความพอใจนั้นก็ต้องมาจากการทำหน้าที่ที่ถูกต้อง ซึ่งแม้จะทำหน้าที่
ของแม่ถูกต้อง ลูกก็ต้องทำหน้าที่ของลูกอย่างถูกต้อง แม่กับลูกก็ต้อง
อยู่กันอย่างมีความสุขซึ่งไม่ทำอันตรายแก่ใครเลย หน้าที่ที่ถูกต้อง ที่มี
ประโยชน์ อีกทั้งยังเป็นประโยชน์แก่ทุกฝ่ายและทุกคน ถ้าอย่างนี้จะ
เรียกได้ว่า **ถูกต้องอยู่กับความสุขที่ถูกต้อง**

คำสำคัญในที่นี้ คือ “ถูกต้องและพอใจ” พอใจทำสุขให้เกิดในสิ่ง
เฉพาะที่มันถูกต้อง ไม่ใช่แหม ! ไปเอาความสุขบนความทุกข์ของคนอื่นเขา
ได้เงินได้ทองได้ข้าวได้ของได้ชนะได้เอาเปรียบเขา ก็รู้สึกมีความสุข

อันนี้มันเป็นเรื่องที่ต้องระวัง เมื่อเรารู้สึกว่า “ถูกต้องและพอใจ”
นั้นแหละ คือ **สวรรค์** ความสุขของสวรรค์จริง ๆ ไม่ใช่พวกสุขแบบเอา
กงจักรมาปั่นหัว เพราะฉะนั้น พยายามอยู่กับความถูกต้อง ทุกอิริยาบถ
ทุกนาที

สุดท้าย ขอสรุปนิดหนึ่งเพื่อคนบางคน นี่กำลังหลงสุขที่เทียมที่
จอมปลอม แล้วก็ไม่มาหาสุขแท้สุขจริง

เฮ้ ! พวกหนุ่มสาวเขาก็จะคิดว่า “แต่งงานสิ มีความสุข” ถ้าเจ้าบ่าวไม่มาละสุขไหม ? เจ้ารายนั้นแยะไปเนอะอีก ๕ วันจะแต่ง กิ๊กดันให้ปิ่นมาying อีก ๕ วันจะแต่งไม่ได้ ๆ สุข ถ้าแต่งงานกันมีความสุขจริง ๆ มันจะมีหย่าร้าง ตายข้างหนึ่งติดคุกข้างหนึ่งได้ยังไง นี่ก็พวกหนึ่งก็เห็นว่า สุขอย่างนั้น เด็ก ๆ ยุคนี้แปลก เขาไม่มีความสุขแบบพวกเราตอนเด็ก ๆ นะบ้าเล่นเกมเป็นสุขกันอย่างเหลือเกิน สุขของเด็กยุคนี้กับรุ่นเราคนละเรื่องกันเลย

เออ ! แล้วตอนนี่สุขตัวหนึ่งอาตมาสังเกตดู มันจะพาคนห่างวัด แล้วก็พวกนั้นจะไม่มาวัดวันนี้ สุขกับการได้กำไรกำไรในธุรกิจใหม่ เหมือนข้าวใหม่ปลามันนะ เจ้าคนที่ไม่เคยทำธุรกิจประสบความสำเร็จ อยู่ ! ได้เอากำไร แหม ! ตัวเลขขึ้นปรี๊ดปรี๊ด ! เขาเรียกว่า แหม ! ไตรมาสแรกก็ฟันไปเป็นร้อยล้านพันล้าน โยมว่า พวกที่ทำธุรกิจไตรมาสหนึ่งได้เท่านี้เท่านี้ ๑๐๐ ล้าน ๑,๐๐๐ ล้าน เขามีอารมณ์มาวัดไหม ? (ไปให้เง) อยู่ใช่ ! เขาบอกไปวัดให้เงได้ นับไม่ไหวเป็นปีเป็นห่อ ตัวเลขขึ้นมากกระโดด ๑๐ ล้าน ๑๐๐ ล้าน

สุขกับผลที่ตอบสนองมาจากการทำธุรกิจทำมาค้าขายอะไรก็ตาม ถ้าได้กำไรเยอะ ๆ นี่เขาจะห่างจากสุขแท้สุขจริง ถ้าสุขจริงนะคนทำธุรกิจก่อสร้างได้เป็นหมื่นล้าน ทำไมนอนที่บ้านไม่เป็นสุข ? ทำไมต้องไปนอนใกล้เสียดำ ? เออ ! แล้วทำเสียดำตาย ก็เลยกลายเป็นเสื่อลำบากเห็นไหม ?

แล้วตอนนี่ความสุขต่ำ ๆ ความสุขเทียม ๆ นี่ มันก็มีเสน่ห์ของมันที่จะลากคนออกจากสุขจริงสุขแท้ได้เยอะเหมือนกัน เรียกว่ามันกระชากไม่ให้มาวัดได้อะ ลองสิ ๆ ที่มานั่ง ๆ กันนี่ลองกลับไปทำอะไรแล้วได้ประโยชน์วันละล้าน ๆ นี่จะมาไหมวันนี้ไอ้ที่มานี่เพราะไม่ค่อยได้ ไหน ๆ ก็ไม่ได้สุขทางโน้นแล้วขอมาหาทางนี้ดีกว่า ให้ควารู้ได้ อย่างหนึ่ง ไม่ใช่ทางนั้นก็ได้ ทางนี้ก็ได้ เคว้งคว้างทั้งโลกทั้งธรรม

ต้องเอ่อ ! โลกก็ไม่ซ้ำ ธรรมก็ไม่เสีย ทางโลกเราก็พอกินอยู่ได้ ถึงไม่ได้วันละล้าน ไม่ได้ไตรมาสละ ๑,๐๐๐ ล้าน แต่เราก็อยู่อย่างมีธรรม อยู่อย่างมีระเบียบยังอะไรของเรา

ตอนนี้มีความสุขกับการท่องเที่ยว เล่นเกม เล่นสารพัดของเล่น สุขจากของเล่นใหม่ ๆ กระซากลากจนกระทั่ง มีนะ บางคนนี่เขาเล่นพระเดินไปบิณฑบาต เขาเล่นชะจนลืมใส่บาตรอะ พอพระไปแล้วบางที่วิ่ง ๆ ตามพระ “แหม ! เมื่อก็กดไอนั้นเพลินไปหน่อย” วิ่งตาม ๆ มาใส่บาตร ดูเขามีความสุขตัวใหม่ลากคนเถลไถลออกจากวัดจากวาออกจากศาสนาไปไกล จนแทบจะกลับมาไม่ถูกทางอีก พาหลงทางพาพลัดทางของความสุขแท้จริงไปเยอะ **นี่พูดเรื่องนี้แล้วก็อยากจะกันตรงนี้ เพื่อลูกหลานเรา แล้วเราก็ไม่รู้จะสอนเขา ยังไงนะว่า นี่มันผิดทางนะเจ้าสุขแบบนี้ สุขหลงติดยาอย่างนี้ สุขได้ยังไง สุขกินเหล้าอะไรของเขา สุขเผาสุขไหม้ สุข กอไก่ สะกด**

เอาละสรุปว่าวันนี้ **เรากับแม่เรา ตัวเราหรือลูกเรา** เรามาอยู่ในเส้นทางของความสุขที่ศาสนาของเราชี้ไว้ และท่านก็เป็นต้นแบบตัวอย่างในรั้วในวัง ของที่จะทำให้ท่านเป็นสุขมีเยอะไหม ? ปราสาท สระ นางสนม อาหาร ตำแหน่งที่จะได้เป็นกษัตริย์ ท่านยังมองว่า **“สุขนี้มันต่ำตรมจม อยู่แค่นี้ไม่ไหวหรอก มันต้องหาสุขเลื่อนระดับ”** สุขทำมาหากินมันจืดจาง ทำธุรกิจได้เยอะแยะ แล้วก็บอกแค่นั้นพอแล้ว

อันนี้แหละ เขาเรียกว่า **ถูกสุขต่ำลือกไว้ ไม่เลื่อนระดับหาสุขที่สูงไปอีก แถวนี่ที่พูดจริง ๆ นะ ไม่ได้ดูถูกหรอก ถ้าได้วันละ ๑๐๐ ล้าน ๑๐ ล้านนะ ไม่มาหรอก ถึงจะสุขเลื่อนก็เลื่อนไปเหอะ แต่ฉันขอลือกไว้ลือกสุขไว้กับรายได้ผลประโยชน์ก้ำก้ำไร**

เอาต้องขอบใจพวกที่ไม่ถูกสุขต่ำ ๆ ลือกไว้มาฟัง อ้าว โยม ! เหยียดตัวให้ตรงดิ่งลมหายใจเข้าลึก ๆ แม่ให้ลมหายใจมาอย่าหายใจเปล่า หายใจเข้าก็รู้สึก หายใจออกก็รู้สึก เอาสติผูกติดไว้ที่ลมหายใจที่ปลายจมูกให้รู้อยู่กับลม.

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ)

ขึ้นทะเบียน **บัตรคนจน**

สะเก็ดธรรม สะเก็ดข่าว ออกมากระตุ้นอารมณ์ให้อยากพูด อยากเขียน เหลือเกินก็คือเรื่อง “ขึ้นทะเบียนบัตรคนจน” มันบอกว่า เป็นสะเก็ดข่าวที่ปวดร้าว ที่ปู้ย่า ตายาย ไปขึ้นบัตรทะเบียนคนจน แล้วไปรูดมา ได้เงินมาก็มาอวดลูก อวดหลาน ลูกหลานก็เห็นยายได้เงินมาเนาะ ๆ รัฐบาลช่วย ประชารัฐ ประชานิยม ก็เลยนึกเตือนกัน “เฮ้ย ! เราตอนนี้มีเงินก็กินเที่ยว ใช้เล่นไปก่อน แก่แล้วก็ไปทำบัตรคนจนกับรัฐบาลได้”

อันนี้มันเสียศักดิ์ศรีเหลือเกิน ขึ้นทะเบียนเป็นคนจนของประเทศไทย ทั้ง ๆ ที่เป็นประเทศอุดมสมบูรณ์ พืชพรรณธัญญาหารในน้ำมีปลา ในนามีข้าว ทำไมเล่า เราถึงพึ่งตัวเองไม่ได้ ต้องไปคอยพึ่งรัฐบาล

ต่อไปคำสอนพระพุทธเจ้า ที่ว่า “**อัตตา หิ อัตตโน นาโถ : ตนแลเป็นที่พึ่งของตน**” มันจะหายอ่อนไป เสียความเข้มแข็งเข้มข้น ในชีวิตแห่งการทรหดอดทน พึ่งตนหาทรัพย์ให้ตัวเองใช้ให้ได้ แล้วทำไมละ ตอนหนุ่มตอนสาวไม่เก็บไม่หา ไม่รักษา ทรัพย์ เอาไว้ใช้บันปลาย มาปล่อยให้จนขาดมืออยู่ได้ แล้วก็ต้องไปขึ้นเอา

ขึ้น “บัตรคนจน” นี่ก็คือ ไปเอาเงินภาษี เงินของคนอื่นเขาไปใช้นะ เป็นหนี้เขานะ ซาดิหน้าเอาเงินของหยาดเหงื่อแรงงาน คนอื่นไปใช้ ไม่คิดกลัวบาปกลัวกรรม

กันหรือไง ไม่รู้นะ ! สำหรับเราเนี่ย ถ้ารัฐบาลเปิดโอกาส ให้พระไปขึ้นทะเบียนพระจน
เราจะไม่ไป เพราะมันเสียศักดิ์ศรีลูกผู้ชายชาติพระ อะไรอยู่แค่นี้ก็พออยู่พอกัน อด
บ้างมีบ้าง มันก็ต้องมีศักดิ์ศรีอะ

ไปขอทำไม ? ไปขึ้นทำไม ? ญาติโยมเขาก็ถวายอาหาร พออยู่พอกัน
อดบ้างมีบ้าง วันไหนอดมันก็อดไม่นาน ส่วนใหญ่ก็อิมแทบทุกวัน แล้วจะไปขึ้นทะเบียน
คนจนทำไม ไปขึ้นทะเบียนพระจนทำไม ไม่ยอมเด็ดขาด มันเสียหาย เรียกว่า **มันเสีย
ศักดิ์ศรีลูกผู้ชายชาติพระจริง ๆ นะ**

เพราะฉะนั้น ชาวคราวเรื่องเขาโปรโมทพระราชารัฐ ไปขึ้นทะเบียนคนจนนี้ รู้สึก
แสบใจ กลัวว่าประเทศไทยจะล้มคำสอน **“อัตตา หิ อัตตโน นาโถ : ตนแลเป็นที่
พึ่งของตน”** ไปแบมือขอรัฐบาลเป็นที่พึ่ง

อันนี้แหละจะทำให้ประเทศชาติ เสียความเข้มแข็งมั่นคงในชีวิตของประชาชน
จะรอขอพึ่งรัฐบาลเรื่อยไป แล้วเมื่อไหร่จะพึ่งตัวเองได้ เมื่อทุกคนไปพึ่งหวังจะเอา
บัตรคนจนมารูดมาใช้ แล้วประเทศจะเอาเงินที่ไหนไปจ่ายสาธารณูปโภค จะสร้างแหล่ง
น้ำ ถนนหนทาง ไฟฟ้า ประปาจะเอาที่ไหน เพราะคนจนเยอะเหลือเกิน

รัฐบาลเคยพูดว่าอีก ๒ ปี ๓ ปี จะทำให้ไม่มีคนจน แล้วไป ๆ มา ๆ คนจน
เพิ่มตั้งเยอะแยะ นี่แหละก็เป็นเพราะนโยบายของการเมือง ชอบหาเรื่องเอาใจเพื่อ
ได้คะแนน อ่อนแอไปแล้วก็ยังไม่รู้ตัวอีก

ไม่รู้ว่ ธรรมชาติเคยมีอย่างเข้มแข็งพึ่งตนเองมา เพราะไม่มีรัฐบาลไหนเคยกิน
ฟรี อยู่ฟรีทุกเรื่อง เจ็บป่วยก็ฟรี ขึ้นรถก็ฟรี ต่อไปกินข้าวกินปลาก็ฟรี ฟรีหมดอย่าง
นี้ แล้วคนจะคิดหาชวนขวาย เจ้าความชวนขวาย ที่จะหามาใส่ปากใส่ท้อง ก็ไม่มอง
ช่องทางอะไร มองแต่ว่า เดี่ยวเขาก็ให้ เดี่ยวเขาก็ฟรี

เรื่องนี้มันสะกิดสะเก็ดข่าว ต้องคอยสะกิดกันหน่อย ไม่อย่างนั้น
เดี๋ยวพลอยกันสนุกสนานกับการไปขึ้นทะเบียนคนจน แล้วก็หมดความ
รู้สึกชวนขวายขยันหาทรัพย์ พึ่งตนเอง มันจะอ่อนแอลงไป เจริญพร.

ทำใจดี "บวชไม่สึก" ๑๕

ตอน

๑๕

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ)

ที่บวชไม่สึก ที่เห็นชัด ที่ภูมิใจสบายใจ อยู่อย่างชนิดที่ไม่มีคำว่า **“รอคอยใคร”**

“รอคอยลูก” กลับตีกลูกสาวลูกชาย คนเป็นพ่อเป็นแม่ก็ทุกข์

“รอแฟน” แฟนไม่กลับ เป็นผู้ขายไปรอภรรยาไม่กลับ เป็นผู้หญิงรอผู้ชายมาไม่มา จึงได้เห็นใหม่ว่ามีผู้หญิงคนหนึ่ง เอาไม้ดเชือดแขนตัวเอง เพราะแฟนไม่มาหา

ฉะนั้น การเกิดมาชาติหนึ่ง ไม่เสียเวลารอคอยใคร และไม่ต้องทุกข์ใจในการรอคอย ไม่ว่าจะเป็นคอยลูกคอยหลาน คอยสามีคอยภรรยา อะไรที่เขาคอย ๆ กันนั้นแหละ เขาทุกข์กว่าเราแน่นอน

เราโชคดีที่ไม่มีคำว่า **“ต้องรอ ต้องคอย”** เขาจะมาเมื่อไหร่ ! ไปนั่งเฝ้าอยู่หน้าประตูบ้าน เรื่องนี้พระพุทธเจ้าก็เคยเห็น ผู้หญิงแค้นอยู่หน้าบ้านไม่หลับไม่นอน ตึก ๆ ตื่น ๆ แล้ว (ตอนนั้นยังไม่ได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า)

พระองค์ก็ถามว่า ยาย บ้า น้องหญิง ทำไมไม่หลับไม่นอนกัน นีตึกตื่นแล้ว

ผู้หญิงตอบ จะนอนได้อย่างไรละ พ่อหนุ่ม กลุ่มเรื่องลูกเรื่องหลานเขายังไม่กลับ ไม่รู้จะอันตราย จะมาปลอดภัยหรือไม่ปลอดภัย และตึกตื่นป่านีมันเกินเวลาที่เขาจะกลับมาอย่างปลอดภัยหรือยัง ! อะไรทำนองนี้

ก็เห็นได้ชัดว่า “การรอคอย” มันทรมานมาก ลูกที่สร้างความทุกข์ให้พ่อ

แม่ ก็คือ รอลูกกลับบ้าน แล้วบางคนก็หายไปเลย ตามหากันแทบเป็นแทบตาย รอคอยกัน ๕ ปี ๑๐ ปี ก็มี

นี่รอแล้ว คอยแล้ว คอยไม่ไหวไปตามจ้อ แล้วจ้อกันดีไม่ดี ก็ตายข้างติดคุกข้างหนึ่ง เห็นผู้ชายไปจ้อภรรยาที่โรงพยาบาล บ้าง ที่นั่นที่นี้บ้าง

ตอนนี้ที่เห็นชัดมาก ที่เราสบายใจ เรานึกบุญของเราแท้ ๆ ก็คือว่า มีการฆ่าล้างครัวกัน นี่ฆ่าทั้งครัว ฆ่ายกครัว ฆ่า ๕ ศพ ๑๐ ศพ มาจากอะไร ?

มันก็เรื่องของเรื่อง ก็คือ “คอยไป โมโหไป” เขาไม่คืนดี ไม่นั่น ไม่นี่ คอยไม่คืนหนุ่มไม่คืนหนี้ที่เอาไป เราไม่ต้องมานั่งคอยใคร ในเรื่องขอหยิบขอยืม ไม่นั่งเป็นทุกข์เป็นร้อนว่า “เขาจะกลับเมื่อไหร่” มันสบายแค่นั้น

ชีวิตหมดภาระในการรอคอย เป็นชีวิตที่ถูกปลดปล่อยให้ไม่ต้องไปคอยใคร เสียชาติเกิดไปเสียเวลาไปเท่าไร ที่ไปนั่งคอย ๆ ๆ กลับบ้าง ไม่กลับบ้าง กลับมาวันนี้เดี๋ยววันอื่นไม่กลับอีก ซึ่งมีแต่เรื่องตรอมตรมขมขื่น

ดังนั้น ชีวิตนักบวช มันขึ้นมึนตรงที่มัน “ไม่ต้องคอยใคร” มันสบายโล่งโปร่งสบาย เบาสบายไม่หนักใจในการรอคอย แพน ลูกหลาน ไม่ต้องเสียเวลาในการนั่งรอคอย จึงมองเห็นว่า แค่นี้มันก็อยู่ต่อไปได้อย่างสบาย ไม่น่าจะต้องลืก จึง “บวชไม่ลืก”.

สละ

เกิดบ้าน

พระพยอม อยากบอก

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

“หัวร้อน หัวร้าย”

เมื่อ ก่อน ! คนไทยเมื่อ ๑๐๐ ปี ๕๐ ปี ทำน้ำแข็งกินไม่เป็น แต่ใจเย็นเย็น สมัยก่อน ! คนผลิตแอร์ ดิตห้องแอร์ให้เย็น ไม่มี ทำกัน ยังไม่เป็น แต่คนก็ใจเย็นเย็น

เดี๋ยวนี้ ! กินกันหมดเป็นตัน แอร์ใช้กันเป็นล้าน ๆ เครื่อง แต่ทำไมเรื่องคนหัวร้อน ครอบครัหัวร้อน คนใจร้อน จึงเกิดขึ้นมามาก เหลือเกิน เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่น่าจะร้อนก็ร้อน

แค่ยายเอาขยะไปทิ้งหน้าบ้าน เจ้าหนุ่มวัยรุ่นหัวร้อนกระที่บ ยายตาย

แค่กลิ้งมามาของบ้านนี้ โขยเข้าไปอีกบ้านหนึ่ง ต้มมามาทำไม ต้องทะเลาะกันถึงขั้นตายบ้านหนึ่ง ดิตคุบ้านหนึ่ง

นี่มันเกิดอะไรเจ้าคนหัวร้อนนี้ เขาไม่เคยได้ยินคำสอนพระพยอม หรือเงิว่า “โกรธคือโง่ โมโหคือบ้า โม่โกรธดีกว่า มันจะได้ไม่ บ้าโม่โง่” “โกรธเขา เท่ากับนั่งจุดไฟเผาใจตัวเอง”

ทำไมเป็นคนขี้โมโหโทโส “**อารมณ์บูดตอนเช้า อารมณ์เน่าตอนเพล อารมณ์เหม็นตอนค่ำ ฟัดฟัดฮึดฮัด**” รถเหี่ยวชนกันนิดก็เอากันเป็นกันตายนะ แล้วก็ไปจ้อเมีย เมียไม่คืนดี ก็เอากันเป็นกันตายนะ

เวลานี้เรื่องคนหัวร้อน ดูข่าวแล้วมีแทบไม่เว้นแต่ละวัน ผู้หญิงสาวนักศึกษาต้องติดคุกรายหนึ่ง เพราะฆ่า เอามีดปักอกแฟนหนุ่ม นักศึกษาต่างสถาบัน ตาย !

แหม ! ไปขอคืนดี เขาไม่ตีด้วย ตายไปหลายรายปีนี้ เพราะเจ้าคนหัวร้อน เจ้าคนสมองไม่ติดเครื่องกรอง เขาควรจะคิดหาทางออกให้สบายทุกฝ่าย ไม่ใช่ตายฝ่ายหนึ่ง ติดคุกฝ่ายหนึ่ง มันไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย

เพราะฉะนั้น ถ้ามีนายกฯ หัวร้อน มีพ่อบ้านแม่เรือนหัวร้อน ลูกหัวร้อน มีเจ้าลูกหัวร้อนคว้ามิดจะฟันพ่อ ก็เจอพ่อหัวร้อนสวนด้วยปืน ตาย ! ปีนี้มันมีมากมายเหลือเกิน เจ้าเรื่องครอบครัวยุคหัวร้อนนี้

“หัวร้อน หัวร้าย” ใจไม่มีเย็นเสียเลย ตายทั้งเป็นตกรกทั้งเป็น นี่ต้องเรียกว่า **“ประเด็นร้อน”** มันเกิดขึ้นบ่อยขึ้นมาก จนกระทั่งสภาพสังคมเราที่เคยอยู่เย็นเป็นสุข ทั้ง ๆ ที่ไม่มีน้ำแข็งกิน ไม่มีแอร์ติดที่บ้าน แต่ใจไม่ได้ร้อนรุ่มก่อกวนทุกซ์ เหมือนยุคปัจจุบัน เจริญพร.

อธิบายภาพหน้าปก

“สวนธรรมที่สวนนนท์”

นับนี้ขอพาดหน้าด้วย ว่าจะทำ “สวนธรรมที่สวนนนท์” ชลบุรีมีสวนนนท์ นครปฐมมีสวนสามพราน ทำไมเมืองนนท์จะมีสักสวนหนึ่งไม่ได้ เลยตั้งใจเป็นขั้นสุดท้ายของชีวิต จะทุ่มเททำให้เสร็จ ภายในปีเดียว คือทำ “สวนธรรม” ในสวนก็จะมี ซอกนั่น ซอกนี้ เช่น

“ชอยละลายทุกข์” เขามีชอยละลายทรัพย์ จ่ายกันยับเยิน ของเราชอยละลายทุกข์ เช่นจะมีแต่ภาพยิ้ม ๆ สุข ๆ แป๊ะยิ้ม เณรยิ้ม เป็นตุ๊กตาปั้นยิ้ม ๆ ให้มันยิ้มสยาม ยิ่งกว่ายิ้มสยาม แล้วก็ต้องมีคำดี ๆ ที่เยือกเย็น อย่างหลวงพ่อกุฑมุนีว่า “กูไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นทุกข์โวย !” นี่ชอยละลายทุกข์จะมีคำพูด คำธรรมเพื่อไม่ให้ทุกข์ แล้วเดินไปอาจจะกดเสียงเพลง ก็จะมีเพลงดังว่า “สุขกันเถอะเรา เสร้าไปทำไม” อะไรทำนองนี้ ชอยนี้ก็เรียกว่าชอยละลายทุกข์ ไปอีกชอยหนึ่ง

“ชอยครอบครัวล้ำเลิศ ครอบครัวประเสริฐสุด ครอบครัวสมบูรณ์แบบ” ไม่ใช่ครอบครัวยกตายทั้งครัว ฆ่ากันตายทั้งครอบครัว ลูกจะทำหน้าที่ยังงี้ พ่อทำหน้าที่ยังงี้ ปฏิบัติธรรมอะไร ถึงจะเป็นครอบครัวล้ำเลิศ ครอบครัวประเสริฐสุด ครอบครัวสมบูรณ์แบบ เช่น ไม่ดี๊ ลูกนี้ไม่ดี๊อย่างเดียวทุกอย่างจะดีหมด

เมื่อเข้าไปก็พาลูกเข้าไปดู นี่เห็นไหมพระบอก “ไม่ดี๊อย่างเดียวทุกอย่างดีหมด” ถ้าดี๊สักอย่างก็จะเลวไปเกือบหมด อะไรทำนองนี้ แล้วก็ชอยนี้

“ชอยบุญ” ก็จะพูดถึงบุญนี้ทำยังงี้ เข้าไปดูแล้วก็ เออ ! บุญที่พระพุทธเจ้า ตรัสว่าไง เช่น “เราไม่สรรเสริญคนทำบุญเยอะ ทำบุญถี่ ทำบุญมาก แต่สรรเสริญคนใคร่ครวญดีแล้วนำออกให้” ทำบุญได้ด้วยการใคร่ครวญเสียก่อน เหล่านี้เป็นต้น แล้วก็จะมีชอยอะไรต่ออะไรให้คนเข้าไปดู แล้วได้ความรู้ด้านธรรม เรียกว่า “สวนธรรม” ทำสวนนนท์ให้เป็นสวนธรรม

ฉบับนี้ จึงขอฝากท่านผู้อ่านแล้ว ถ้าอ่านแล้ว ๓ เดือน ๙ เดือน ขอให้มาดูเป็นบุญตามบุญใจหน่อย ถ้ามาดูแล้วเป็นบุญตา บุญหู บุญใจ บั้นปลายชีวิตของอาตมาที่จะสร้างงานชิ้นนี้ น่าจะเป็นขั้นสุดท้ายของชีวิต แล้วก็จะไม่ค่อยรับงานไปข้างนอกแล้ว จะทำให้เป็นสุข เพราะสร้างงานสร้างสุข ไม่ต้องไปวิ่งหาสุข สร้างสุขอยู่ที่วัด เพราะงานเสร็จเราก็เป็นสุข งานก้าวหน้า คนผาสุก งานสำเร็จ คนก็เป็นสุข วัดก็เจริญ ก็อาจจะเป็นวัดที่เขาติดอันดับเมืองสองเมืองรองกับเขาก็ได้ ลองมาดูก็แล้วกัน เจริญพร.

อธิบายภาพหลังปก

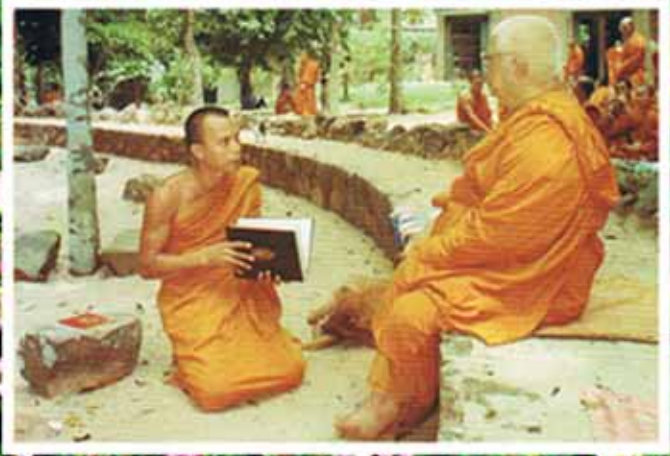
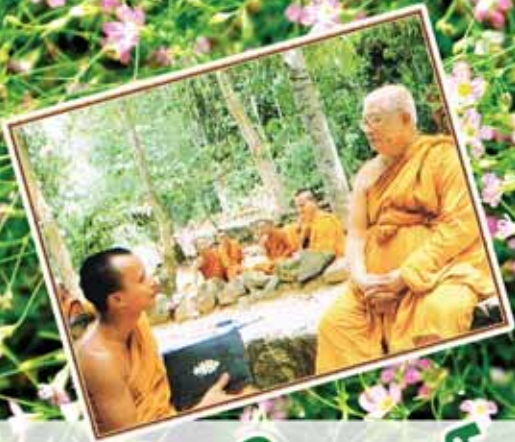
“ยกระดับแผ่นดิน จากที่ต่ำมาดันให้สูง”

ด้านหลังนี้ น่าปลื้มใจ ! คนงานทั้งด้านผู้ประกอบการ และจิตอาสา ร่วมกันมาพัฒนาที่เคยรกร้างว่างเปล่า ไม่มีประโยชน์ ไม่มีอะไรเลย แต่เขามาทำกันอย่างน่าปลื้มใจ คนที่ทำอะไรในเมืองนนท์ ที่ปล่อยสวนลุ่มจมทำอะไรไม่ได้ เพราะ

- ๑) ขาดกำลังคน
- ๒) ขาดกำลังเครื่องจักร เครื่องมือ
- ๓) ขาดกำลังทรัพย์ที่จะต้องลงทุน

จึงปล่อยที่ดินจมน้ำตั้ง ๒๐-๓๐ ปี เราก็เลยจะยกระดับแผ่นดินให้มีคุณค่าขึ้นมา คนพวกนี้ก็เลยมาช่วยกัน ขนดินย้ายดิน ปรับดินทำให้ดินไปอยู่อีกที่หนึ่ง จากที่ต่ำมาดันให้สูง เพื่อจะได้ปลูกต้นไม้ได้

วันนั้นมากันพร้อมพรัง ๒๐๐-๓๐๐ คน คิดว่า ๙ เดือนน่าจะจบ เจริญพร.

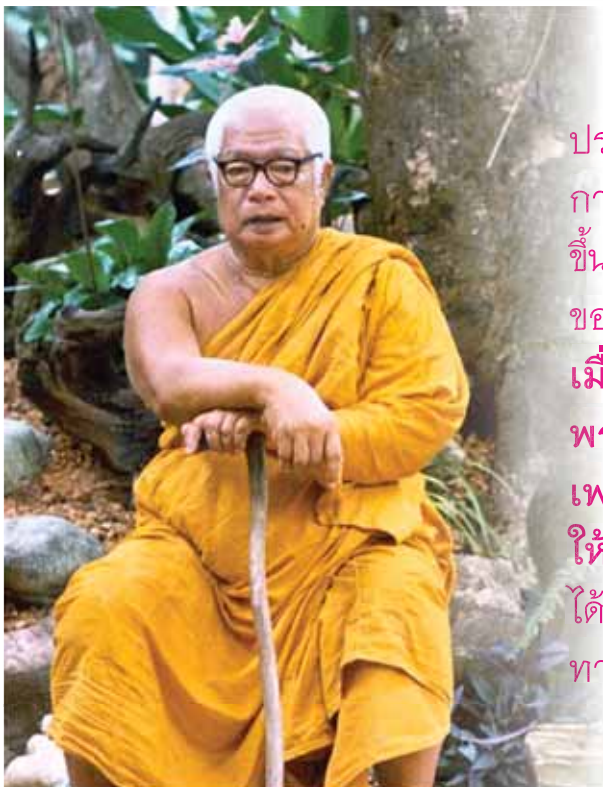
จากสวนโมกข์
ถึงสวนแก้ว

สะกิดธรรม

โดย...พุทธทาส

“ประชาธิปไตย”

โลกเรากำลังบูชาลัทธิประชาธิปไตย แต่เป็นประชาธิปไตยของคนที่เป็นทาสวัตถุ เป็นทาสของกามารมณ์ มันก็ชวนกันเฮไปยกวัตถุ หรือกามารมณ์ขึ้นเป็นพระเจ้า มันก็เป็นประชาธิปไตยในทางเป็นทาสของกามารมณ์ของวัตถุ ประชาธิปไตยนั้นมันดีต่อเมื่อมันเป็นธรรมาธิปไตย คือ บูชาพระธรรม บูชาพระเจ้า และเป็นประชาธิปไตยอิสราภาพ เสรีภาพ เพราะว่า พระเจ้า หรือพระธรรมนั้นแหละ ช่วยให้เรา มีเสรีภาพจากอำนาจของกิเลส เดียวนี้เราได้ประชาธิปไตยมาสำหรับทำอะไรตามชอบใจไปในทางเป็นทาสของกิเลส นี่เรียกว่า ประชาธิปไตยชนิด

...โลกกำลังมีความทุกข์ยากลำบากเพราะเศรษฐกิจ เพราะสงคราม เพราะอะไรมากขึ้น ก็เพราะประชาธิปไตยทำไป เพื่อประโยชน์แก่เนื้อหนัง ๑๑

เชือดคอตัวเอง ให้มนุษย์สูญเสียความ
เป็นมนุษย์ที่มีมนุษยธรรม แล้วก็เฮกัน
ไปในทางที่เห็นแก่ตัวอย่างที่ว่ามาแล้ว
เพราะว่าทุกคนที่เป็นโรคเห็นแก่ตัวอยู่
แล้ว พอได้ประชาธิปไตยมา ก็เฮไปใน
ทางเห็นแก่ตัว เพราะทุกคนเป็นโรค
เห็นแก่ตัว การประชุมในที่ประชุมนั้น
มันก็เหวี่ยงไปในทางทำตามความเห็น
แก่ตัว นี่ก็คือ **เชือดคอตนเอง**

โลกกำลังมีความทุกข์ยาก
ลำบากเพราะเศรษฐกิจ เพราะ
สงคราม เพราะอะไรมากขึ้น ก็เพราะ
ประชาธิปไตยทำไปเพื่อประโยชน์
แก่เนื้อหนัง ทำไปเพื่อส่วนเกินที่ไม่ควร
จะเกินเหมือนที่ที่ว่ามาแล้วในข้อต้น ๆ
ผลสุดท้าย ยอดของประชาธิปไตย
ก็คือ **ลัทธิแบบฮิปปีอัสม** ไม่ได้หมายถึง
ตัวฮิปปี แต่หมายถึงความหมายของ
ฮิปปีอัสม คือ การบูชาประชาธิปไตย
ในทางเนื้อหนังของตนเอง มีปรัชญา
ของตัวเอง เพื่อให้เป็นอิสระในการ
ที่จะบูชากิเลส ไปตามอำนาจของ
กิเลส ที่ผมเรียกเอาเองว่า **ฮิปปีอัสม**
ตามความหมายของพวกฮิปปี

การศึกษา การก้าวหน้าของ

การศึกษา กระทั่งประชาธิปไตย นี่
ที่มันเดินไปผิดทาง มันเดินไม่ถูกทาง
มันก็เพื่อเชือดคอตัวเองด้วยการ
เป็นทาสของอารมณ์มากขึ้นธรรมะ
หรือศาสนาเข้าไปไม่ได้ในรัฐสภา
ของพวกที่เป็นประชาธิปไตยชนิดนี้
ไม่มีพระเจ้า ไม่มีศาสนา ไม่มีธรรมะ
ในสภานั้น ๆ นี่ไม่ใช่คำด่า เป็นเพียง
คำแถลงตามความรู้สึกที่มองเห็นจาก
การสังเกตมาเป็นปี ๆ ๑๐ ปี ๒๐ ปี ๓๐
ปี ผাগไปให้คุณคิดดูด้วย เพราะเป็น
โรคที่ร้ายที่สุดของโลกในปัจจุบัน
คือโรคประชาธิปไตยชนิดที่เชือด
คอตัวเอง มียอดสุดของอุดมคติ หรือ
ปรัชญา เป็นฮิปปีอัสม ตามใจตนเอง
ด้วยเรื่องทางเนื้อหนัง

ประชาธิปไตยแห่งศีลธรรม

เราไม่มีประชาธิปไตยแห่งศีล
ธรรม หรืออย่างศีลธรรม เรากำลัง
มีประชาธิปไตยที่สร้างปัญหาไม่รู้ล้น
สุด และเรามีความเป็นพุทธบริษัท มี
ความเป็นสัตบุรุษ เป็นผู้ที่รักความเป็น
มนุษย์ มีมนุษยธรรม เราจึงใคร่ครวญ
ในข้อนี้ เราจะมีประชาธิปไตยแห่งศีล

ธรรม ไม่ใช่ประชาธิปไตยอย่างที่เขากำลังมีอยู่

ที่นี่จำกัดความประชาธิปไตยแห่งศีลธรรมไว้ว่า “ประชาธิปไตย นั้น คือ ลัทธิที่เห็นแก่ประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่” ถ้าพูดให้สั้นที่สุด ก็จะมีพูดว่า “ประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่” จะไม่พูดว่า ประชาชนเป็นใหญ่ เมื่อพูดว่า “ประชาชนเป็นใหญ่” มันจะกลายเป็นเรื่องบ้าหลัง บ้าบอขึ้นมาทันที ประชาชนเป็นใหญ่ มันก็จะแย่งกันได้ ยื้อแย่งกันได้ หลายรูปแบบของการปกครอง

แต่ถ้าเรามีหลักว่า **ประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่** ให้เกิดองค์การที่ทรงอำนาจขึ้นมา จัดให้ประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่ แล้วอย่างนี้ ก็เรียกว่า **ประชาธิปไตยแห่งศีลธรรม หรือถูกต้อง**

แต่นี้เรายังไม่พบระบบการปกครอง ที่พูดว่า **ประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่** เราพบแต่ระบบที่ว่า **ประชาชนเป็นใหญ่ เพื่อประชาชน โดยประชาชน ของประชาชน** อะไรก็ประชาชน แต่แล้วเรื่องมันไม่ไปจบลงที่ว่า “**ประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่**” มันประโยชน์ของบุคคลหมู่หนึ่ง คณะหนึ่ง เสียเรื่อยไป

เพราะฉะนั้น อาตมามีความเห็นที่ **เราจงช่วยกันชี้แจง อบรม สั่งสอนลูกเด็ก ๆ ของเราให้รู้จักประชาธิปไตยแห่งศีลธรรม** คือ ประชาธิปไตยที่ความหมายว่า **ประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่** ก็แล้วกัน จะให้หมู่คณะช่วยจัดก็ได้ จะให้พระเจ้าแผ่นดินที่เป็นสมบูรณาญาสิทธิราชย์ แต่ประกอบด้วยทศพิธราชธรรมมาช่วยจัดให้ก็ได้ ขอแต่ให้เป็นว่า **ประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่** ก็แล้วกัน

เพราะฉะนั้น การปกครองในระบบที่เรียกว่า ปิตาปกครองบุตร อย่างที่ชนชาติไทยเคยใช้ระบบนี้มา คู่กันกับชนชาติไทยนั้นแหละ เป็นประชาธิปไตยกว่า กว่าประชาธิปไตยสมัยนี้ ซึ่งเป็นเพียงประชาชนยื้อแย่งกัน แสวงหาประโยชน์ส่วนตน หรือถ้าตั้งรัฐบาลขึ้นมา ก็กลายเป็นข้าศึกกับประชาชน เติลิดเปิดเปิงไปอีก

พุทธบริษัทมีประชาธิปไตยตามแบบของตน คือ มีธรรมะเป็นหลักให้ผู้ที่มีความสามารถ จัดให้ประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่ อย่างบริสุทธิ์อย่างบริบูรณ์ มันก็พอแล้ว

ขอให้เยาวชนลูกเด็ก ๆ ของเรา มีความเข้าใจในเรื่องนี้ แล้วก็หวังว่าในอนาคตเขาก็คงจะสร้างประชาธิปไตยที่แท้จริงขึ้นมาได้

เมื่อไรจะเปลี่ยนเป็นธรรมาธิปไตย

สมัยนี้ ประชาธิปไตยไม่มีอะไร นอกจากการดำของฝ่ายค้าน และการทนของฝ่ายรัฐบาล หาเลศนানা ลีลับโดยตรงดูไม่ออก โดยอ้อมดูไม่ออก เพื่อจะดำ ฝ่ายค้านเขามีหน้าที่ดำ ฝ่ายรัฐบาลก็มีหน้าที่ทน หาเลศที่จะทน หรือแล้วแต่ว่าจะทนได้อย่างไร ประชาธิปไตยในโลกทั้งโลก มันเหลือแต่ว่า มันมีแต่การดำของฝ่ายค้าน การทนของฝ่ายรัฐบาลเรื่อย ๆ ไป จนกว่าจะเปลี่ยนกันไปเปลี่ยนกันมาผลัดกันเป็นฝ่ายค้าน ผลัดกันเป็นฝ่ายรัฐบาล

ต่อเมื่อไรกันจะเปลี่ยนเป็นธรรมาธิปไตยสักที มันจะได้มีธรรมะเป็นหลักเกณฑ์กันเสียที เดียวนี้มันเป็นประชาธิปไตย คือเอาจิตใจของคนหนึ่ง ๆ เป็นหลัก เป็นใหญ่ เป็นประธาน มันไม่ไหว นี่ก็เพราะว่าการศึกษาไม่สามารถเลย ไม่มีประโยชน์ในการที่จะทำจิตใจของคนให้เหมาะสม ที่จะเป็ประชาธิปไตยโดยแท้จริง ประชาธิปไตยที่มีธรรมะ ยุคมิลลัญญี่ มันจึงใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามาจนจะฆ่ากันวินาศทั่วโลกแล้ว

กิเลสมากขึ้นอย่างรุนแรง ความต้องการก็เกิดขึ้นอย่างรุนแรง รวากับว่าเวลาชั่วโม่งมันเหลือนาทีหนึ่งแล้ว ถ้าเทียบส่วนอย่างนี้แล้ว คนคนหนึ่งมีอายุเพียง ๑๐ ปี ตรงกับข้อความในเรื่องที่เขากล่าวถึงยุคมิลลัญญี่ หรือ สัตถันตรกัปปี คือยุคที่มนุษย์จะไม่เห็นแก่ผู้อื่น จะฆ่ากันเหมือนเนื้อเหมือนปลา เพราะเขามีกิเลสมากนั่นเอง

ประชาธิปไตยแท้จริง

ประชาธิปไตยแท้จริงนี้ มันต้องหมายถึงจริง อย่างที่เรียกว่า สุตเหวียงของธรรมชาติทีเดียว ไม่ใช่มีรัฐธรรมนูญนั้น รัฐธรรมนูญนี้ มาคอยกำกับอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วก็เดี๋ยวเล็ก เดียวก็มี เดียวก็เปลี่ยน อย่างนั้นมันไม่ใช่ประชาธิปไตยที่แท้จริง

ถ้าอยู่กันแบบของพระพุทธเจ้าหรือพระธรรมวินัยในศาสนา นี้จะเกิดระบบประชาธิปไตยที่แท้จริงเหมือนที่ได้พูดให้ฟังกันบ่อย ๆ ว่า การเข้ามาบวชนั้นเปิดกว้างใครเข้ามาก็ได้ ใจที่สุด ฉลาดที่สุด หยาบคายที่สุด ละเอียดประณีตสุขุมที่สุด อะไรมันก็เข้ามา ก็มีสิทธิเสมอกันโดยธรรมวินัย นี่คือ ประชาธิปไตยตามแบบของธรรมชาติหรือของศาสนา ถ้าเราเป็นพลเมืองประชาธิปไตยนี้ดู จะพบประชาธิปไตยที่แท้จริงซึ่งมันตั้งรากฐานอยู่บนการบังคับตัวเอง หรือการอดกลั้นอดทนของเรา มากทีเดียว คือว่า นอกจากจะไม่ให้ผิดจากระเบียบแล้วก็ต้องระวังไม่ให้มันเกิดเรื่อง ความยึดถือว่ามันถูกต้อง แต่ทำไปแล้วมันเกิดเรื่องนี้ก็ทำไม่ได้ มันไม่ใช่สิ่งที่ควรทำ มันต้องไม่มีเรื่อง จึงจะมีสันติภาพหรือสันติสุข มันก็เลยยอมได้มากกว่ากันมาก

เรื่องกฎหมาย หรือรัฐธรรมนูญอะไรต่าง ๆ นั้น มีไว้สำหรับคนคดโกง กฎหมายหรือธรรมนูญอะไรก็ตามเถอะ มันมีไว้สำหรับคนคดโกง ไม่ใช่มีไว้สำหรับพระอริยเจ้า นี่ไปพิสูจน์กันดูเถอะกฎหมายไหน ประเทศไหนอย่างไร ฉบับไหน ธรรมนูญไหน มันมีสำหรับคนคดโกง เพื่อคนคดโกงจะโกงไม่ได้ นี่เรามันไม่คดโกง ไม่ตั้งใจจะคดโกง เราต้องเอาตามความบริสุทธิ์ของธรรมชาติ คือ จิตใจที่มันเป็นไปตามธรรมชาติอันบริสุทธิ์ ความเป็นประชาธิปไตยในหมู่สงฆ์ เมื่อปฏิบัติถูกต้องตามธรรมวินัยแล้ว มันเป็นประชาธิปไตยที่แท้จริง ความหมายแห่งประชาธิปไตยที่แท้จริง ฉะนั้น ขอให้ลองชิมดูในระหว่างที่บวช

ประชาธิปไตยตามความพอใจ

เดี๋ยวนี้ในโลกนี้มีสิ่งที่ชั่วให้คนเห็นแก่ตัวมากขึ้น จนเกินประมาณ สิ่งที่ยั่วให้เห็นแก่ตัวนั้น ก็คือ สิ่งที่ทำให้ความเอร็ดอร่อย เป็นสุข เวทนาทางเนื้อทางหนังนั่นเอง สุข เวทนาทางเนื้อหนังนั้นครอบงำจิตใจบุคคลผู้ใด บุคคลนั้นก็จะเห็นแก่ตัวเพิ่มขึ้นเท่านั้น ยิ่งมีการผลิตสิ่งที่ยั่วความรู้สึกสนุกสนานเอร็ดอร่อยทางเนื้อหนังมากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งเพาะปลูกความ

เห็นแก่ตัวในจิตใจของคนเรามากขึ้นเท่านั้น นี่เป็นเหตุปัจจัยอันพื้นฐานที่สร้างให้คนมีความเห็นแก่ตัว เรียกสั้น ๆ ก็คือ **สุขเวทนาทางเนื้อหนัง เป็นเครื่องสร้างความเห็นแก่ตัว**

เมื่อโลกยิ่งเจริญด้วยการผลิตปัจจัย ทำนองนี้ขึ้นมา คนในโลกก็หลงใหลในเหตุปัจจัยนั้น ก็เห็นแก่ตัวมากขึ้น ยิ่งมีความจำวนมากเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้รู้สึกว่าจะได้ไม่พอหรือจะไม่พอใช้ ก็ยิ่งแข่งขันกันแย่งชิงกัน จนไม่มีเวลาที่จะนึกถึงผู้อื่น นึกถึงแต่เรื่องของตัวเองก็ไม่พอเสียแล้ว ยิ่งนึกถึงการแข่งขันแย่งชิงกันด้วยแล้ว ก็รู้สึกว่ายิ่งไม่พอ ดังนั้น จึงไม่เห็นแก่ใคร ไม่มีเวลาที่จะไปนึกถึงจิตใจของผู้อื่น จึงมีความเห็นแก่ตัวมากขึ้น ขอให้พิจารณาดูเถอะว่า การสังคมกันนั้นจะเป็นอย่างไร ?

ถ้าคนมีอายุสัก ๓๐-๔๐ ปี ก็พอจะมองเห็นได้ว่า เมื่อก่อนนี้มนุษย์เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กันสักเท่าไร ต่อเพื่อนบ้านเรือนเคียง เดี่ยวนี้มนุษย์เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อเพื่อนบ้านเรือนเคียงกันสักก็มาน้อย ? จะเห็นได้ชัดว่า มันแตกต่างกันมาก เพียงชั่วอายุคน หรือทันตาเห็นของคนเพียงชั่วอายุคนเดี่ยวพร้อมกันนั้นก็มองเห็นว่า ต้นเหตุของ

สิ่งก็คือ ความเจริญก้าวหน้าตามแบบใหม่ที่ทำให้คนหลงใหล
ในเรื่องเฮอร์ตอรรอยสวยงาม ซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งสุขเวทนาทาง
เนื้อหนัง ทำให้เกิดความรู้สึกไม่พอแก่ตนเองเสียเรื่อยไป จึง
ไม่มีส่วนเหลือสำหรับจะไปช่วยผู้อื่น หรือเอื้อเพื่อเจือจานผู้
อื่น ทำให้ความหมายของคำว่า เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ
ตายด้วยกันนั้น สูญหายไปแทบหมดสิ้น

เดี๋ยวนี้เราไม่ค่อยได้ยินได้ฟังคำประโยคที่ว่า สัตว์ทั้งหลายเป็น
เพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ไม่เหมือนกับ
สมัยบิฑามารดา ปุ่ ย่า ตา ยาย ที่จะได้ยินได้ฟังคำนี้บ่อย ๆ นั้น
แหละขอให้ถือเอาเป็นเครื่องวัดที่แน่นอนว่าสังคมได้เปลี่ยนไปอย่างไร
โดยทางจิตใจ ไม่มีหลักเกณฑ์ที่ว่าเราเป็นพี่น้องกัน หรือว่าเป็นเพื่อน
ทุกข์เกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกัน

เดี๋ยวนี้อยู่กันด้วยความรู้สึกที่ว่า ตัวใครตัวมัน เปิดโอกาสให้ใคร
ทำตามความพอใจของตนได้เต็มที่ ซึ่งที่แท้ก็เป็นประชาธิปไตย อย่างหนึ่ง

ด้วยเหมือนกันนั่นแหละ แต่ขอให้คิดดูให้ดีว่า ประชาธิปไตยสำหรับ
จะเอาเปรียบกันนั้น มันจะมีประโยชน์แก่สังคมอย่างไร ? ทำไมเราจึง
ไม่มีประชาธิปไตยถึงขนาดที่เรียกว่า **สัตว์ทั้งหลายเป็นเพื่อนทุกข์เกิด
แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น** เราประพฤติให้อนุโลมคล้อยกัน
กับหลักเกณฑ์อันนี้

ความเห็นแก่ตัวเป็นต้นเหตุของความทุกข์ ในทุก ๆ ประการ
ในทุก ๆ ความหมาย ทำตัวบุคคลนั้นให้เป็นทุกข์ถึงที่สุดด้วย คือเกิด
กิเลสที่จะแผดเผาบุคคลนั้นเองเป็นข้อแรกก่อน แล้วก็จะกระทบกระเทือน
ออกไปถึงคนข้างเคียง ทำผู้อื่นให้พลอยเป็นทุกข์ด้วย แล้วก็พยายาม
ที่จะแก้ปัญหาด้วยการทำลายความเห็นแก่ตัว แต่ได้เพิ่มความเห็นแก่ตัว
ให้มากขึ้นไปอีก จึงไม่มีการประพฤติกระทำที่เหมาะสม สำหรับ
การที่มนุษย์ เราจะมีการสังคมกันอย่างที่เรียกว่า **เป็นเพื่อนเกิดแก่ เจ็บ
ตาย**

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ที่มา :

ธรรมโฆณของพุทธทาส เรื่องเตกิจจกธรรม, ลำดับที่ ๑๗. ง บนแถบพื้นสีแดง, เรื่องที่ ๔ อากาการของโรคทางวิญญาณ. บรรยาย
วันที่ ๒ เมษายน ๒๕๑๔, หน้า ๑๐๔-๑๐๕.

ธรรมโฆณของพุทธทาส เรื่องยาวชนกับศีลธรรม, ลำดับที่ ๑๘. ง บนแถบพื้นสีแดง, เรื่องที่ ๑๒ ศีลธรรมเกี่ยวกับความมั่นคง
ของชนชาติไทยสำหรับเยาวชน. บรรยายวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๒๐, หน้า ๕๒๔-๕๒๕.

ธรรมโฆณของพุทธทาส เรื่องเมื่อธรรมครองโลก, ลำดับที่ ๑๘. จ บนแถบพื้นสีแดง, เรื่องที่ ๕ การศึกษาที่กำลังเป็นอันตรายต่อ
ธรรมะ. บรรยายวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๑๖, หน้า ๒๒๙.

ธรรมโฆณของพุทธทาส เรื่องราชภักฎา, เรื่องที่ ๑ ควรจะได้อะไรจากการบวช. บรรยายวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๑๘.

ธรรมโฆณของพุทธทาส เรื่องอะไรคืออะไร ?, ลำดับที่ ๓๗. ค บนแถบพื้นสีน้ำเงิน, เรื่องที่ ๓ สังคมคืออะไร ?. บรรยายวันที่ ๑๕
เมษายน ๒๕๒๑, หน้า ๘๕-๘๗.

ธรรมโฆณของพุทธทาส เรื่องธรรมะกับการเมือง, ลำดับที่ ๑๘. จ บนแถบพื้นสีแดง, เรื่องที่ ๑๑ ปัญหาเฉพาะหน้าของมนุษย์ยุค
ปัจจุบัน. บรรยายวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๑๙, หน้า ๕๔๔-๕๔๕.

ธรรมโฆณของพุทธทาส เรื่องธรรมะกับการเมือง, ลำดับที่ ๑๘. จ บนแถบพื้นสีแดง, เรื่องที่ ๖ ระบบการเมืองอย่างพุทธบริษัท.
บรรยายวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๑๙, หน้า ๓๒๒-๓๒๓.

ป

ริศนาธรรม

“ชุดสร้างปัญญา บรรเทาทุกข์”

โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

เจริญธรรมท่านผู้อ่านทั้งหลาย ในลำดับต่อไปนี้

เรามาศึกษาพิจารณาเรื่องราวที่เกี่ยวกับภาพ “เสียงขลุ่ยกลับมาหากอไผ่” คือ ภาพชุดนี้มีความหมายในทางธรรมค่อนข้างดีมาก

อาตมาสังเกตเห็นว่า ในเมืองไทยเราไม่ค่อยจะกล่าวถึงสักเท่าไร แต่ในที่นี้ได้มีศิลปะอีกชนิดหนึ่งคือศิลปะในการแสดงความคิดเห็น หรือทัศนศิลป์ของการถ่ายทอดของการคิดพิจารณาที่ออกมาอย่างลึกซึ้งที่สุด

ภาพประเภทนี้ ถ้าเราเข้าใจได้ดี จะก่อให้เกิดญาณทัศนะ คือ มีการคิดเห็นที่ก่อให้เกิดปัญญา จนนำมาบรรเทาทุกข์ได้ หรืออาจผ่านพ้นความทุกข์ไปเลย คือ ถึงที่สุดแห่งทุกข์ไปได้ผ่านพ้นอันตรายในการดำเนินชีวิตเป็นอย่างดี

แต่ถ้าคนทั่ว ๆ ไปมักเห็นภาพนี้เป็นลำไม้ไผ่ธรรมดาเท่านั้นไม่มีความหมายอะไร เป็นภาพเสียงขลุ่ยกลับมาหากอไผ่ นี่ตามความหมายที่รู้สึกของคนธรรมดา ที่รู้จักขลุ่ยก็รู้ว่า ขลุ่ยนี้นำมาจากลำไม้ไผ่เดิม ๆ เป็นกอไผ่ คนไปตัดนำมาแล้วตกแต่งอย่างเหมาะสม มีช่องบังคับเสียงได้ มีเสียงแหลม เสียงกลาง เสียงใหญ่เป่าไปออกเสียงไฟเพราะมากถ้าใช้เป็น

นี่เมื่อเป่าแล้วเสียงก็ออกมา และแล้วเสียงนั้นมันไปไหน ๆ แต่ถ้าโดยธรรมชาติเสียงทั้งหมดนี้ มันก็หวนกลับมาหากอไผ่ดั้งเดิมของมัน (เป็นสำนวนพูด) นี่ลักษณะนี้เป็นธรรมชาติในขั้นที่ลึกซึ้งมากท่านทั้งหลาย

กล่าวชี้แจงต่อไปเพราะว่าอะไร ๆ ที่ปรุงแต่ง หรือเรียกว่าปรุงสังขารขึ้นมาเป็นเหตุกฎอภิปัจจยตา ลักษณะนั้น นี่อะไรต่ออะไรมากมายมีทั่วไปหมด

แต่ในที่สุดมันก็ต้องดับกลับไปสู่ธรรมชาติธรรมดา คือ **ความไม่มีอะไรเหลืออยู่ แม้แต่สักสิ่งเดียวทั้งฝ่ายรูปธรรม และฝ่ายนามธรรม มันเช่นนั้นเอง เหมือนกันหมด**

เรียกว่า เป็นกฎอภิปัจจยตา มันเป็นธรรมดา ๆ ความเกิดปรุงแต่งหรือเกิดสังขารนี้ มันมีแล้วก็ดับไป นี่เราเรียกว่า เกิดดับ ๆ ๆ ๆ ทั่วทั้งจักรวาลนี้ มีแต่การเกิดดับเท่านั้น

เห็นไหม ? ชัดเจนไหม ? เสียงขลุ่ยนั้นเป็นการเกิด และแล้วมันก็ต้องดับเป็นธรรมดา มันกลับไปสู่กอไผ่ เหมือนเดิมลักษณะนี้แหละท่านทั้งหลาย

ที่นี่ จะกล่าวเปรียบเทียบให้เข้าใจอีกนัยหนึ่งอย่าง เช่น ใอน้ำที่ถูกแดดแผดเผา และคลื่นลมพัดเป็นฟุ้งฝอยลอยขึ้นไปบนท้องฟ้า พอมากไปหนาไป นี่ก็กลายเป็นก้อนเมฆ

ก่อนเมฆฝนเมื่อได้บรรยากาศอย่างเหมาะสม ก็กลายเป็นฝนตกลงมาชุ่มฉ่ำ
ทั่ว ๆ ไป ทำให้ต้นไม้ใบหญ้า สัตว์ต่าง ๆ นานาต่างได้อาศัย

นี่เหตุปัจจัยของธรรมชาติ กล่าวต่อไปว่า น้ำที่ตกสู่ท้องไร่ ท้องนา ป่าเขา
ลำเนาไพร หรือห้วยหนองคลองบึงไหลมารวมที่ห้วย ที่ลำน้ำต่าง ๆ และไหลไป
สู่แม่น้ำต่าง ๆ จากแม่น้ำไหลไปสู่ปากอ่าว จากปากอ่าวไปสู่ทะเล จากทะเลไปสู่
มหาสมุทร แล้วก็เกิดภาวะปฏิกิริยาจากธรรมชาติหมุนเวียนเหมือนเดิมอย่างนั้น เป็น
สังสารวัฏวนดั้งเดิมไม่จบไม่สิ้น

เราจะใช้คำว่า **กิเลส กรรม วิบาก** ก็ได้ แต่เป็นภาวะของธรรมชาติ มันววน
เวียนอยู่ตลอดเวลา นี่มันตามกฎของอิทัปปัจจยตา มันเกิดขึ้นมา กาลเวลาผ่านไป
มันก็หมดฤทธิ์แล้วก็ต้องดับ คือ **ดับไปสู่ภาวะปรกติ หรือความว่าง** ผ่านพ้น
ความวุ่นวายอยู่ในฐานะเดิม หรือสภาพเดิม เวลาเกิดปัญหาอะไรให้รู้ว่ามันต้องเกิด
แล้วมันต้องมีดับ เราคอยตั้งจิตรับสถานการณ์ให้ดีดี อย่างมีสติ สัมปชัญญะตะบะทาง
ธรรมให้แก้กล้า นำญาณปัญญาทางธรรมมาใช้ นี่อะไร ๆ ก็ผ่านพ้นไปได้ทำนทั้งหลาย

ท่านพุทธทาสได้เขียนสรุปในเรื่องนี้ไว้ว่า

“เสียงขลุ่ยหวน กลับมา ทากอไผ่”

จงคิดให้ เห็นความ ตามนี้หนอ

ว่าไผ่ลำ ตัดไป จากไผ่กอ

ทำขลุ่ยพอ เป่าได้ เป็นเสียงมา

เสียงก็หวน กลับมา ทากอไผ่

เป่าเท่าไร กลับกัน เท่านั้นหนา

เหมือนไอน้ำ จากทะเล เป็นเมฆา

กลายเป็นฝน กลับมา สู่ทะเล

เหมือนต้นหญ้า คน ดันพิภพ

พอสิ้นฤทธิ์ ก็ตลบ หนทางเห

วิ่งมาสู่ แดนวิสุทธิ หยุดเกเร

ไม่เถล ไถลไป ที่ไหนเลย

“อันความวุ่น วิ่งมา ทาความว่าง”

ไม่มีทาง ไปไหน สบายเอย

ในที่สุด ก็ต้องหยุด เหมือนอย่างเคย

ความหยุดเอย เป็นเนื้อแท้ แก่นธรรมเอย ฯ

“ ไม่รู้เนื้อ ไม่รู้ตัว จึงเกลือกกลั้ว อยู่ คือ โง่เขลา เบาปัญญา ”

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ที่นี้เรามาขยายความภาพ “ดอกไม้จัดคน” กันจะดี

ภาพนี้มีความหมายที่ลึกซึ้งมาก หลาย ๆ คนมักเข้าใจว่า ตนเองมีความสามารถจัดได้อย่างดีที่ต้องการทุกอย่าง ไม่มีปัญหา ๆ

แต่อนิจจาที่จริงแล้วมันมีใช้อย่างนั้นเสมอไปใคร ๆ ก็แล้วแต่ที่จัดการงานสิ่งใด ๆ อาจได้แต่ภายนอกเท่านั้น แต่ภายในใจนั้นส่วนใหญ่มักมีปัญหา นั่นคือ ถูกกิเลสมันครอบงำไว้ตลอดเวลาที่กายและที่จิตของตนหลาย ๆ คนจนอยู่ไม่เป็นสุข ผู้ไม่มีญาณปัญญารู้อย่างนี้เข้าใจอย่างนี้ จึงมุ่งหาแต่อย่างนั้น ทำอย่างนี้ไปตามอวิชชา กิเลส ตัณหา อุปาทาน เรียกว่าภาวะจิตตัวกูของกูปกคลุมไว้หมด

แต่ไปเข้าใจว่าตนวางแผนสิ่งใดทำอะไรได้สมปรารถนาทุกอย่าง ที่แท้อวิชชา กิเลส ตัณหา อุปาทานมันบงการทั้งสิ้น นี่ทางธรรมะเรียกว่าไม่รู้เนื้อ ไม่รู้ตัว จึงเกลือกกลั้วอยู่ คือ โง่เขลา เบาปัญญา

แต่ถ้าเกี่ยวข้องกับอะไรสิ่งไหนด้วยปัญญา เป็นสัมมาสังกัปป (ดำริชอบ) ไม่เป็นโทษอย่างใดเลยกลับได้ประโยชน์อย่างยิ่ง เป็นอันว่ารูปภาพนี้เป็นภาพล้อเลียนให้คิดพิจารณาว่า

คนส่วนมากถูกมัดไว้ด้วยเชือกในลักษณะเดียวกันกับที่ว่าคนเอาดอกไม้มามาก ๆ แล้วก็มัดไว้ด้วยด้ายหรือด้วยเครื่องผูกพันมัดอย่างหนาแน่น คือ คนที่คิดว่าเราจัดดอกไม้ นี่เป็นธรรมดาสามัญก็คิดว่า เราจัดดอกไม้ได้ตามที่ต้องการของเรา

แต่ถ้ามีสติปัญญาที่ลึกซึ้งก็จะรู้สึกว่ อ้าวกิเลส ตัณหาต่างหากที่บังคับเราให้จัดดอกไม้อย่างนั้นอย่างนี้ เราจึงเหมือนกับว่าถูกดอกไม้ที่มีความงามนั้นแหละทำให้เกิดกิเลสตัณหานานาประการดังกล่าว เรียกว่า กิเลส มันมัดหัวใจของเรา ตลอดเวลาอนิจจา

ท่านอาจารย์พุทธทาสได้เขียนสรุปในเรื่องนี้ไว้ว่า

คนนั่งจัด บุปผชาติ ก็คาดคิด
ว่าพิชิต มันได้ ตามใจหวัง
ความคิดนี้ ถูกดี แล้วหรือยัง
มันจัดใคร เข้าให้มัน หยั่งคิดดู
คิดดูเถิด พวกถนัด จัดมาลัย
สิงโลดใจ ว่าจัด ได้สวຍหฺร
ใครจัดใคร แะไป ให้นึกดู
อย่าหลงรู้ แต่ว่าตน จัดมาลัย
ดูให้ดี พวกคน หลงดอกไม้
มันมัดท่าน ใจไข้อยู่ไหวไหว
ในทันที ที่คนจัด- ดอกไม้ไป
มันรวบใจ คนมัด ในบัดดล
ดอกไม้จัด คนบ้าง อย่างภาพนี้
คือพวกที่ หลงมัน ทุกแห่งหน
เด็กผู้ใหญ่ ไพรผู้ดี มีหรือจน
ไม่เคยพัน บุปผชาติ คาดมัดใจ ๒

ท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ต่อไปนี้จักบรรยายขยายความในภาพ “ไหว้พระพุทธรูป”

ขอให้เราพิจารณาให้ดีให้รู้ว่า มีภาพคนนั่งไหว้ก่อนหินรูปแปลกประหลาด ที่วางไว้อยู่ตรงหน้านั้น ปรากฏว่า ตามเนื้อเรื่องนี่ เป็นการสนทนากันระหว่าง ลูกศิษย์กับอาจารย์

ลูกศิษย์ได้ถามอาจารย์ว่า “ท่านอาจารย์ ๑ ก้อนหินที่บ้านลูกขึ้นโลดเต้นได้ นี่เรานำมาแกะสลัก หรือปลุกเสกให้เป็นพระพุทธรูปกันเถิด คงเกิดผลมากที่เดียวท่านอาจารย์”

ปรากฏว่า อาจารย์ตอบว่า “เออทำได้ เออทำได้”

ลูกศิษย์ยังถามย้าอีกว่า ได้แน่นอน ๑ อาจารย์

ครั้งนั้น อาจารย์ก็ตอบโผล่ออกมาว่า อ้อ ๑ ถ้าอย่างนั้นมันไม่ได้แล้ว ๑ นี่เพราะแกมันไม่แน่ใจ ยังมัวคิดติดอยู่ว่า “ได้หรือไม่ได้” อย่างนี้ ความเป็นพระพุทธรูปนั้นมันไม่ได้อยู่ที่ก้อนหิน แต่มันอยู่ที่ต้องมีสติปัญญา ในสัมมาทฐิที่แน่วแน่งไปในเรื่องของสิ่งที่เคารพบูชา เพื่อน้อมนำมาปฏิบัติ ให้ดับทุกข์ได้อย่างไร นี่เป็นต้น

“ ถ้าจิตนี้ เป็น สมาธิที่ดี เพียงพอ แล้ว ก็พร้อม ที่จะมี ปัญญา ”

ถ้าจิตนี้เป็นสมาธิที่ดีเพียงพอแล้วก็พร้อมที่จะมีปัญญาหรือ
วิปัสสนาญาณเกิดขึ้นเป็นความรอบรู้ทั่วถึงพร้อม เช่นเดียวกับก้อนหิน ถ้า
มันได้ที่แล้วมันก็พร้อมที่จะทำเป็นพระพุทธรูป

ลักษณะนี้พร้อมที่จะทำให้เป็นพระพุทธรูป มันก็ทำได้ ๗ เหมือน
กับจิตที่เป็นสมาธิดีแล้ว มันก็ง่ายที่จะทำให้เกิดวิปัสสนาญาณ เป็น
พระพุทธรูปเจ้าขึ้นมาได้แน่นอน

ไม่อย่างนั้น มันทำไม่ได้ไม่สำเร็จประโยชน์ในการบรรลุธรรม
พระพุทธรูปที่ทำด้วยก้อนหิน หรือทำด้วยอะไรก็ตาม นั้นแหละเป็นพระพุทธรูป
ฝ่ายวัตถุ เป็นเพียงวัตถุนิยม

นี้เป็นของภายนอก เรียกว่า เป็นสัญลักษณ์อะไรก็ได้ มีไว้สำหรับ
ให้นึกถึงธรรมะ หรือพระพุทธรูปเจ้าองค์จริง

พระพุทธรูปเจ้าองค์จริง คือ จิตที่มีความรอบรู้ จน
แจ่มแจ้งถึงที่สุด จนดับทุกข์ได้ ทำลายอาสวะสิ้น ต้อง
อย่างนั้นท่านทั้งหลาย

แต่พุทธบริษัทเรามาหลงติดเปลือกของพระพุทธรูป คือ พระพุทธรูป
กันเสียส่วนใหญ่มีการหล่อ การสร้างแล้ว ๗ เล่า ๗ อย่างนั้น อย่างนี้สารพัด
อย่าง ไม่มีสิ้นสุด สูญเสียงบประมาณเท่าไรต่อเท่าไร แล้วลองคิดพิจารณาดู
เรียกว่า เป็นเรื่องกระทบกระเทือน แม้แต่เศรษฐกิจของประชาชน และ
ประเทศชาติอย่างมหาดล และมีมานานแล้วด้วย ส่วนชาวพุทธที่
ริเริ่มมีสัมมาทิฐิ ควรเตรียมที่จะมีพระธรรมอยู่ในใจ หรือพระพุทธรูป
ภายในเกิดประเสริฐกว่า

จงทำจิตให้เป็นสมาธิให้ได้ก็จะมีปัญญา และวิปัสสนาเห็น
แจ้งในจตุรยัสส คือ

- ๑) ความทุกข์
- ๒) เหตุให้เกิดทุกข์
- ๓) ความดับทุกข์ และ
- ๔) ทางให้ถึงความดับทุกข์อย่างถาวร

นี่แน่นอนที่สุด แจ่มแจ้งตลอดสาย ต้องสว่างใสในการที่จะปฏิบัติ
เพื่อบรรลุทุกข์ให้ได้ นี่คือการมีพระพุทธรูปเจ้าองค์จริงภายในใจแท้ อะไร ๗
ก็จะสมบูรณ์ไปหมด นี่แหละท่านทั้งหลาย

ท่านอาจารย์พุทธทาสได้เขียนสรุปในเรื่องนี้ไว้ว่า

“อาจารย์ฯ ก้อนศิลา บ้านขี้เจ้า
 ลุกขึ้นเด่น เร่าเร่า นุ่งเสื้อมโสด
 ทำพุทธรูป กันเถิดหนา เลิศกว่าใคร
 “เออ, ทำได้” ! แ่นหนา ท่านอาจารย์
 “ถ้าอย่างนั้น ไม่ได้แล้ว ไม่ได้แน่
 เหตุว่าแก สงสัย ไม่คาดหมาย
 ซินทำไป ไม่มัน มันป่วยการ
 พุทธรูป ดายด้าน เพราะลึงเด
 ถ้าในใจ เชื้อมัน มันก็ได้
 ถ้าในใจ สงสัย มันก็เขว
 เป็นพุทธจริง ตรงที่ใจ ไม่เกเร
 มันโหดเหี้ยม ออกจากใจ ข้างในเรา
 พุทธะจริง ข้างในมี ติดอยู่แล้ว
 พุทธรูป หินหรือแก้ว มักพาเขลา
 มีพุทธจริง แล้วจะวิ่ง เทียวหาเอา
 อะไรเล่า มาหมอบไหว้ ให้อยู่เฉย ๆ

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ต่อไปนี้อาตมานำเสนอเกี่ยวกับภาพ “เต่าหินตาบอด”
 นี่เป็นสำนวนกล่าวว่า พวกเข็นโทรเลขมาเพื่อขุดเกลา ความโง่บางคนที
 มงาย และมีแต่ความวุ่นวายอันเกี่ยวกับการศึกษาด้วยตำรับตำราต่าง ๆ
 นี้ขอให้ทุกคนได้ทำความเข้าใจสังเกตดูให้ดี

ก่อนอื่นจงพิจารณาดูภาพนี้เสียก่อนเถิดว่า เต่าตัวหนึ่งเป็นเต่าที่ทำด้วย
 หินท่านทั้งหลาย แล้วก็ตาบอดด้วยแหละ แล้วก็มีการคัมภีร์ทางพระศาสนา
 วางอยู่บนหลังเต่านั้นแหละ

ตามที่เราเห็น ที่นี้มีคนหนึ่งผ่านมาตรงนั้นพอดีได้เห็นดังนั้นก็ได้พูดออกมา
 ว่า “เออ” ไ้เต่าโง่ ๆ พระคัมภีร์อยู่บนหลัง ก็ยังไม่รู้จักนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์

ปรากฏว่า เต่ามันก็ตอบออกมาว่า “มนุษย์โง่ เอ๊ย ๆ เราต่างหากเล่า
 เป็นพระธรรม พระคัมภีร์นั้นเป็นเพียงแค่วรรณานุกรม นั้นเป็นเพียงใบลาน เป็น
 เพียงวัตถุที่พิมพ์ขึ้นมามีพระธรรมไม่ พระธรรมที่แท้จริงนั้นเป็นอริยสัจธรรม
 ที่หนักแน่นและมั่นคงอยู่ที่ตัวเราแล้ว คูสิ ! ตัวเราเป็นหินที่หนักแน่นนี้ มี
 ภาวะความเย็นเป็นความหมาย คือ พระนิพพาน”

คำว่า “หิน” แปลว่า เย็นอย่างนิพพานท่านทั้งหลาย”

ส่วนดาบอด หมายถึง สัญลักษณ์ในการไม่รับอารมณ์ทางตามาปรุงกิเลส และสังขารอะไร ๆ มิใช่ดาบอดอย่างพวกคุณนี่ แม้แต่หูหนวกก็เช่นเดียวกัน คือ ไม่รับอารมณ์เข้าทางหูมาปรุงกิเลส หรือสังขารอะไร ๆ นี่แหละมนุษย์เอ๋ย !

พวกเธอทั้งหลายไม่รู้จักรัศมี มัวไปรู้จักแต่กระตาดหรือโปลานอย่างเป็นวรรคเป็นเวร ในใจไม่มีธรรมเลย ทุกวันจึงไม่อยู่ไม่สบาย คนโง่ทั้งหลายเอ๋ย ทำไม่ถึงโง่งมมายอย่างนี้

นี่แหละท่านผู้อ่านทั้งหลาย คำสนทนาระหว่างมนุษย์กับเต่า
มนุษย์ดูถูกเต่าว่า มีพระธรรมอยู่บนหลัง คือ คัมภีร์

เต่าว่า “ไอ้มนุษย์หน้าโง่คัมภีร์นั่นมิใช่พระธรรม มันเป็นสักว่า คัมภีร์ คุณธรรมที่มีอยู่ในตัวฉัน อย่างเช่นความเย็นเป็นหิน ความหนวก ความบอดในการที่ไม่รับอารมณ์อะไรมาปรุงสังขาร หรือปรุงกิเลส นั่นแหละเป็นตัวธรรมแท้ ๆ มัวหาธรรมอื่นที่โหมมาให้ง่ายไปกว่านี้ไม่มีอีกแล้วมนุษย์หน้าโง่เอ๋ย”

ท่านอาจารย์พุทธทาสได้กล่าวบทสรุปไว้ว่า

“โอ้ ! เต่าเอ๋ย ขอถาม ความลึกซึ้งอย่าง

ดูท่าทาง ของเต่า เรานึกว่า
ตัวเป็นหิน ตาก็บอด ยอดเวรกรรม
มีพระธรรม อยู่บนหลัง ยังไม่รู้”

ที่นี้เต่าก็ตอบว่า “มนุษย์เอ๋ย เราจะบอก กรอกหูเจ้า

ตัวเราเอง แทะคือธรรม ตำตาอยู่
ธรรมของเจ้า คือตำรา บ้าพอตุ
ธรรมของตุ คือตัวตุ อยู่ที่ธรรม

ที่เป็นหิน หมายถึงเย็น อย่างนิพพาน
และประหาร อวิชชา โสภักขา

ความหนวกบอด ยอดสงบ ลบล้างกรรม
เป็นความว่าง มีประจำ อยู่รู้ไป

อันตำรา นั้นมิใช่ พระธรรมเลย

คิดดูเถิด คนเอ๋ย อย่าโง่

จะมีธรรม กันบ้าง ช่างกระไร

คว่ำเอาไว้ แต่คัมภีร์ ดีเหลือเคย” ๒

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ปราชญ์ทางธรรมท่านเคยได้ชี้แจงไว้ว่า ภาพ “ไส้เดือนเขียนจดหมายถึงมนุษย์”

นี้เป็นภาพปริศนาธรรมที่ควรศึกษานำมาพิจารณาให้เข้าใจถึงจะได้ประโยชน์ ได้บรรเทาทุกข์โทษ แต่ถ้าไม่สนใจก็ไม่มีความหมายอะไรเลยก็เป็นได้ ชี้แจงต่อไปว่า ทุก ๆ คนย่อมรู้จักไส้เดือนดี ไส้ไหม ?

น้ำมันเป็นธรรมดาไส้เดือนมักชอบซ่อนไขไปตามผิวพื้นดินทั่ว ๆ ไป จนเป็นรอยฉวัดเฉวียนซับซ้อนมากมายมหาศาล ลักษณะนี้ นี่แหละท่านที่เป็นปราชญ์ทางธรรม ท่านเกิดญาณทัศนะเห็นว่า

นั่นไส้เดือนมันเขียนเดือนมนุษย์ แต่ปรากฏว่ามนุษย์ส่วนใหญ่ไม่ค่อยจะสนใจ ไม่คิดสงสัยอะไรเลยจึงไม่ได้รับประโยชน์ กลับจะรังเกียจด้วยซ้ำไป

แต่ปราชญ์ทางธรรมนั้นท่านเข้าใจว่าพฤติกรรมทางกาย และจิตมนุษย์เรา นี่ มันซับซ้อนซ่อนไขเกลื่อนยิ่งกว่าไส้เดือนเสียอีก อย่างเช่นแต่ละนาทิจึงแต่ละชั่วโมง แต่ละวัน แต่ละเดือน แต่ละปีความคิดมันไม่เคยหยุดนิ่ง ไม่ค่อยจะสงบมันปรุงแต่งกิเลสไปเรื่อย ๆ ปรุงสังขารสารพัด (คือจิตคิดนึก) เข้า-สาย-ปาย-เย็น-คำคั้น-ดึกดื่น ไม่เคยหยุดเลย

นี่ลักษณะนี้ เรียกว่ายิ่งกว่ารอยไส้เดือนเสียอีก คือภาวะรูปและนามนี้มันหมุนเวียนเวียนเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยเพราะมันเป็นอนิจจัง มันเช่นนั้นเอง

แต่มนุษย์ส่วนใหญ่ไม่สนใจไม่รู้เรื่องในหลักของธรรมชาติอันนี้ แม้ภาวะของทุกขัง ที่จิตเราไปหมายมันพอใจอย่างนั้น และได้อย่างนี้ในโลกธรรมทั้งแปดประการ มักลุ่มหลงติดอยู่ ลักษณะนี้ คือ พอใจในทุกขังนั้นเอง แต่ไม่รู้ตัว ๆ

ไปเข้าใจว่า “สุข” เรียกว่ายังหลงในอภิขณาและโทมนัส คือ ยินดี ยินร้ายอยู่ ลักษณะนี้ชื่อว่า ยินดีในทุกขังนั้นเอง โดยเฉพาะในรูป เวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ เหล่านี้ล้วนอนัตตาทั้งสิ้น ผู้ใดใครไปยึดมั่นถือมั่นด้วยอุปาทาน ย่อมมีปัญหาคือความทุกข์รุมไล่มา จะมองหาอิสระมิได้เลย นี่แหละไส้เดือนมันบอกเดือนอย่างนี้ ด้วยความปรารถนาดีจากไส้เดือนท่านทั้งหลาย

ท่านอาจารย์พุทธทาสได้กล่าวสรุปในเรื่องนี้ไว้ว่า

รอยไล่เตียน เกลั่นไป ในผิวดิน
เป็นลวดลาย หลายระบิล หลายท่วงท่า
มีความหมาย ว่าอะไร ใครสงก
หรือเห็นว่า ไร้สิ่ง น่าสนใจ
คือจดหมาย ไล่เตียน เตียนมนุษย์
ไม่รู้สิ้น รู้สุด มาแต่ไหน
ทั้งคืนวัน ขยันเขียน เวียนทำไป
มนุษย์อ่าน หรือไม่ ไม่อาจรรณ
มันพร่ำบอก พร่ำสอน พร่ำวอนว่า
พร่ำพรรณนา ให้ระวัง ให้สังหรณ์
ว่าสรรพสิ่ง เปลี่ยนไป ไม่ถาวร
ทุกทุกตอน อนิจจัง อนัตตา
มันให้อัด- ฤทธิบาย หลายแสนอย่าง
อุทาหรณ์ ต่างต่าง ครบทุกท่า
รอยไล่เตียน เกลั่นทั่ว พสุธา
ก็เพราะว่า ไล่เตียนรัก คนรักเคย ๒

ท่านผู้อ่านทั้งหลายภาพต่อไปนี้คือภาพ “สาหร่ายเขียนพระไตรปิฎก”
เพื่อเตือนมนุษย์

นี่คนธรรมดาคนอ่านไม่เข้าใจแน่ อาจจะพูดว่า มันจะเอามือที่ไหนมา
เขียน สาหร่ายประเทศไหนมีมือคงเป็นหนึ่งการ์ตูนกระมัง

มันมีใช้อย่างนั้น ท่านผู้อ่านนี่มันเป็นสำนวนการพูดนำแนวทางปัญญา
ให้รู้จักสังเกตเห็นว่า ลวดลายต่าง ๆ นานาของสาหร่ายที่มีอยู่ในน้ำซึ่งมีลวดลาย
เลื้อยไป-มาในน้ำทั่วไปหมด เรียกว่า จับต้นชนปลายไม่ได้ มันพัวพันนั้น
นี่ไม่มีที่สิ้นสุด ถ้ารู้จักมองแล้วพิจารณาในอาการของมันว่า สิ่งเหล่านี้มันไม่
เที่ยง คือ เป็นภาวะปรุงแต่ง เหมือนภาพต้นสาหร่ายในน้ำอย่างนั้น นี่ลวดลาย
สลับซับซ้อนทั่วไปหมดในแหล่งน้ำ นี่แหละท่านทั้งหลาย ลวดลายลักษณะนี้

ผู้มีญาณปัญญาเรียกว่า พระไตรปิฎกฉบับธรรมชาติ ๆ โดยใจความว่า
สิ่งเหล่านี้มันไม่เที่ยง ลักษณะนี้มันสับสนวนวาย ภาวะจิตใจไม่สงบ

เราเรียกว่า ความทุกข์ ความน่าเกลียดเหล่านี้เป็นลักษณะของอนัตตา
แปลว่า มิใช่ตัวตนบุคคลเราเขาแต่อย่างใด อะไร ๆ มันเป็นธรรมชาติ
เท่ากับลวดลายสาหร่ายที่สลับซับซ้อน นี่มันมากมายมหาศาล

ลักษณะนี้เขาเป็นบทเรียนแก่มนุษย์ ประดุจตั้งธรรมะ วินัย สุตตันตปิฎก
ยออดภิธรรม เป็นสภาพธรรม หรือเรียกว่า สังขธรรมประจำชีวิตที่ต้องศึกษาให้

เข้าใจ และนำไปปฏิบัติให้ตรงต่อสัมมาทิฐิ ดำริชอบนี้เป็นต้น ย่อมถึงที่สุดแห่งทุกข์ได้แน่นอนพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย

ท่านอาจารย์พุทธทาสได้เขียนสรุปในเรื่องนี้ไว้ว่า

เส้นสายทราญ ก่ายกัน หนาหนัสนัก
เป็นลวดลาย ย้ายยก หลายหมื่นท่า
ประสานสอด ทอดไปไม่ลัดดา
จนทั่วว- รัส ในบึงบัว

คือมันเขียน คัมภีร์ ที่ครบครัน
ทั้งวินัย สุตตันต์ ภิธรรมทั่ว
สภพธรรม สังคหธรรม ประจำตัว
ธรรมชาติ พันพัว ทั่วถึงกัน

เป็นหลักชี้ ชีวิต ไม่ผิดพลาด
แสดงซึ่ง ถึงขนาด ประสิทธิ์สันต์
อยู่ในเส้น สายทราญ ที่ก่ายกัน
สวระพัน สัญลักษณ์ หลักพระธรรม

ตาผู้ใด ไม่บอด สดุดส่องดู
ก็จะรู้ ความหมาย ได้ยั้งค้ำ
ตั้งศึกษา ปัญญาไตร ได้ประจำ
เป็นเครื่องนำ สัตว์รอด ตลอดเลย ๒

ภาพต่อมานี้มีคำที่กล่าวไว้ว่า “แม่น้ำคด แต่น้ำไม่คด”

นั้นเราท่านทั้งหลายต้องตั้งใจอ่านดูให้ดีสักหน่อยแล้วก็จะค่อย ๆ เข้าใจ เพราะคำเหล่านี้มีความหมายมากในสำนวนลักษณะนี้ คือ แม่น้ำคด แต่น้ำไม่คด

แต่ส่วนบุคคลทั่วไปใคร ๆ มักมองไปที่แม่น้ำก็เห็นว่า แม่น้ำทั่ว ๆ ไปส่วนใหญ่คดไปคดมา จึงรู้แต่เพียงว่าน้ำนั้นคดไปเช่นกัน แต่ผู้เป็นปราชญ์ในทางธรรมนั้น ท่านได้เห็นว่า ที่คดไป คดมานั้น มันเป็นสัญญาณของลำน้ำเท่านั้นเอง ส่วนน้ำนั้น ไม่มีคดเลย เรียกว่า ไม่มีทางที่จะคดได้ เพราะเป็นภาวะของน้ำมันเช่นนั้นเอง

อุปมาเหมือนสภาพจิตของคนเราเดิม ๆ มันไม่มีกิเลส แต่ถ้าเมื่อใดมีผัสสะใจเข้ามา อุปาทานเข้ามานี้จึงเกิดกิเลสเหตุแห่งปัญหา ที่มาแห่งทุกข์

แต่โดยธรรมชาติแล้ว จิตล้วน ๆ หรือเรียกว่า “จิตเดิมแท้” มันประภัสสรอยู่แล้ว แต่เมื่อใดมีอาคันตุกะ คือ ภาวะความโง่หรือกิเลสมันจรเข้ามา เราดูแลรักษาจิตไม่ว่าที่เพียงพอ หรือเรียกว่า คุณจิตไม่อยู่ดูแลไม่ทัน ก็เกิดปรุงเป็นกิเลสด้วยราคะ โทสะและโมหะบ้าง เหล่านี้เรียกว่า เราไปรับอารมณ์จากข้างนอกเข้ามา เพราะอวิชชามันแผดแสงฤทธิ์จิตโง่ แต่ถ้าเรามีวิชา คือ มีสติสัมปชัญญะ หรือวิปัสสนาญาณ การทันทั่วทั้งที่ไม่มีกิเลสเลย ๆ

นี่มันตรงกับคำที่ว่า ความทุกข์เกิดขึ้นที่จิต เพราะเห็นผิดเมื่อผัสสะ ความทุกข์จะไม่โผล่ ถ้าไม่โง่เมื่อผัสสะ ความทุกข์เกิดไม่ได้ถ้าเข้าใจเรื่องผัสสะ
อีกบทหนึ่งท่านเตือนไว้เป็นอย่างดีว่า เผลอสติทุกข์ทับใจ สติไวรู้ทัน เช่นนั่นเอง
ท่านอาจารย์พุทธทาสได้สรุปเรื่องนี้ไว้ว่า

แม่น้ำคุด ส่วนน้ำ นั้นไม่คุด
ไม่แก้งปด ดูให้ดี มีเหตุผล
กายกับใจ ไม่ลามก ไม่กวน
แต่กิเลส แส่นกต นั้นเหลือคุด
จิตล้วนล้วน นั้นเป็น ประภัสสร
กิเลสจร ครอบงำ ทำยุ่งหมด
กิเลสเปรียบ ลำน้ำ ที่เลี้ยวลด
จิตเปรียบน้ำ ตามกฎ ไม่คุดงอ
อันจิตว่าง มีได้ ในกายวุ่น
ในน้ำขุ่น มีน้ำใส ไม่หลุดออกนอก
ในสงสาร มีนิพพาน อยู่มากพอ
แต่ละชั่ว งามงง ขวนสงก
พระตรัสให้ ตัดปฏัก อย่างตัดไม้
ไม่เข้าใจ ตัดได้ อย่างไรหนา
รู้แยกน้ำ จากแม่น้ำ ตามวาม
จึงนับว่า ผู้ฉลาด สามารถเคย ๒

ท่านผู้อ่านทั้งหลายที่นี้ภาพต่อไปนั้น คือภาพ“ฝนอิฐให้เป็นกระจกเงา”

คำนี้น่าประหลาดเหมือนกัน เราท่านเคยได้ฟังคำสั่งสอนแต่กาลก่อนว่า ให้มีความขยันหมั่นเพียรจะเล่าเรียนหรือทำงานอะไรก็แล้วแต่ อย่าอ่อนแอ อย่าพ่ายแพ้ ง่าย ๆ จงฝนทั้งให้เป็นเข็มให้ได้ หรือฝนอิฐให้เป็นกระจกเงาให้ได้ทำนองนี้ ประมาณนั้นนี้เป็นคำเปรียบเทียบกับขยันให้เกิดกำลังใจฮึดสู้ต่อไป ต้องเพียรพยายาม ในหน้าที่ของคนอย่างไม่ยอมหยุดหย่อน ประมาณนั้นในเนื้อเรื่องมีว่า

ศิษย์ถามถามอาจารย์ว่า “ทำอย่างไร ! จึงจะได้ไปนิพพาน”

อาจารย์ก็ตอบว่า “โอ้ ! มันง่ายนิดเดียว คือ ฝนอิฐให้เป็นกระจกเงาที่เดียวก็สำเร็จ”

ลูกศิษย์แย้งว่า “ถ้าอย่างนั้นใครเขาคงว่า เราบ้า ฝนไปฝนมากก็เหนื่อยเปล่า เสียเวลาเปล่า”

อาจารย์ก็พูดว่า “นั่นแหละหนอ ! มันสอนให้แล้วไม่เบา ว่าให้เราหยุดหาหยุดบ้าไปเสียที ไม่มีใครฝนอิฐเป็นกระจก ไม่ต้องยกมากล่าวเข้าใจไหม”

อย่างนี้เป็นการสวนกลับ ตรงกันข้ามว่าที่บอกนั้นนะมันเป็นเรื่องทำไม่ได้ หรือทำไปก็ตายเปล่าเสียเวลาเปล่า อย่างนี้เป็นคำอธิบายอย่างตรงไปตรงมา

แต่ถ้าเป็นคำอธิบายชั้นต่ำ ๆ ในขั้นศีลธรรมนั้น ก็อธิบายได้อีกว่า จิตใจของคนธรรมดาเหมือนก้อนอิฐ คือ มีลักษณะเหมือนก้อนอิฐ จงพยายามฝึกฝนจิตที่เหมือนก้อนอิฐนี้ให้กลายเป็นแก้ว กลายเป็นเพชร เป็นพลอย อะไรขึ้นมา คือ ให้จิตนั้นจะได้หายโง่เสีย ให้ผ่านพ้นจิตปฏิกูลขึ้นมาเป็นจิตของพระอรหันต์

มันก็พอจะเข้าใจได้ว่า ฝนอิฐเป็นกระเจกเงาได้เหมือนกัน แต่ความหมายอันลึกซึ้งนั้น มันเป็นการบอกขนิษฐาประจักษ์อยู่ในตัวว่า อย่าไปทำสิ่งที่ไม่ควรเกี่ยวข้อง ไม่ทำสิ่งที่ไม่ควรทำ แล้วสิ่งทั้งหลายมันก็จะเป็นอย่างนั้นเอง เป็นไปโดยในตัวของมันเอง ถ้าเราไม่ได้ทำอย่างที่เราเรียกว่า ฝนอิฐเป็นกระเจก มันก็หมายความว่า ไม่มีความอยากใหญ่ ไม่มีความปรารถนาใหญ่ ไม่มีความต้องการใหญ่โตมโหฬารอะไรที่ไหนมันก็หยุดทำ การหยุดทำอะไรนั้นแหละเป็นการบรรลุธรรมอย่างยิ่ง หยุดต้องการ อย่างเดียวเท่านั้นเป็นพอ เป็นการบรรลุธรรมะอย่างยิ่ง หรือจะเรียกว่าเป็นพระนิพพานก็ได้

ความอยากย่อมจะนำไปสู่ความหยุดอยาก ถ้าหยุดอยากมันจึงจะถึงฝนอิฐเป็นกระเจก นี่มันทำไปด้วยความอยากที่เป็นบ้าหลัง นี่มันก็ไม่ถึงถ้าจะแก้ลำกันให้ได้ในเรื่องนี้ ก็คือฝนจนให้อิฐนั้นมันหมดไปเลย ให้อิฐกลายเป็นความว่าง เรียกว่า เป็นช่องทางแห่งพระนิพพาน

ท่านอาจารย์พุทธทาสได้กล่าวสรุปในเรื่องนี้ไว้ว่า

ศิษย์วอนถาม อาจารย์ สุวรรณ์ใจ
 “ทำอะไรไป นิพพาน อาจารย์ข้า”
 อาจารย์ตอบ “อ้อ มันง่าย นี่กระไร บอกให้หา
 คือคำว่า ฝนอิฐเป็น กระเจกเงา”
 ศิษย์แย้งว่า “อาจารย์ครับ เขาบอกว่า เราบ้าใหญ่
 แม้ฝนไป ฝนไป ก็ตายเปล่า”
 อาจารย์ตอบ “นั่นแหละนั่นแหละ มันสอนให้ แล้วไม่เบา
 ว่าให้เรา หยุดหา หยุดบ้าไป
 ไม่มีใคร ฝนอิฐ เป็นกระเจก
 ไม่ต้องยก มากล่าว เข้าใจไหม
 นิพพานนั้น ถึงได้ เพราะไม่ไป
 หมดตนไซ้ ว้างเห็น เป็นนิพพาน
 ถ้าฝนอิฐ ก็ฝนให้ ไม่มีเหตุ
 ไม่มีเชื้อ เวียนไป ในสงสาร
 ฝนความวุ่น เป็นความว่าง อย่างเบรียบพาน
 ฝนอิฐด้าน ให้เป็นเงา เราบ้าเอง” ๙

ฮิตามินใจ

มมมองของ... ชีวิต

โดย...นายมะนาว

มมมองของชีวิต...ที่คิดแตกต่างกันออกไป
มากมาย...หลายหลาก แต่หากต้องสรุปแล้ว...
ก็คงมีเพียงแค่สองด้านเท่านั้น
คือ...ดี...กับ...ร้าย...

เรา...มองโลกในแง่ดี...เพื่อจะได้มีกำลังใจ
มองโลกในแง่ร้าย...เพื่อจะได้คอยระวังตัว
ทั้งสอง...ต่างก็เป็นมุมมองที่สำคัญ...ของชีวิต
นี้...มุมมองของเรา...

แล้วมุมมองของคุณล่ะ...?

ชุมนุม

คติธรรม

โดย...ละออธรรม

“สตินั้นสำคัญกว่าสิ่งไหน”

สติปัญญา

ขอเชิญชวน
 จงหันมา
 แก้ปัญหา
 ความสว่าง

ศีลสวयงาม
 สมาธิ
 สติสัม-
 เกิดปัญญา

สตินั้น
 จงตั้งใจ
 ความมานะ
 ช่วยให้ผ่าน

สตินั้น
 ช่วยให้จิต
 มีปัญญา
 ทานทั้งผอง

สตินั้น
 ทุกวันวาร
 ใช้สติ
 คอยเอื้อเพื่อ

มีสติ
 สิ่งแวดล้อม
 คอยสั่งให้
 ดำรงไว้

สตินั้น
 คอยคุ้มกัน

พี่น้อง
 ฝึกสติ
 ชีวิต
 เกิดขึ้น
 ประเสริฐ
 เข้มแข็ง
 ปรัชญะ
 เกื้อกูล
 สำคัญ
 พากเพียร

ฝึกฝน
 ปัญหา
 มีคุณ
 ฝึกคิด
 เกิดแน่
 มีสุข

มีคุณ
 ฆ่ามาร
 มาคุม
 จิตท่าน
 รู้ตัว
 หอมหวาน

จิตนั้น
 ถูกต้อง
 เปรียบเหมือน
 จิตต่ำ

ทุกท่านหนา
 ที่วัดบ้าง
 ให้เบาบาง
 ที่จิตใจ

เลิศนักหนา
 เป็นกองหนุน
 มาเป็นทุน
 ไม่ร้อนใจ

กว่าสิ่งไหน
 ทุกทุกท่าน
 พยายาม
 สติครอง

แก้ชีวิต
 สิ่งถูกต้อง
 ที่หมายปอง
 ทุกข์น้อยลง

มหาศาล
 สำคัญเหลือ
 เพื่อจุนเจือ
 สำราญใจ

อยู่ทั่วพร้อม
 ล้วนสดใส
 ไม่เปลวไป
 อย่างมั่นคง

ทำนบกั้น
 ให้สูงขึ้น

มีสติ	สัมปชัญญะ	ยังยงยืน
ความถูกต้อง	คืนกลับ	แก้จิตใจ
สตินั้น	เปรียบได้	อาวุธคม
ในบัดดล	ตัดได้	ทุกปัญหา
ปัญญาเกิด	รุ่งโรจน์	พัฒนา
ทุกเวลา	มีสุข	ไม่ทุกข์ใจ
สตินั้น	เปรียบเหมือน	นายทวาร
คอยตรวจการ	กิเลส	ไม่ให้ผ่าน
ปัญญาเกิด	มองเห็น	โทษยาวนาน
ความชำนาญ	ฝึกฝน	ได้ผลดี
จงรีบเร่ง	ฝึกสติ	ไม่ประมาท
จงหมายคาค	กิเลส	ให้มันถอย
อวิชชา	ที่มี	ให้มันน้อย
มีวิชชา	บ่อยบ่อย	ไม่หลงนาน
สตินี้	ต้องฝึก	ให้เป็นเลิศ
ช่วยให้เกิด	จิตวาง	ว่างสงบ
ตัณหา	อุปาทาน	ไม่สมทบ
อวิชชา	ดับหมด	ไม่ทุกข์เอย ๙

บทกลอน ข้างบนนี้ ได้เขียนขึ้นมาและเริ่มมองเห็นว่า “สติปัญญา” นี้ เป็นหัวข้อธรรมที่สำคัญมากตามที่พระพุทธองค์ทรงชี้แนะและสั่งสอน และได้มีพระสุปฏิปันโน หลาย ๆ องค์ ได้นำมาสั่งสอนเราชาวพุทธ ผู้เขียนเองก็ได้พยายาม ฝึกเขียนบทกลอนนี้ขึ้นมาเป็น “ธรรมทาน” ผู้เขียนเองต้องขอกล่าวว่า สติปัญญา ที่ฝึกมานั้นยังไม่แข็งแกร่งพอ ความผิดพลาดนานาประการ **ย่อมเกิดขึ้น แต่ เจตนา ก็คือ ฝึกฝน** ฝึกเขียนค่ะ

ถ้าผิดพลาดประการใด ลูกต้องขอกราบขอมาต่อพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสงฆ์เจ้า จงโปรดอโหสิกรรมด้วยเถิด.

วัดสวนแก้ว ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี

งบปี แสดงรายรับ รายจ่าย และยอดคงเหลือ

ศบว. ๖

สำหรับปี ๒๕๖๐ สิ้นสุด ๓๐ กันยายน ๒๕๖๑

รายรับ	จำนวนเงิน	รายจ่าย	จำนวนเงิน
เงินฝากวัดสวนแก้ว	๓,๗๒๑,๖๑๘.๔๑	กิจกรรมวันเด็กปี 61	๑๖๑,๖๗๔.๐๐
รายรับวัดอื่น ๆ	๑,๗๓๔,๒๒๘.๖๘	ประปา-ไฟฟ้า	๔๗๒,๔๔๔.๖๘
เงินฝากมูลนิธิสวนแก้ว	๖๐,๐๒๔,๔๙๓.๒๓	ทุนการศึกษาเด็กชอทุน	๑,๐๐๐,๐๐๐.๐๐
รายรับมูลนิธิอื่น ๆ	๑๙๘,๒๔๘,๗๒๙.๔๗	เผยแผ่-สังเคราะห์-พัฒนา	๑๙๖,๘๑๔,๑๖๓.๔๗
เงินฝากกองทุนฯ (ชนก.) ¹	๓,๔๙๙,๖๑๖.๘๘	กองทุนฯ (สวทก.)	๒๘๙,๙๑๔.๐๐
รับทุน ฯ (ชนก.) อื่น ๆ	๐.๐๐	กองทุนฯ (สทวทก.)	๔,๘๒๙,๔๐๐.๐๐
เงินฝากกองทุนฯ (สวทก.) ²	๔,๗๔๔,๙๘๙.๐๖		
รับทุน ฯ (สวทก.) อื่น ๆ	๒๘๙,๙๑๔.๐๐		
เงินฝากกองทุนฯ (สชก.) ³	๑,๔๔๗,๗๓๔.๖๓		
รับทุน ฯ (สชก.) อื่น ๆ	๐.๐๐		
เงินฝากกองทุนฯ (สวทก.) ⁴	๒๒๘,๒๔๔.๐๖		
รับทุน ฯ (สวทก.) อื่น ๆ	๐.๐๐		
เงินฝากกองทุนฯ (สทวทก.) ⁴	๔,๘๒๙,๔๐๐.๐๐		
รับทุน ฯ (สทวทก.) อื่น ๆ	๓๖๔,๓๒๒.๒๘		
		รวมรายจ่าย	๒๐๔,๖๖๗,๗๐๗.๑๔
		รวมรายรับ	๒๘๐,๒๔๔,๓๐๒.๗๐
		รวมรายจ่าย	๒๐๔,๖๖๗,๗๐๗.๑๔
		ยอดคงเหลือ ๓๐ ก.ย. ๒๕๖๑	๗๕,๕๘๗,๕๙๕.๕๕
รวมเงิน	๒๘๐,๒๔๔,๓๐๒.๗๐		

หมายเหตุ ยอดคงเหลือ ๓๐ ก.ย. ๒๕๖๑ จำนวนเงิน -๗๕,๕๘๗,๕๙๕.๕๕- บาท

(เจ็ดสิบล้านห้าแสนแปดหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยเก้าสิบบาทห้าสิบบาทห้าสตางค์)

สำรองจ่ายมูลนิธิสวนแก้ว,องค์กรสาธารณประโยชน์

-๑,๔๔๔,๔๖๖.๐๐- บาท (หนึ่งล้านสี่แสนสี่หมื่นสี่พันห้าร้อยหกสิบบาทถ้วน)

เงินฝากกองทุนฯ (สทวทก.) ฝากไว้กับมูลนิธิสวนแก้ว,องค์กรสาธารณประโยชน์

-๓๖๔,๓๒๒.๒๘- บาท (สามแสนหกหมื่นห้าพันสามร้อยยี่สิบบาทยี่สิบแปดสตางค์)

เงินส่วนที่เหลือฝากธนาคาร -๗๓,๗๗๗,๗๐๗.๒๗- บาท

(เจ็ดสิบล้านเจ็ดแสนเจ็ดหมื่นเจ็ดพันเจ็ดร้อยเจ็ดบาทยี่สิบเจ็ดสตางค์)

ไวยาชกร

ตรวจสอบถูกต้องแล้ว

ผู้ตรวจสอบบัญชี

พระชาธวรอนิเทศ

เจ้าอาวาส

* กองทุนธนาคารน้ำ วัดสวนแก้ว

*1 กองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว

*2 กองทุนสามาชีพ วัดสวนแก้ว

*3 กองทุนบุญบิณฑบาตกฐิน วัดสวนแก้ว

*4 กองทุนโรงเรียนแสงทองเทคโนโลยี วัดสวนแก้ว

สวนแก้ว
แฟรี่

ผักกูดออร์แกนิก

โดย...มูลนิธิสวนแก้ว

ต้นผักกูด เป็นพืชธรรมชาติที่วัดความสมบูรณ์ของสภาพแวดล้อมอย่างยอดเยี่ยม ถ้าหากบริเวณไหนมีอากาศไม่ดี หรือดินไม่บริสุทธิ์ หรือมีสารเคมีเจือปนอยู่ ผักกูดจะไม่เจริญหรือแตกต้นในบริเวณนั้น เพราะผักกูดจะขึ้นเฉพาะในพื้นที่ที่มีอากาศบริสุทธิ์ ดินสมบูรณ์และไม่มีสารเคมีเจือปน

ลักษณะของผักกูด

ต้นผักกูด จัดเป็นเฟิร์นขนาดใหญ่ที่มีเหง้าตั้งตรง และมีความสูงมากกว่า ๑ เมตรขึ้นไป เหง้าปกคลุมไปด้วยใบเกล็ด เกล็ดมีขนาดกว้างประมาณ ๑ มิลลิเมตร และยาวประมาณ ๑ เซนติเมตร เกล็ดมีสีน้ำตาลเข้มถึงสีดำ ขอบใบเกล็ดหยักเป็นซี่ โดยเฟิร์นชนิดนี้มักจะขึ้นหนาแน่นตามชายป่าที่มีแดดส่องถึง ในบริเวณที่ลุ่มชุ่มน้ำ ตามริมลำธาร บริเวณต้นน้ำ หนองบึง ชายคลอง ในที่ที่มีน้ำขังและแฉะ มีอากาศเย็น รวมไปถึงในพื้นที่เปิดโล่ง หรือในที่ที่มีร่มเงาบ้าง และจะเจริญเติบโตได้ดีบริเวณที่ชื้นแฉะ มีความชื้นสูง เติบโตในช่วงฤดูฝน ขยายพันธุ์ด้วยวิธีการใช้เหง้า ใช้

สปอร์ หรือไหล มีเขตการกระจายพันธุ์อยู่ในเขตร้อนทั่วไปของเอเชีย ไล่ตั้งแต่ภาคกลางของประเทศจีน ภาคใต้ของญี่ปุ่น ไปจนถึงหมู่เกาะแปซิฟิก ส่วนในประเทศไทยบ้านเราจะพบผักกูดได้ทั่วไปแทบทุกภูมิภาคในที่มีสภาพดินไม่แห้งแล้ง

คุณค่าทางโภชนาการของผักกูดต่อ ๑๐๐ กรัม

สมุนไพรผักกูด ในส่วนที่รับประทานได้ จะให้พลังงาน ๑๙ กิโลแคลอรี เส้นใยอาหาร ๑.๔ กรัม ธาตุแคลเซียม ๕ มิลลิกรัม ธาตุเหล็ก ๓๖.๓ มิลลิกรัม ธาตุฟอสฟอรัส ๓๕ มิลลิกรัม นอกจากนี้ยังอุดมไปด้วยวิตามินเอ วิตามินบี ๑ วิตามินบี ๒ และวิตามินบี ๓ ค่อนข้างสูง

นอกจากนี้ผักกูดยังมีอยู่ด้วยกันอีกหลายชนิด และเกือบทุกชนิดสามารถนำมารับประทานได้ แต่บางชนิดยอดใบจะมีรสขมมาก บางชนิดมีขนสีน้ำตาลปกคลุมตามต้น และแต่ละชนิดก็มีรสชาติที่แตกต่างกันออกไป นอกจากนี้ยังมีสรรพคุณทางยาที่แตกต่างกันออกไปด้วย

สรรพคุณทางสมุนไพร (ใบ)

๑) ช่วยเสริมสร้างร่างกายให้แข็งแรง ช่วยเพิ่มภูมิคุ้มกันและช่วยต่อต้านอนุมูลอิสระ

๒) ผักกูดอุดมไปด้วยธาตุเหล็กและเบตาแคโรทีน การรับประทานผักกูดร่วมกับเนื้อสัตว์จะช่วยให้ร่างกายดูดซึมแร่ธาตุต่าง ๆ ได้ดีขึ้น และยังช่วยบำรุงร่างกายอีกด้วย

๓) ใบผักกูดนำมาต้มเป็นน้ำดื่ม ช่วยแก้ไข้ตัวร้อน

๔) ผักกูดเป็นผักที่มีคุณสมบัติช่วยดับร้อน ทำให้ร่างกายปรับสภาพอุณหภูมิให้เข้ากับฤดูได้

๕) ช่วยลดระดับคอเลสเตอรอลในเลือด

๖) ช่วยบำรุงโลหิต เนื่องจากผักกูดเป็นผักที่มีธาตุเหล็กมากที่สุดเป็นอันดับ ๑

๗) ช่วยแก้โลหิตจาง

๘) ช่วยบำรุงสายตา

๙) ช่วยลดความดันโลหิตสูง

๑๐) ช่วยป้องกันโรคเลือดออกตามไรฟัน

๑๑) ผักกูดเป็นผักที่มีเส้นใยอาหารมาก จึงช่วยให้ระบบขับถ่ายทำงานได้อย่างดี

๑๒) ช่วยขับปัสสาวะ

๑๓) ช่วยแก้พิษอักเสบ

ประโยชน์ของผักกูด

เลิศรสกับผักกูด : ผักกูดหรือกูดกินความจริงแล้วผักกูดไม่ได้เป็นพืชผัก แต่เป็นพืชที่เป็นเฟิร์นชนิดหนึ่งที่สามารถนำมารับประทานเป็นผักได้ เป็นพืชที่มีลำต้นเป็นเหง้า

แบบตั้งตรง ต้นเมื่อมีอายุน้อยมักจะเป็นใบประกอบแบบขนนกชั้นเดียว เมื่ออายุมากขึ้นจะพบว่าเป็นใบประกอบแบบสองชั้น โดยส่วนที่นำมาปรุงเป็นอาหาร ก็คือ ส่วนของฟรอนด์ (Frond) หรือก้านใบใหม่ที่โผล่ขึ้นมาจากลำต้น มีส่วนปลายม้วนงอ และส่วนปลายนี้แหละจะค่อย ๆ พัฒนาไปเป็นใบอ่อนและใบแก่ตามลำดับ แต่จะนิยมรับประทานฟรอนด์อ่อน ๆ ชะมากกว่า

ผักกูด เป็นผักที่มีรสจี๊ดอมหวานและกรอบ ยอดอ่อนและใบอ่อนนิยมนำมาบริโภค โดยนำมาปรุงเป็นอาหารได้อย่างหลากหลาย ด้วยการนำมา ยำ ผัด ทำเป็นแกงจืด แกงเลียง แกงส้ม แกงแครงร่วมกับผักชนิดต่าง ๆ ต้มกะทิ ฯลฯ

ส่วนเมนูผักกูดก็เช่น **ยำผักกูด** ผักกูด ผัดน้ำมันหอย แกงจืดผักกูดหมูสับ ไข่เจียว ผักกูด ผัดกับไข่หรือแฮม นำมาแกงกับปลาน้ำจืด ทำเป็นแกงกะทิกับปลาอย่าง หรือนำมาราดด้วยน้ำกะทิรับประทานร่วมกับน้ำพริกหรือแกงรสจี๊ด

ส่วนชาวอีสานจะรับประทานยอดสดร่วมกับลาบ ก้อย ยำ ส้มตำ ปลาป่น หรือจะนำไปดัดแปลงเป็นเมนูอื่น ๆ ก็ทำได้ไม่ยาก นอกจากนี้ยังนิยมนำมาใช้ลวกหรือต้มให้สุกจิ้มกินกับน้ำพริก ใช้เป็นผักจิ้มกินกับน้ำพริกตาแดง น้ำพริกถั่ว หรือน้ำพริกต่าง ๆ แต่จะไม่นิยมนำมารับประทานแบบสด ๆ เพราะจะมียางเป็นเมือกอยู่ที่ก้าน โดยในช่วงหน้าแล้งผักกูดจะมีรสชาติอร่อยกว่าฤดูอื่น ๆ

ในปัจจุบันมีการเก็บผักกูดไว้ขายส่งไปญี่ปุ่น โดยชาวญี่ปุ่นจะนำผักกูดไปดองกับเกลือไว้รับประทาน หรือที่เรียกว่า “วาระบิ”

เมนูยอดฮิต

ยำผักกูด

ส่วนผสม

๑) ผักกูด ๓ ชีด เด็ดใบ และยอดอ่อน เป็นท่อน ๆ ยาวประมาณ ๒ ซม.

๒) หมูสับ ๑ ชีด

๓) กุ้ง พร้อมแกะเปลือกออก ๒ ชีด

๔) พริกขี้หนู เม็ดเขียวและแดง ๑๐ เม็ด

๕) กระเทียม ๕ กลีบ

๖) น้ำมะนาว ๓ ช้อนโต๊ะ

๗) น้ำตาลทราย ๒ ช้อนโต๊ะ

๘) น้ำปลา ๓ ช้อนโต๊ะ

ขั้นตอน

นำผักกูดไปลวกในน้ำที่กำลังเดือดประมาณ ๑ นาที แล้วตักออก นำไปแช่น้ำเย็น เพราะจะทำให้ผักกูดดูสดและยังคงความกรอบอยู่ นำกุ้งลงไปลวก พอสุกก็ตักขึ้น พักไว้ จากนั้น นำหมูสับไปลวกให้พอสุกแล้วให้รีบตักขึ้นแล้วพักไว้

น้ำยำ ให้นำพริกขี้หนูกับกระเทียมที่เตรียมไว้มาโขลกเข้าด้วยกันให้ละเอียด จากนั้น ตักใส่ถ้วย นำน้ำมะนาว น้ำตาลทราย น้ำปลา ที่เตรียมไว้เทใส่แล้วคนให้เข้ากัน

ไข่เจียวผักกูด

ไข่เจียวสามารถดัดแปลงให้เป็นเมนูอร่อย ๆ ได้หลากหลาย วันนี้ขอนำเสนอ “ไข่เจียวผักกูด”

ส่วนผสม

- ๑) ไข่ ๒ ฟอง
- ๒) ผักกูดลวกแล้ว ๑ ถ้วย
- ๓) น้ำปลา ปริมาณตามชอบ
- ๔) น้ำมันพืช

ขั้นตอน

ตอกไข่ใส่ชาม (ผมใช้ไข่ไก่ ๑ ฟอง ไข่เป็ด ๑ ฟอง) ใส่ น้ำปลา ตีให้เข้ากันเหมือนทำไข่เจียว

ใส่ผักกูดที่ลวกแล้ว (ก่อนที่จะใส่ ให้บีบน้ำในผักกูดออก มิฉะนั้นไข่ที่ทอดจะแฉะและรสชาติจะจืด)

ตั้งกระทะใส่น้ำมัน เปิดไฟแรง จนน้ำมันร้อนจนขึ้นไอ เทไข่ลงไป แล้วเกลี่ยผักกูดให้กระจายสม่ำเสมอ

พอเหลืองฟู ก็พลิกกลับด้าน พร้อมกับเป็นไฟกลาง (เพื่อต้องการให้ไข่ข้างในสุกก่อนที่จะด้านนอกจะไหม้)

เมื่อสุกดีแล้ว ตักใส่จาน ทานกับซอสพริกหรือน้ำพริกกะปิ

ขอให้มีความสุขกับเมนูมืออาหารในครั้งนี้นะครับ

ข้อควรระวัง : ไม่ควรรับประทาน

- ผักกูดแบบดิบ ๆ หรือแบบสด ๆ เนื่องจากผักกูดมีสารออกซาเลตในปริมาณสูง อาจทำให้ไตอักเสบและทำให้เป็นนิ่วได้ จึงควรนำไปต้มหรือปรุงให้สุกก่อนการนำไปรับประทาน

จากนานาสารพันความอร่อยและคุณประโยชน์ของผักกูดกันไปบ้างแล้ว ก็มีข่าวดี ๆ มาบอกกันว่า ณ ขณะนี้โครงการมูลนิธิสวนแก้ว, องค์การสาธารณประโยชน์ ได้ให้จิตอาสาผู้มาอยู่ในโครงการ ช่วยกันปลูกผักกูดออร์แกนิกแล้วนำวางจัดจำหน่ายพร้อมให้ผู้มาเยี่ยมวัดสวนแก้ว นำกลับไปปรุงเป็นอาหารจะนำไปยำหรือทอด และสารพัดเมนูได้อีกหลากหลาย

หรือยังไงจะซื้อไปฝากญาติสนิทมิตรสหายกันบ้าง ก็หาได้ที่บริเวณด้านหน้าที่ทำการมูลนิธิสวนแก้วฯ ได้ทุกเทศกาล ซึ่งตรงกับสัปดาห์สวนแก้ว “อิมท้อง อิมสมอง อิมใจ” ไม่นั่นถือกันว่า มาไม่ถึงวัดสวนแก้ว ก็ว่าได้ครับ.

ภาพ...พิธีกรรม

หลวงพ่อยอม บรรยายธรรมแก่คณะผู้บริหาร/เจ้าหน้าที่กองบังคับการตรวจคนเข้าเมือง และท่านพญาคุลากรเหล่านี้ ร่วมกันทำจิตอาสา พัฒนาวัด สวนเกษตรแปลงใหญ่ ในโครงการจิตอาสา “เราทำความดี ด้วยใจ” ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี (๕ ธ.ค. ๒๕๖๑)

หลวงพ่อพยอม ได้เมตตาบรรยายธรรมแก่คณะผู้บริหาร และ
คณะเจ้าหน้าที่ของกรมสอบสวนคดีพิเศษ (DSI) ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี (จ.ธ.ค.๒๕๖๑)

หลวงพ่อยอม ปฏิบัติกิจวัตรด้วยการออกบิณฑบาตในช่วงเช้าตามสถานที่ต่าง ๆ พร้อมทั้งแจกหนังสือ-ซีดี ธรรมะ ซึ่งเป็นงานเผยแผ่ที่ท่านได้ปฏิบัติอยู่เป็นประจำ

หลวงพ่อย่อมสำรวจและปรับปรุงพื้นที่ จากที่ดินซื้อใหม่
เพื่อที่จะทำ “สวนธรรมที่สวนนนท์” ท่านเลยตั้งใจเป็นงานชิ้นสุดท้ายของชีวิต
และจะทุ่มเททำให้เสร็จ ภายในปีเดียว คือทำ “สวนธรรม”

ภาพบรรยากาศการทำงานพัฒนาเหล่านี้ น่าปลื้มใจ !

หลวงพ่อย่อม พาดงนทัง ด้านผู้ประกอบการ และจิตอาสา ร่วมกันมาพัฒนา
 ที่เคยรกร้างว่างเปล่า “ยกระดับแผ่นดิน จากที่ต่ำมาต้นให้สูง”
 ด้วยการขนดินย้ายดิน ปรับดินทำให้ดินไปอยู่อีกที่หนึ่ง จากที่ต่ำมาต้นให้สูง
 เพื่อจะได้ปลูกต้นไม้ได้ และจะได้ทำเป็น “สวนธรรม” อีกด้วย

ทุเรียนกำลังออกลูกเล็ก ๆ และมะยงชิด มาให้เห็นกันแล้ว
อีกไม่นาน จะได้เห็นราชาแห่งผลไม้ไทย
จากมูลนิธิสวนแก้วฯ สาขาปราจีนบุรี (กบินทร์บุรี)

๒ ม.ค. ๒๕๖๒

บรรยากาศการเก็บลูกทุเรียนเมื่อปีที่แล้ว

ปีนี้ ตั้งแต่เดือนเมษายน เป็นต้นไป จะได้อิ่มท้อง
ทุเรียนรสเลิศ จากสาขาปราจีนบุรี แน่นนอน

ต้นทุเรียน ต้นเงาะ และต้นมังคุด

กำลังออกดอกสวยงาม และจะออกผลผลิตมาให้อิ่มท้องเร็ว ๆ นี้
ณ มูลนิธิสวนแก้วฯ สาขาปราจีนบุรี (กบินทร์บุรี) ๒ ม.ค. ๒๕๖๒

ยิ้มเข้าไว้
ใจไม่ทุกข์

สุขให้เป็น

โดย...โยมแก้ว สังฆทาน

“มองบน เราขาด มองล่างเราเหลือ”

ฉะนั้น อย่าทำตัวเหมือนสุนัขมองเครื่องบิน
เลยนะ

เมื่อใด “เราถูกเอารัดเอาเปรียบ”

ลอง...ปล่อยวางดูบ้าง

พูดมากจะเสียมิตร คิดเล็กคิดน้อยจะเสีย
กำลังใจ

เราจงจำไว้ “เงยหน้าไม่อายฟ้า...ก้มหน้า
ไม่อายดิน”

แค่นี้ ก็เพียงพอให้เรา “สุขใจได้แล้ว”

เกษตรแปลงใหญ่ ชาวเกษตรพัฒนา

“บุญช่วย บุญพาวาสนาส่ง บุญรอด บุญชูปชีวิต” รวมบุญ...ช่วย-รอด-ชูปชีวิต กับพระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

- บุญช่วย** : ช่วยให้มีน้ำ แก้วกฤตยธรรมชาติ ต้องมีธนาคารน้ำ ร่วมช่วยกันสร้าง
“กองทุนธนาคารน้ำ วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนาคารกสิกรไทย (ออมทรัพย์)
สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ บัญชีเลขที่ 013-1-4176-4
- บุญพาวาสนาส่ง** : ส่งเสริมช่วยเหลือดูแลคนยามแกล้งแถม่า ไม่ปล่อยให้เขา
ตกต่ำยอมอายุสูงส่ง ปลอຍให้คนแก่ตกต่ำไม่ได้ ตามส่งเสริมด้วย
“กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนาคารกสิกรไทย (ออมทรัพย์)
สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ บัญชีเลขที่ 382-2-48554-4
- บุญรอด** : “เราจะตายกันแน่ ถ้าหากมีจลาชีพมีเยอะ” ทรัพย์สินชีวิตเราจะไม่ปลอดภัย
เพราะฉะนั้น สังคมก็ต้องรอดด้วย
“กองทุนสัมพันธ์ วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนาคารกสิกรไทย (ออมทรัพย์)
สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ บัญชีเลขที่ 013-1-42109-5
- บุญชูปชีวิต** : ไฟไหม้บ้านเรือนเสียหาย อย่างปล่อยให้เขา ร่อแร่ต่อหน้าต่อตา ต้องช่วยกัน
ยามวิกฤตให้พ้นพิบัติภัยไม่ปล่อยให้บาปซ้ำกรรมซัด มีบุญมาชูปชีวิตกันได้คืนชีพใหม่ เร็ว ๆ ไหว ๆ
“วัดสวนแก้ว เพื่อกองทุนชูปชีวิตยามตกอับ” : ธนาคารกสิกรไทย (ออมทรัพย์)
สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ บัญชีเลขที่ 049-8-45130-6

ติดต่อสอบถามข้อมูลกองทุน โทร. 08 5658 1221

ร่วมด้วยช่วยกันเป็น...พระบุญ

ขอเชิญร่วมอุปถัมภ์สมทบทุน (กองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว)

กองทุนละ 100 บาท รับแจกกน้ำ 1 แพ็ก

(แทนแจกพระสมเด็จเนื้อผง)

ผู้มีจิตศรัทธาร่วมสมทบกับกองทุนฯ ได้ที่...ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่
กองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว เลขบัญชี 382-2-48554-4

ปล. เจ้าภาพบุญจอง 50 ทุน
มีจัดส่งให้ พิเศษ 100 ทุน
ได้ใบน้สบุญ 1 แพ็ก

กระซิบบุญ...

โครงการบ้านพักผู้สูงอายุ ที่สาขากบินทร์บุรี (ปราจีนบุรี)
ใครได้ดื่มน้ำร้อนโพธิ์แก้ว เท่ากับจองมรดกจำไว้กริ่ง
ที่เหลือนรอเวลาอายุ 60 อัพ (Up) ลูกหลานไม่ดูแล...เข้าอยู่ได้เลย
(แต่ยังกวาดใบไม้ก็มีสิทธิ์อยู่แล้ว) ป๋องดง.

ติดต่อร่วมสมทบกองทุนฯ โทร. 0 2595 1946, 0 2921 5023 กด 2
www.kanlayano.org, Email : seniorfund2557@gmail.com

บ๊อคิด “การดื่มน้ำ”

ยังงั้นน้ำเป็นปัจจัยที่คนต้องดื่ม แต่ดื่มน้ำยังงั้นให้คนอื่นได้อิ่มไปด้วย
ทำอะไร ! เราดื่มไม่ได้อิ่มแต่ตัวเรา
คนแก่คนชราพลอยได้อิ่มไปกับเราด้วย
ก็ขอให้มาช่วยเอาน้ำจากโครงการ
“กองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว”

“บุญก็ได้
ใช้ก็เต็ม”

แม่เมื่อแก่ตัวสูงอายุ
ขออย่าได้อุดได้อยาก
ขอให้มิกินอิ่ม นอนอุ่น

ขอเจริญพร

ใบปวารณาแสดงกุศลเจตนา

อุปถัมภ์สมทบกองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว จ.นนทบุรี

๕๕๕๕๕

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว/ยศ) Name.....

(นามสกุล) Last Name.....

ที่อยู่/Address.....

City..... State..... Zip Code.....

โทรศัพท์/Phone (.....).....

โทรสาร/Fax (.....).....

มีจิตศรัทธาบริจาคทรัพย์ (ทุนละ ฿ 100 บาท หรือตามกำลังศรัทธา)

☐ สมทบกองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว.....ทุน รวม.....บาท

☐ สมทบกองทุนผ่าน ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่

กองทุนผู้สูงอายุ วัดสวนแก้ว เลขที่บัญชี 382-2-48554-4

๕๕๕๕๕

ขออนุโมทนาสาธุบุญ ท่านผู้อุปถัมภ์สมทบกองทุนฯ ในครั้งนี้ จงเป็นตบะ เดชะ พลวปัจจัย
อำนวยการ อำนวยการ ให้ท่านและครอบครัวจงประสบแต่ความสุขความเจริญด้วยจตุรพิพรชัย มีอายุ
วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณธนสารสมบัติ ให้มีอัม นอนอน ในยามท่านสูงอายุทุกท่านเทอญฯ

๕๕๕๕๕

กระขิบบุญ : สมทบ 1 กองทุน รับแจกก้น้ำดื่มร้อนพร้อมไฟร์แก้วพายอาร์ไอ 1 แพ็ก (แทนแจกพระสมเด็จเนื้อผง)

100 กองทุน เพิ่มโบนัสบุญอีก 1 แพ็ก (50 แพ็ก มีบริการจัดส่งน้ำถึงบ้าน หรือจุดนัดให้บริจาคต่อ)

(สมทบทุนตั้งแต่ 500 บาท ขึ้นไป ประสงค์ใบนุโมทนาบัตร โปรครระบุ ชื่อ-ที่อยู่ ในการเสียภาษี)

ชื่อ..... นามสกุล.....

บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน..... ตำบล/แขวง.....

อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์..... โทร.....

ติดต่อสอบถาม / แสดงสลิปการโอนเงิน

Tel. 0 2921 5023 กด 2 Line ID : 08 5658 1221

E-mail : seniorfund2557@gmail.com

1. พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)	จำนวน 10,000 บาท
2. คุณมณฑิพย์ สุขริย์	จำนวน 2,000 บาท
3. พลตรีชิน ชื่นเจริญ	จำนวน 755.55 บาท
4. คุณปิ่นแก้ว สุวรรณ	จำนวน 600 บาท
5. คุณโยธิน ฉุนเฉียว	จำนวน 500 บาท
6. คุณวารินทร์ บุญภมร และครอบครัว	จำนวน 500 บาท
7. คุณปรีชา อ่อนฤทธิ์ดีลิก	จำนวน 400 บาท
8. คุณมาลี มีนวล	จำนวน 400 บาท
9. คุณสนธิ เลหาหะวิริยศาล	จำนวน 400 บาท
10. คุณวลี ไชยคุณา	จำนวน 400 บาท
11. คุณธนสรรค์ สีสม	จำนวน 400 บาท
12. คุณศุภลักษณ์ ทังสุภูติ	จำนวน 300 บาท
13. รายนามผู้บริจาค รายละเอียด	จำนวน 200 บาท
(1) คุณสายชล ผาสุก	(2) คุณนิจิรา บำรุงกิจ
(3) คุณประสาธ ฉัตรไชยรัชต์	(4) คุณสุชิน ตัญจนารักษ์
(5) น.ท.สุเทพ เจริญวานิช	(6) คุณงามเนตร ฉัตรไชยรัชต์
(7) พ.ต.ท.พิมล ปรีเปรม	(8) คุณทองแดง เกาหอม
(9) คุณดอน เกาหอม	(10) คุณวรวิทย์ ยุทธนากุล
(11) คุณปรีชา กรอบทอง	(12) ร.ท.วีระ เวชรัชช์พิมล
(13) คุณสมบุรณ์ ประดิษฐงาน	

โครงการเกิดมาต้องตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน กับครูโอ
ฟรี ตีวอังกฤษ O-NET ป. 6 สำหรับโรงเรียน
 รัฐบาลทั่วประเทศ
กวินศักดิ์ (ครูโอ) ถนนนันทร โทร. 065-426-1441
 Line ID : kawinsak.oh E-mail : kawinsak.oh@gmail.com

คุณไม่ใช่เราขอ

ปัญหาที่สร้างความยุ่งยากพอควร คือ การจัดการกับสัมภาระ
ที่ค่อนข้างจะสร้างปัญหามาก ดังนี้

เราจะเก็บของที่มากเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะนำของที่เก่าเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรวบรวมของที่ทำรูดแล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรื้อบ้านเก่าบ้านพัง...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะล้างสต็อกสินค้า...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะเก็บเสื้อผ้าไม่ใช้แล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะลากรถพังรุดเก่า...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะจัดการของที่ไม่ใช้ทุกชนิด...	ไปทิ้งที่ไหน

หากท่านมีปัญหาตามที่กล่าวมานี้ เราแก้ไขได้

เพียงกดโทรศัพท์หมายเลข

0 2921 5023 กด 1

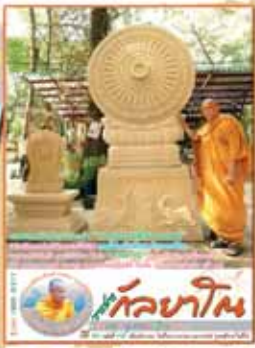
09 2940 3125, 09 8310 3956

Line ID : 025951444

Fax : 0 2595 1222 E-mail : Kanlayano@gmail.com

เพื่อความรวดเร็ว กรุณาโทรติดต่อเจ้าหน้าที่ “โดยตรง”
เพื่อนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการไปรับของบริจาค

เวลาทำการ 08.00-17.00 น. ของทุกวัน

ในสมัค สมาชิการสารกัลยาณ

ฉบับที่ 34

ชื่อ..... นามสกุล.....
บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน.....
ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....
รหัสไปรษณีย์..... โทร..... อีเมล.....

สถานที่ให้ส่งวารสารกัลยาณ

บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน.....
ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....
รหัสไปรษณีย์..... โทร.....

สถานที่สมัครและส่งใบสมัครสมาชิก

55/1 ม.1 มูลนิธิสวนแก้ว, องค์การสาธารณประโยชน์ ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

อัตราค่าสมาชิการสารกัลยาณ

- ☐ 1. สมัคร 1 ปี 4 ฉบับ ราคา 200 บาท (รวมค่าจัดส่ง) หรือ
☐ 2. อุปถัมภ์ค่าจัดพิมพ์ตามกำลังศรัทธา จำนวนเงิน.....บาท
เริ่มฉบับที่..... ประจำเดือน..... พ.ศ.....

ส่งจ่ายในนาม

55/1 ม.1 มูลนิธิสวนแก้ว, องค์การสาธารณประโยชน์ ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่ มูลนิธิสวนแก้ว โดยพระราชธรรมนิเทศ

เลขที่บัญชี 269-2-12533-1

หรืออุปถัมภ์ได้โดยตรงกับมูลนิธิสวนแก้วฯ (ทุกวัน)

ผู้ร่วมสนับสนุนโครงการต่าง ๆ ของมูลนิธิสวนแก้ว, องค์การสาธารณประโยชน์

โทร. (Tel.) 0 2595 1444, 0 2921 5023 กด 0
แฟกซ์ (Fax) 0 2921 5022

หรือส่งจ่ายในนาม...มูลนิธิสวนแก้วฯ
ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่
มูลนิธิสวนแก้ว
โดยพระราชธรรมนิเทศ
เลขที่บัญชี 269-2-12533-1
วัดสวนแก้ว ต.บางเลน
อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

ติดต่อและประสานงาน

มูลนิธิสวนแก้วฯ

Tel. 0 2595 1444, 0 2921 5601-4,
0 2921 5023, 0 2921 6310,
0 2921 6391, 0 2595 1946,
0 2595 1947, 0 2921 6262
Fax : 0 2595 1222

ติดต่อสอบถามเรื่องอื่น ๆ
กด 0

รับบริจาคสิ่งของ
กด 1 หรือ 09 2940 3125, 09 8310 3956
Line ID : 025951444

E-mail : kanlayano@gmail.com

รับกิจนิมนต์และค่ายจริยธรรม
กด 2

E-mail : bookkan54@gmail.com

Line ID : 08 5658 1221

โครงการมูลนิธิสวนแก้วฯ

1. โครงการบวชเณรภาคฤดูร้อน
2. โครงการเข้าค่ายอบรมจริยธรรม
3. โครงการร่มโพธิ์แก้ว
4. โครงการเวทีบำเพ็ญประโยชน์
5. โครงการลอกคราบ
6. โครงการกระบอกสารออกกิลเลส
7. โครงการช่วยน้องท้องหิว
8. โครงการรณรงค์ผู้ไม่รู้หนังสือ
ให้มีโอกาสได้เรียน
9. โครงการสลับมาฟื้นฟู
10. โครงการที่พักคนชรา
11. โครงการสะพานบุญ
จากผู้เหลือเจือจานผู้ขาด
12. โครงการซูปเปอร์มาร์เก็ตผู้ยากไร้
13. โครงการสวนแก้วเนอร์สเซอรี่
14. โครงการเพื่อการเกษตรและ
สิ่งแวดล้อม
15. โครงการปอหมักสิ่งปฏิกูล
ตามแนวโครงการพระราชดำริ
16. โครงการบ้านทักษะชีวิต
17. โครงการอนุรักษ์พันธุกรรมพืช
18. โครงการคอนโดสุนัข

กระบอกสมทบสร้างธนาคารน้ำ

เป็นการรักษาพระชนม์ชีพ
ของพระองค์ท่านให้ยั่งยืนยาวนานกับพวกเรา
เพราะพระองค์ครูว่า **"น้ำคือชีวิต"**
วัดสวนแก้ว 55/1 ม.1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140
มูลนิธิสวนแก้ว นนทบุรี
เลขประจำตัว 0 2595 1444, 0 2595 1946,
0 2921 5023, 0 2921 5602-3,
0 2921 6262 กด 0
โทรสาร 0 2921 5022
สะสมบุญวันละนิด จิตแจ่มใส

ทำบุญ กับพระพยอม กุลยาโน...
รับหนังสือ "มหาบุรุษกองขยะ" ภาพ 4 สีทั้งเล่ม

รายได้สมทบทุน โครงการแก้วิกฤตกรรมกรตกงาน

ด้านหน้า

ด้านหลัง

สนใจติดต่อได้ที่...มูลนิธิสวนแก้ว
โทร. 0 2921 5023 กด 0

หมา ที่น่าสงสาร น่าอดใจ หมาที่ถูกทอดทิ้ง เขาเรียกว่า หมาจรจัด หรือหมาวัด
ที่คนเอามาทิ้ง และคนก็ช่างเอามาปล่อยกันเยอะ ถ้าปล่อยให้มันพ่นพ่ายอยู่ตามบริเวณวัด
เวลามีคนผ่านไปมา...เสียดายต้องทำเป็นที่เลื่องลือให้กับมัน ให้อยู่เป็นที่
จึงเกิดโครงการ "คอนโดสุนัข" วัดสวนแก้ว นนทบุรี
ปัจจุบันมีหมา-แมวที่อยู่ในโครงการ 1,000 กว่าตัว
ท่านใดมีเมตตา ปันน้ำใจให้หมา-แมว (บริจาคอาหารหมา-แมว)
ติดต่อได้ที่มูลนิธิสวนแก้ว (หน้ามูลนิธิ)
โทร. 0 2921 5023 กด 0

รักหมา เลี้ยงหมา อย่าทิ้งหมา

**ทำบุญเล็ก ๆ
แต่ยิ่งใหญ่ด้วยการ
ปันน้ำใจให้หมา-แมว**

ยกระดับแผ่นดิน จากที่ต่ำมาต้นให้สูง

ด้านหลังนี้ น่าปลื้มใจ ! คนงานทั้งด้านผู้ประกอบการ และจิตอาสาส่วนร่วมมาพัฒนา
ที่เคยกร้าวว่างเปล่า ไม่มีประโยชน์ ไม่มีอะไรเลย แต่เขามาทำกันอย่างน่าปลื้มใจ

คนที่ทำอะไรในเมืองนนท์ ที่ปล่อยสวนล่มจมทำอะไรไม่ได้ เพราะ

- ๑) ขาดกำลังคน
- ๒) ขาดกำลังเครื่องจักร เครื่องมือ
- ๓) ขาดกำลังทรัพยากรที่จะต้องใช้ลงทุน

จึงปล่อยที่ดินจนน้ำท่วม ๒๐-๓๐ ปี เราก็เลยยกระดับแผ่นดินให้มีความค่าขึ้นมา
คนพวกนี้ก็เลยมาช่วยกัน ขนดินย้ายดิน ปรับดินทำให้ดินไปอยู่อีกที่หนึ่ง จากที่ต่ำ
มาต้นให้สูง เพื่อจะได้ปลูกต้นไม้ได้ เจริญพร.

